

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בפני שופט ג'ורג' קרא

בעניין: 1.מדינת ישראל- פרקליטות מחוז המרכז
ע"י ב"כ עו"ד גב' אליאנה דניאלי
2.מכס ומע"מ יחדה משפטית ארצית מכס ומעמ
ע"י ב"כ עו"ד גב' בכור ליאת

המאשימה

נגד

1.צבי רוזנבלט
ע"י ב"כ איתן ענבר
2.לאוניד אדז'רסקי
ע"י ב"כ פלס
3.מור אס טיפולים רפואיים מע"מ
4.אל.טי.אם.סי
5.און ליין טיפולים רפואיים א.ל.ט.ר
6.און ליין טיפולים רפואיים בע"מ
7.הרדוף מרכזים רפואיים בע"מ

הנאשמים

הכרעת - דין

מ ב ו א

על פי הנטען בכתב האישום בין השנים 1999 ועד 2004 הפעילו הנאשמים שלוש מרפאות ברחבי הארץ (תל אביב, אשדוד וחיפה) במסגרתן מכרו מוצרים שונים וכן כדורים מזויפים לטיפול באין אונות אותם הציגו כמקוריים, בכך הפרו סימני מסחר וקיבלו דבר במרמה. עוד נטען כי המכירה התבצעה גם באמצעות אתרי אינטרנט לקונים ברחבי העולם באמצעות אתרי אינטרנט. לשם כך הקים הנאשם 1 מערך של מספר חברות ודאג כי אחרים ירשמו כבעליהן ומנהליהן, אף כי בפועל היה הוא המנהל הפעיל שלהן. בדרך זו פעל הנאשם 1 על מנת להסתיר את מעמדו וכן היה הנהנה מכספי המכירה של הכדורים. למעשה היה הנאשם 1 היוזם, ההוגה והמבצע העיקרי של העבירות, באופן אישי וכאורגן של החברות הנאשמות. הנאשם 2, רופא במקצועו, שימש איש קש עבור הנאשם 1 בכך שהיה מנהל פעיל בחלק מן החברות ונרשם כבעלים של חלק מחשבונות הבנק. לשם מכירת הכדורים המזויפים הבריחו אותם הנאשמים ארצה ואחר כך הבריחו אותם לחו"ל, ובכך ייצאו וייבאו אותם שלא לפי חוק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

עוד נטען כי כספי מכירת הכדורים הינם "רכוש אסור" לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס - 2000 והנאשמים ביצעו פעולות להסוואת והסתרת מקור הכסף, זהות בעלי הזכויות בו, מיקומו, תנועותיו ועשיית הפעולות בו.

מבנה כתב האישום

האישומים השני, השלישי, הרביעי והחמישי עוסקים ב"עבירות המקור" שביצעו הנאשמים במהלך פעילותם המשותפת – עבירות של הברחת טובין בנסיבות מחמירות ושורה ארוכה של עבירות על סעיפים 211 ו- 212 לפקודת המכס [נוסח חדש] (להלן: "פקודת המכס"), ועבירות הפרת סימני מסחר לפי פקודת סימני מסחר [נוסח חדש], תשל"ב – 1972; להלן: "פקודת סימני מסחר".

האישומים הראשון והשישי עוסקים בעבירות על חוק איסור הלבנת הון; האישום הראשון מייחס לנאשמים ביצוע ארבע עבירות לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון (חובת זיהוי דיווח וניהול רישומים), בגין פעילות הקמת החברות ופתיחת חשבונות בנק על ידי נאשם 1, על שם אחרים במטרה להסוות את זהותו של נאשם 1 כמי שעומד מאחורי הפעילות בחברות וחשבונות הבנק. האישום השישי עוסק בפעילות הנאשמים ב"ערבוב כספים" שנתקבלו מפעילות הסחר בכדורים המוברחים והמזויפים, ומייחס לנאשמים ביצוע עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון ופעולה ברכוש אסור, עבירה לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס - 2000.

התיאור העובדתי

על פי הנתען באישום הראשון פתח הנאשם 2, לבקשתו של הנאשם 1, ארבעה חשבונות בנק, חלקם נרשמו על שמו וחלקם על שם חברות אחרות (נאשמות 3, 5 ו-7). בכל החשבונות הללו הצהיר הנאשם 2 כי הוא בעל השליטה בחשבון, וזאת על מנת להסתיר את העובדה כי הנאשם 1 הוא הנהנה ובעל השליטה בחשבון ובכספים. הנאשם 1 הוא שניהל את החשבונות הללו והוא הנחה את הנאשם מס' 2 להזמין כרטיס אשראי, פנקסי צ'קים וכן לחתום על מסמכים. נאשם 1 קיבל מנאשם 2 פנקסי צ'קים חתומים על מנת שיוכל להשתמש בהם כרצונו. בשל כל אלו יוחסו לנאשמים 1,2,3,5,7 ארבע עבירות לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון ביחד עם צו איסור הלבנת הון (חובת זיהוי, דיווח וניהול רישומים של תאגידים בנקאיים).

באישום השני, המיוחס לכל הנאשמים, נטען כי בין השנים 2001 - 2004 ייבאו הנאשמים למעלה מ-400,000 כדורים הנחזים להיות כדורי "ויאגרה", "סיאליס" ו"לויטרה", שהן תרופות להגברת היכולת המינית, ואשר לא יוצרו על ידי החברות הרשומות כמייצרות ומשווקות התרופות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

(להלן: "התרופות המזויפות"). ייבוא התרופות על ידי הנאשמים נעשה מבלי שהצהירו, בין בשם ובין בשם הנאשמות 3-7, כמנהליהן הפעילים, למכס, על הטובין שייבאו. כמו כן לא היה בידיהם אישור אגף הרוקחות שבמשרד הבריאות, המתיר יבוא טובין, ולא שולמו מסי הייבוא המתחייבים מהייבוא, מכס בסך של 1,549,393 ₪ ומע"מ בסך של 2,458,370 ₪. בכך הבריחו הנאשמים, בין בעצמם ובין כמנהליהן הפעילים של הנאשמות 3-7, תרופות מזויפות והשתמטו מתשלום מס ייבוא בסך של 4,007,763 ₪. כמו כן במעשיהם המפורטים השתמשו הנאשמים, בין בעצמם ובין כמנהליהן הפעילים של הנאשמות 3-7, בכל מרמה או תחבולה במטרה להשתמט או להתחמק מתשלום מס ערך מוסף בסך של 2,458,370 ₪. בשל כך מיוחסות לנאשמים 1-7 עבירות של הברחת טובין (עבירה לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס), עבירות לפי סעיף 212(א)(1) לפקודת המכס ועבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו – 1975 (להלן: "חוק המע"מ").

האישום השלישי, המיוחס גם הוא לכל הנאשמים, עוסק בעבירות הנובעות ממכירת התרופות המזויפות. המדובר בתרופות שלמכירתן נדרש מרשם רופא, אשר נמכרו על ידי הנאשמים כתרופות המקוריות הן **במרפאות בארץ** על ידי הנאשמים 1 ו-2, תוך הצמדת עלוני שימוש שהודפסו בבית דפוס, על מנת לשוות לתרופות חזות של כדורי ויאגרה מקוריים, הן **במשלוחים ברחבי הארץ** באמצעות הזמנות טלפוניות והן **דרך אתרי אינטרנט** שהקים הנאשם 1, באמצעותם הוזמנו התרופות המזויפות בעיקר על ידי **לקוחות מחו"ל**.

הנאשמים סיפקו את התרופות שהוזמנו באינטרנט מבלי לפגוש בלקוחות ומבלי לקבל מידע רפואי אודותיהם ובכך פעלו בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה. בפעולותיהם סיפקו הנאשמים תרופות שלא לפי מרשם, שלא באמצעות בית מרקחת ושלא באריזת המקורית.

בגין מעשיהם אלו יוחסו לנאשמים העבירות על סעיפי החוק הבאים: חובת מרשם, עבירה לפי סעי' 26(א) לפקודת הרוקחים [נוסח חדש] התשמ"א – 1981 יחד עם סעי' 60 לפקודה; מכירה קמעונאית של תכשיר מרשם, עבירה לפי סעי' 42(א) לפקודת הרוקחים ביחד עם סעי' 47 ב(א), (ב), (ג) לפקודת הרוקחים יחד עם סעי' 60; סעי' 47 לפקודת הרוקחים יחד עם סעי' 60 לפקודה; סעי' 60(א)(3) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש], תשל"ב 1972; קבלת דבר במרמה (עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין); שימוש במסמך מזויף (עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין); מכירת טובין שייבואם אסור (עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המס; מעשה פזיזות ורשלנות (עבירה לפי סעיף 338(8) לחוק העונשין). לנאשמים 1, 3 ו-7 יוחסו גם עבירות של ייחוד המקצוע (עבירה לפי סעי' 3(א) ביחד עם סעיף 48 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז – 1976).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

האישום הרביעי מייחס לכל הנאשמים עבירות הכרוכות בייצוא לחו"ל של תרופות מזויפות והן: הברחת טובין בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 211(א)(1) ביחד עם סעיף 211 (א) לפקודת המכס), מסירת הצהרה כוזבת (עבירה לפי סעיף 212(א)(6) לפקודת המכס), הטעיית פקיד מכס בפרט מסוים (עבירה לפי סעיף 212(א)(9) לפקודת המכס), הימנעות מלהגיש תעודות (עבירה לפי סעיף 212(א)(11) לפקודת המכס), מכירת טובין שייבואם אסור (עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המכס), ניהול פנקסי חשבונות כוזבים (עבירה לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק), מסירת ידיעות כוזבות או מסמך המכיל ידיעות כאמור (עבירה לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק), שימוש בכל מרמה או תחבולה במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס (עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק). כמו כן יוחסו לנאשמים 1,3 ו-4 בכך שלא עשו את המוטל עליהם לעניין רישומם (עבירה לפי סעיף 117(א)(4) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק).

האישום החמישי מתייחס לתפיסתם במרפאה באשדוד ובמרפאה בת"א של 29,389 כדורים של תרופות מזויפות הנחזות להיות ויאגרה וסיאליס, תוך הפרת סימן מסחר רשום. על פי הנטען, כדורים אלו יובאו ארצה על ידי הנאשמים, בין בשמם ובין בשם הנאשמות 3-7, כמנהליהן הפעילים, בלא להצהיר על כך כנדרש. הנאשמים השתמטו מתשלום מיסי ייבוא: מכס בסך של 108,622 ש"ח ומע"מ בסך של 172,346 ₪.

לפיכך יוחסו לכל הנאשמים עבירות של הברחת טובין (עבירה לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס), השתמטות מתשלום מכס שיש לשלמו (עבירה לפי סעיף 212(א)(1) לפקודת המכס), החזקת טובין מוברחים או שייבואם אסור מבלי להוכיח כי יש הצדק כדין להחזיקם (עבירה לפי סעיף 211(א)(2) לפקודת המכס), בהחזקתו או בפיקוחו טובין שייצואם אותה שעה אסור והוא מתכוון להבריחם או יודע שיש כוונה להבריחם (עבירה לפי סעיף 211(א)(3) לפקודת המכס) והמוכר או מציע למכירה טובין שייבואם אסור (עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המכס).

האישום השישי מייחס לכל הנאשמים עבירות של הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון ועבירה לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון. על פי הנטען היה הנאשם 1 הבעלים והמנהל בפועל של החברות השונות. במסגרת תכנונו של הנאשם 1 להלבין הון עורבבו כספי החברות השונות ונעשו פעולות רבות אחרות שמטרתן לטשטש את מקור הכספים, את זהות בעליהם, את מיקומם, את התנועות בכספים ואת עשיית הפעולות בהם. מחשבונות נאשמות 3 ו-7 הופקדו ונמשכו סכומים בגובה מיליוני שקלים במזומן ובהמתאות. ההפקדות והמשיכות בוצעו על ידי הנאשם 1, או בהוראתו, ע"י הנאשם 2. פעולות אלו עשו הנאשמים בידיעה כי המדובר ברכוש אסור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

תשובת הנאשמים לכתב האישום

נאשמת 4 – אל. טי. אס. סי. (ישראל) בע"מ

לנוכח הצהרת בא כוחו הקודם של הנאשם 1 כי אינו מייצג את הנאשמת 4, משום שבהיותה חברה לא פעילה לא יוכל להמציא ייפוי כח מטעמה (6.12.06), אימץ בית המשפט את עמדת המאשימה לפיה אם תתקבל טענתה כי הנאשמים 1 ו-2 הינם אורגנים מהותיים של הנאשמת 4, יראו את סירוב הנאשמים לייצגה כמי שויתרו על ייצוג וניתן יהיה להרשיע את הנאשמת 4, אולם אם יקבע בית המשפט בהכרעת הדין כי הנאשמים 1 ו-2 לא היו אורגנים מהותיים בנאשמת 4, תזוכה הנאשמת 4 מחמת העדר ייצוג (החלטת בית המשפט מיום 16.1.07).

תשובת הנאשמים 1, 3, 5, 6, 7:

תשובת הנאשמים הוגשה בשני שלבים. בתחילה הגיש הנאשם 1 מענה בכתב לכתב האישום בשמו ובשם הנאשמות 3, 5, 6, 7 (הוגש ביום 22.3.07). בהמשך, משהוחלף הייצוג, הוגש מסמך "השלמה והבהרה" (מסמך מיום 10.9.08 שיכונה להלן "מסמך ההשלמה").

ואלו עיקרי המענה הראשון לכתב האישום:

הנאשם 1 טען כי לא ידע כי הכדורים הינם כדורים מזויפים, וכי על המאשימה להוכיח כי הכדורים אכן היו מזויפים, כאשר לטענת הנאשמים אין המדובר בכדורים מזויפים; מכאן גם כפירתם בכך שהפרו סימן מסחרי.

הנאשמים טענו כי אין כל קשר בין פעילות המרפאות לבין המכירות באתר האינטרנט. הנאשמים טענו כי החברות שהוקמו היו חברות לגיטימיות ולא שימשו כחברות קש. לטענתם, כל חברה עסקה בתחום עיסוק שונה: הנאשמת 7, "הרדוף" מרכזים רפואיים בע"מ (להלן: "הרדוף") עסקה בניהול המרפאות; הנאשמת 3, "מור אס", עסקה בטיפולים רפואיים (להלן: "מור אס") בשיווק הכדורים באמצעות האינטרנט. כמו כן טענו כי פעולות החברות נעשו כדין וללא כל כוונה להסתיר את תנועת הכספים ו/או מקור הכסף.

עוד נטען כי רישום הנאשם 2 כמנהל נעשה כדין וכי זו היתה החלטה מוסכמת לנוכח קשייו הכלכליים של הנאשם 1.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הנאשמים טענו כי לא הבריחו את הכדורים ארצה, וכי הכדורים אינם מזויפים. נאשם 1 טען, בפסקה ג(2) לתשובתו לאישום, כי "התרופות נרכשו ברובן הגדול בארץ, ובחלקם אף נרכשו בבתי מרקחת בארץ".

עוד טענו הנאשמים כי LTMC נאשמת 4 לא פעלה באף תחום וכי נוסדה במטרה להגן על אתר האינטרנט של LTMC.

המענה לכתב האישום – מסמך ההשלמה

במסמך ההשלמה נטען כי הנאשם 1 רכש את הכדורים בישראל וכי עד לחקירתו לא היה מודע לכך שהמדובר בכדורים מזויפים.

עוד נטען כי הנאשם 1 הקים את החברות כחברות מסחריות שביצעו פעילות לגיטימית וכן כי הנאשם 1 לא הסתיר את מעמדו, אולם לא יכול היה להירשם כמנהל וכבעל מניות בשל חובות ועקב היותו חייב מוגבל באמצעים. לפיכך הוקמו החברות כך שנרשם בהם מי שהסכים לכך והכל בהתאם ליעוץ משפטי שקיבל הנאשם 1 מעורך דינו.

מסמך ההשלמה התייחס גם לחברות הזרות שהנאשם 1 מודה בהקמתן, ונטען כי אלו הוקמו על ידו על מנת למנוע בעתיד השתלטות על החברות בישראל על ידי רישום החברות הזרות כבעלות המניות של החברות בישראל.

עוד נטען כי הנאשמת 7 הגישה מאזנים מבוקרים על ידי רואה חשבון בעוד הנאשמת 3, שעסקה ביצוא בלבד, טרם הספיקה לעשות כן. הנאשם 1 התכוון להגיש מאזנים מבוקרים בעניינה אולם הדבר לא הסתייע מחמת מעצרו. עוד נטען כי יצוא הכדורים נעשה בגלוי בכפוף למגבלות הסודיות שנדרשו על ידי צרכני הכדורים.

כמו כן נטען כי העברת הכספים בין החברות בוצעה כדין ונרשמה בכרטיסי חו"ז בהנהלת החשבונות המבוקרת של החברות וכי לא נעשו פעילויות להלבנת הון ולא נעשה ערבוב בין כספי החברות ולא נעשתה כל פעולה להסתרת מקור הכספים.

הנאשם 2

במסגרת תשובתו לכתב האישום הועלתה הטענה כי הנאשם 2, יוצא חבר העמים, אינו שולט בשפה העברית וזקוק למתורגמן. בשל כך התבקש בית המשפט לערוך משפט זוטא בעניין קבילות הודעותיו. בהמשך חזר בו הנאשם 2 מטענתו זו ומיקד טיעונו אך במשקלן של הודעותיו במשטרה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הנאשם 2 מודה כי שימש 'איש קש' עבור הנאשם 1, בשל האמון שרחש לנאשם 1 ולאור היכרותם רבת השנים. הנאשם 2 הסביר כי הסכים לכך בשל תמימותו, כפיפותו ותלותו הכלכלית בנאשם 1.

עוד נטען כי הנאשם 1 לא הסביר לו (לנאשם 2) את ההשלכות המשפטיות של בקשותיו וכי הנאשם 2 חתם על מסמכים שונים לבקשתו של הנאשם 1, מבלי לברר מה תוכנם ומבלי שצמחה לו טובת הנאה כזו או אחרת כתוצאה מכך.

הנאשם 2 טען כי לא ידע ולא היה עליו לדעת כי הכדורים המוחזקים במרפאות היו כדורים מזויפים. הנאשם 2 נרשם כמנהל החברות "על הנייר" בלבד בעוד הנאשם 1 היה המנהל בפועל והרווח החיה מאחוריהן, כאשר לנאשם 2 לא היתה כל סמכות לקבל החלטה או לחתום בשם החברות.

הנאשם 2 טען כי בצורה דומה נרשמו חשבוניות הבנק וכי הוא עצמו מעולם לא עשה שימוש ולא הפיק טובת הנאה מהכספים שהופקדו שם.

הנאשם 2 טען כי מעולם לא מכר כדורים דרך רשת האינטרנט וכי לא ייבא ולא ייצא כדורים מכל סוג שהוא.

ה ה ס כ מ ו ת

1) אין מחלוקת כי החברות שהיו בבעלות הנאשם 1 ובניהולו של הנאשם 2, עסקו במכירת כדורי און (ויאגרה, סיאליס ולויטרה) לחו"ל באמצעות אתרי אינטרנט.

2) אין מחלוקת כי כדורי האון שמכרו הנאשמים באמצעות אתרי האינטרנט (נאשם 2 מכחיש כי הוא מכר באמצעות האינטרנט), לא נרכשו על ידי הנאשמים מן היצרן או מנציגו הרשמי של זה בארץ. הנאשם 1 מאשר כי פנה לחב' פייזר וביקש לרכוש כדורי ויאגרה, אבל זו סירבה למכור לו מבלי להסביר מדוע. באשר לכדורי הלויטרה והסיאליס, אישר הנאשם 1 כי הוא יודע שלכל תרופה יש יבואן בארץ.

3) אין מחלוקת כי ייצוא כדורי האון לחו"ל באמצעות הדואר וחברות השילוח הבינלאומי, לא נעשה בהיתר יצוא מאת המכס, או בהיתר מטעם אגף הרוקחות שבמשרד הבריאות. כפועל יוצא מכך לא שילמו הנאשמים מכס ומע"מ על מכירות אלו.

4) אין מחלוקת על כך כי בגין המשלוחים הנ"ל לא הוצא רשומון יצוא. כך גם לא צורף אליהם כל מרשם רפואי או היתר יצוא מטעם משרד הבריאות.

5) הייצוא נעשה באמצעות הכנסת כדורי האון, על ידי פקידות של הנאשמים, למעטפות שעליהן נכתב כי הן מכילות מסמכים (documents) ולא נרשם כי הן מכילות תרופה. כך גם לא נרשם השם האמיתי של החברה השולחת ותחת זאת נרשמו שמות בדויים ככל העולה על דמיונם של השולחים באותו רגע – הכל על פי הנחייתו של הנאשם 1 לפקידות שעסקו בשילוח האמור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- (6) אין מחלוקת על כך כי פקידותיו של הנאשם 1 צירפו לכדורים עלון של הוראות שימוש, עלון של חברת ויאגרה, כאשר עלון זה הודפס על ידי הנאשם 1 באופן עצמאי בבית דפוס באשדוד. גם כאשר המשלוח כלל כדורי סיאליס ולויטרה מזויפים צורף אליו עלון הוראות שימוש של חברת ויאגרה. על העלון הטביעו הפקידות תאריך תפוגה אחיד במשך כל תקופת שילוח התרופות לחו"ל.
- (7) אין מחלוקת על כך כי כל כדורי האון – ויאגרה, סיאליס ולויטרה הינן תרופות מרשם שמכירתן לציבור מחייבת הצגת מרשם.
- (8) אין מחלוקת כי מכירת כדורי האון באמצעות האינטרנט (בין בחו"ל ובין בארץ), נעשתה שלא על פי מרשם רפואי כדין ומבלי שמי מן המזמינים באינטרנט עבר בדיקה של רופא.
- (9) אין מחלוקת על כך כי חברת "מור אס" והנאשמים 1 ו-2 ששיווקו את כדורי הויאגרה באמצעות האינטרנט, לא פתחו תיק במע"מ על שם החברה הנ"ל ומכאן שלא דיווחו על מכירותיה והכנסותיה מעיסוק זה ולא שילמו מע"מ על מכירות אלה.
- (10) אין מחלוקת על כך כי נאשם 1 ביקש מנאשם 2 להירשם כ"איש קש", הן בחברות והן בחשבונות הבנק שנפתחו עבור החברות הנ"ל וכי הנאשם 2 נענה לפנייתו זו של נאשם 1.
- (11) אין מחלוקת כי הנאשם 1 העביר כספים מחברה לחברה, בין בהוראה ישירה לעורכי דינו ובין בהוראה ישירה לנאשם 2 ששימש "איש קש", כאשר נאשם 2 פעל בהנחייתו של נאשם 1.

המחלוקות

- (1) האם הכדורים שמכרו הנאשמים באינטרנט – בארץ ובחו"ל – ובמרפאת שניהלו, יובאו/הוברחו לארץ שלא כדין על ידי מי מהנאשמים.
- (2) האם הכדורים שמכרו הנאשמים, בין באמצעות שיווק באינטרנט (בארץ ובחו"ל) ובין במרפאות הטיפול באין אונות, שהפעילו, היו מזויפים?
- (3) האם ידעו הנאשמים בעת מכירת הכדורים כמתואר בסעיף 2 הנ"ל, כי מדובר בכדורים מזויפים?
- (4) מהי כמות הכדורים שיובאה והוברחה לארץ ומהי הכמות שנמכרה באינטרנט ע"י הנאשמים?
- (5) מהי מידת מעורבותו של נאשם 2 במכירת הכדורים המזויפים :
 - (א) באמצעות אתרי האינטרנט.
 - (ב) בשלוש המרפאות לטיפול באין אונות, שבהן פעלו הנאשמים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- (6) האם מכירת כדורי הויאגרה המזויפים על ידי הנאשמים במרפאות, נעשתה לאחר בדיקה רפואית ועל פי מרשם רפואי?
- (7) האם מכירת כדורי הויאגרה ללא מרשם רפואי, היה בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה?
- (8) האם אייל ברעוז היה שותפו של הנאשם 1 במכירת כדורי האון באמצעות אתרי האינטרנט? ומהי הנפקות המשפטית של טענה זו לעניין טענת ההגנה מן הצדק שבפי הנאשם 1?
- (9) האם מטרת רישומו של נאשם 2 – על פי בקשתו של נאשם 1 – כבעל מניות עיקרי ומנהל החברות וכבעל חשבונות הבנק בחברות אלה, שהקים הנאשם 1, היתה להסתיר את זהותו של נאשם 1 מפני הרשויות, תוך עקיפת חובת הדיווח הקבועה בחוק איסור הלבנת הון, או שמא נועדה אך להסתירו מפני נושים שחיפשו אחריו בגין הסתבכויות כלכליות שמקורן בחובות שהותיר, לטענתו, אביו ז"ל של הנאשם 1.
- (10) האם ידע הנאשם 2 שבמעשיו - הסכמתו להירשם כבעל החברות וכבעל חשבונות הבנק בחברות אלה - הוא מסייע לנאשם 1 בהסתרת זהותו, כך שלא יקיים את חובת הדיווח המוטלת עליו מכוח חוק איסור הלבנת הון, לפי סעיף 3(ב) לחוק הנ"ל, ומסייע לו להלבין הון שמקורו בפדיון מכירת כדורי הויאגרה המזויפים והמזויפים, ולבצע פעולה ברכוש אסור – עבירות לפי סעיף 3(א) ו-4 לחוק הנ"ל.
- (11) האם העברת הכספים בין החברות שנעשתה על ידי הנאשם 1, בין היתר באמצעות נאשם 2, נעשתה מתוך כוונה ליצור "ערבוב כספים" שיקשה על הרשויות להתחקות אחר מקור הכספים והבעלות האמיתית בהם, או שמא מדובר בהעברות כספיות שנעשו כדין ובשל צרכים עסקיים מוכחים?
- (12) האם הקמת חברת LTMC, חברת "אמיטה" וחברת "אורטה" – חברות שנרשמו על ידי הנאשם 1 מחוץ לישראל, באי נויס שבקריביים ומדינת דלוור בארה"ב (להלן: "חברות ה-off shore"), אליהן העביר הנאשם 1 את הבעלויות בחברות הישראליות שהקים, שבהן פעל נאשם 2 כבעל מניות ומנהל – נועדה לצורכי המשך הסתרת זהותו של הנאשם 1 כמי שהינו הבעלים של החברות הישראליות והנהנה מכספי מכירת הכדורים המזויפים והמזויפים, והאם העברת הכספים התבצעה מהחברות הישראליות לחברות ה-off shore, נועדה לצורך הלבנת הכספים שנתקבלו ממכירת הכדורים בחברות הישראליות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הדיון באישומים ייעשה שלא לפי סדרם בכתב האישום. תחילה אדון באישומים שעניינם עבירות המקור - הברחת הכדורים לארץ – והברחתם מן הארץ לחו"ל באמצעות מכירתם באתרי אינטרנט, תוך הפרת סימן המסחר משידעו הנאשמים, אפתח באישום השני.

אישום שני

האישום השני מייחס לנאשמים כולם עבירות של הברחת כדורים לארץ והשתמטות מתשלום מכס ומע"מ. הפירוט העובדתי המלא מצוי במבוא להכרעת הדין.

מקור הכדורים – הברחה מחו"ל או רכישה בארץ

הואיל ונקודת המוצא לדיונו בסוגיה זו היא הסכמת הנאשמים שהכדורים אותם מכרו, הן במרפאות והן באמצעות האינטרנט, לא נרכשו מהיצרנים, או מי מנציגיהם המורשים כאן בארץ ואין בידיהם להציג אישור המתיר להם ייבוא כדורים אלה לארץ כדין, תתמקד בחינת השאלה באשר למקור הכדורים בגרסת הנאשמים. אתייחס תחילה לגרסת הנאשם 1.

גרסת הנאשם 1

גרסתו של הנאשם 1 באשר למקורם של הכדורים אותם מכר במרפאות ובאתרי האינטרנט בארץ ובחו"ל, ידעה תהפוכות רבות וכפי שיסוקר להלן:

בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 12.10.2004 (ת/1) בהתייחסו לשאלת מקור הכדורים, אמר הנאשם 1 בעמ' 5-6 להודעה כך:

ש" : אצל מי אתה קונה את כדורי הויאגרה סיאליס ולויטרה?

ת: : אמרתי חלק נכבד אנחנו מקבלים דרך ארה"ב וחלק דרך בתי מרקחת אחד, בית מרקחת בני בדיזנגוף והשני גם בדיזנגוף.

ש: : כמה כדורים אתה קונה מבית מרקחת,

ת: : בפעם אחת 100 כדורים."

ת/2 הודעת הנאשם 1 מיום 14.10.2004

ביום 14.10.2004 נחקר הנאשם 1 באגף המכס ומע"מ (ת/2), באשר למקור הכדורים שנתפסו בעסק והשיב בעמ' 2, כי הכדורים שנתפסו בעסק הגיעו מחו"ל "כנראה מארה"ב באמצעות דואר בינלאומי

EMS".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

לשאלה האם הוא הצהיר על הכדורים ושילם עליהם מכס, השיב הנאשם 1 בשלילה מוחלטת (עמ' 2 שו' 26-28). כך אישר הנאשם 1 כי אין ברשותו כל אישור מטעם משרד הבריאות, המאשר לו ייבוא כדורים אלה לארץ.

ש: יש ברשותך אישורי משרד הבריאות המאשרים ייבוא כדורי תרופות לארץ,

ת: לא. (עמ' 3 שו' 1-3).

הנאשם 1 אישר בהודעתו זו כי קיבל כחמישה משלוחים של כדורים מחו"ל, ובסך הכל כ- 20,000 כדורים (כ- 10,000 כדורי ויאגרה והיתר כדורי סיאליס ומעט כדורי לויטרה). לדבריו, סבר כי הכדורים מקוריים ואינם מזויפים, אף שטרם קבלת הכדורים – רכישתם מחו"ל – סירבה החברה המפיצה אותם בארץ למכור לו כדורי ויאגרה.

הנאשם 1 ידע גם לנקוב בשמו של משלח הכדורים לארץ – ריצ'רד מניק ממיאמי, ארה"ב. לדבריו, הכדורים הגיעו בבליסטרים למעט בפעם אחת שהגיעו בתפזורת.

כאשר נשאל הנאשם 1 'ברחל בתך הקטנה', כי לפי העולה מדבריו הנ"ל מדובר בהברחתם של הכדורים לארץ, הוא אישר זאת בפה מלא. לאור חזרתו של הנאשם 1 מגרסתו זו בהמשך חקירתו תוך מתן פרשנות אחרת לדברים הנשמעים מפיו, מצאתי להביא את הדברים כלשונם:

ש: זאת אומרת שאתה מבריח כדורים לארץ, מוכר אותם בחו"ל ומדווח על המכירות,

ת: כן.

ש: מדוע הברחת את הכדורים לארץ?

ת: כדי שאוכל לספק כדורים ללקוחות,

ש: מה ייצאת? את הכדורים שהוברחו מחו"ל?

ת: כן. (עמ' 3 שו' 22-28; ההדגשות אינן במקור).

הנאשם 1 מאשר את חישובו של החוקר שהוא ביצע קניות ב- 120,000 דולר עד 140,000 דולר, כאשר הכספים לטענתו, נמשכו במזומן מחברת "מור אס" (נאשמת 3) ונמסרו במזומן לבלדר/ספק שהביא את הכדורים לתל אביב.

משנשאל האם הצהיר על ייבוא הכדורים השיב בשלילה. כך בעמ' 4 שו' 25-28:

ש: בייבוא הכדורים מה היה רשום בניירת של מה הצהירו במכס? בייבוא הכדורים?

ת: לא יודע אבל לא הצהרתי על הכדורים בארץ וודאי שלא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

באותה נשימה אישר הנאשם 1 כי גם בענין ייצוא הכדורים מהארץ באמצעות האינטרנט, הוא פעל באותה שיטה ולא הצהיר על הייצוא. לטענתנו, פעל כך הואיל והלקוחות ביקשו שלא לחשוף את העובדה כי הם רוכשים כדורי ויאגרה, וזאת מפאת הבושה שבכך. מכל מקום, הנאשם 1 השיב לשאלה ישירה בענין ייצוא הטובין כי גם בכך הונה את המכס: "ש: אתה מודה בהצהרה כוזבת בייצוא טובין מארץ? ת: כן." (עמ' 4 שו' 23).

מן המפורט לעיל, עולה גרסתו של הנאשם 1 לפיה הוא ייבא את הכדורים מחו"ל ולא שילם עליהם מכס ומע"מ. כך גם ייצא את הכדורים ולא שילם על כך לא מכס ולא מע"מ.

ת/3 הודעת הנאשם 1 מיום 14.10.2004

מספר שעות לאחר תום חקירתו (ת/2), נגבית מהנאשם 1 הודעה נוספת והפעם במשטרת ישראל. בהודעה זו חוזר הנאשם 1 ומאשר את עובדת הברחת הכדורים לארץ, כשהוא מוסיף שחלק קטן בלבד נרכש בארץ בבתי מרקחת: "... קנינו את הויאגרה סיאליס ולויטרה מבתי מרקחת באמצעות מרשמים שבכל מרשם... כמות של 60 כדורי ויאגרה.. והחלק השני היה מגיע מארה"ב..." (עמ' 2 שו' 34-32).

וכן בעמ' 3 שו' 42 ואילך:

ש: דרך מי הייתם מקבלים את המשלוחים בארה"ב?

ת: דרך הדואר אני הייתי עם בן אדם בשם ריצ'רד מניק מארה"ב והייתי שולח לו מייל והוא היה שולח בדרך כלל בדואר.

ש: על איזה שם הייתם מקבלים את הדואר,

ת: אני חושב "מור אס".

ת/4 – הודעת נאשם 1

כחודש לאחר שחרורו של הנאשם 1 ממעצרו, נגבית ממנו ההודעה, ת/4, כאשר בעמ' 5 שו' 14 להודעה ואילך עולים ניצנים ראשונים של כוונת הנאשם 1 לחזור בו מגרסת יבוא הכדורים על ידו מחו"ל:

"... תרופות נקנו מבתי מרקחת שונים שזה חומרים לזריקות, משחות, כדורים טבעיים, גם קצת ויאגרה ועוד כדורים בעלי תפקיד שונה. כל בתי המרקחת היו בארץ, לא היה ייבוא, לא היה ייבוא".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

אלא שבהמשך הודעתו חוזר הנאשם 1 לגרסתו הראשונית בדבר ייבוא הכדורים, תוך הכנסת שינויים בגרסה כשהוא מרחיק עצמו מן הייבוא ומוסיף כי היה מקבל את הכדורים באמצעות משלוח של הדואר, כך בעמ' 9 שו' 7 ואילך:

... "כדורי ויאגרה, סיאליס לויטרה, נרכשו מחו"ל.

ש: ספר על משלוח הכדורים ויאגרה סיאליס ולויטרה מחו"ל,

ת: בתחילת פעילותה של חב' "מור אס" ריצ'רד שלח כדורים בסביבות 5000 כדורים ויאגרה בלבד ואז הגיע אלי שליח של הדואר והביא לי את החבילה. אני שילמתי 15,000 דולר לשליח של ריצ'רד שהגיע לארץ במועד אחר...".

לשאלה מי דאג לשחרר את הכדורים מהמכס, השיב הנאשם 1 "לא ידוע לי. אני קיבלתי טלפון מהדואר ואמרו לי שיש לי קרטון חבילה, והביאו לי אותה, שליח של הדואר..."

ש: מה הצהרת בייבוא הכדורים למכס?

ת: מאחר וקיבלתי אותם על ידי שליח לא היה לי דרך להצהיר."

משהתבקש הנאשם 1 להסביר את השינוי בגרסאות שהרי בהודעתו ת/2 הודה כי הוא זה שעסק בייבוא הכדורים לארץ, לצורך מכירתם ללקוחותיו במרפאות שניהל, השיב הנאשם 1 בהתחכמות והתחמקות האופייניים לו, כך:

"לא שיניתי, אני אסביר למה התכוונתי שהבאנו כדורים ללא אישור משרד הבריאות מחו"ל,

ש: בחקירתך במרס נכתב ביום 14.10.2004 נשאלת... נתבקשת לאשר את הנוסח הבא: "ז"א שאתה מבריח כדורים לארץ. מוכר אותם בחו"ל ומדווח על המכירות" וענית בשורה 24: "כן", מה תגובתך?

ת: כשאמרתי כן התכוונתי לחלק השני של השאלה לענין הדיווח למס הכנסה שאני מדווח על המכירות.

ש: אבל כרגע בעדות אמרת שלא דווחת על המכירות של "מור אס"?

ת: התכוונתי שעדיין לא דווח אבל התכוונתי לדווח."

לדברי הנאשם 1, הוא הביא לארץ כ- 25,000 כדורים בחמישה משלוחים. משלוחים ש'ריצ'רד' עמד מאחוריהם והוא קיבל הכדורים בארץ ושילם עליהם סך של 47,000 דולר. בהמשך 'נזכר' כי שילם עוד 30,000 דולר שהעביר לריצ'רד. כך שסך הכל שילם 77,000 דולר ונותר חייב עוד 93,000 דולר (על פי עלות של 6 דולר לכל כדור)

הנאשם 1 הודה בייבוא הכדורים לארץ מבלי שהיה לו אישור של משרד הבריאות לכך:

"ש: יש לך אישור ממשרד הבריאות לייבא כדורי ויאגרה ותרופות,

ת: לא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ש: אם כך מדוע הבאת?
ת: כנראה שעברתי על החוק."

עדותו של הנאשם 1 בבית המשפט – הכרעה בשאלת הברחת הכדורים לארץ

במהלך עדותו בבית המשפט הציג הנאשם 1 גרסה חדשה ומשופרת, בסגרתה הכחיש הברחה של כדורי ויאגרה לארץ וטען כי רכש את הכדורים הוא רכש בארץ מבחור שהציג את עצמו בשם "דני" שנרשם במחשב כף היד שלו תחת השם "דני ויאגרה", וכי כל אימת שמלאי הכדורים היה נגמר, הוא (הנאשם 1) היה מתקשר לאותו דני וזה הביא לו את הכדורים למרפאה.

הנאשם 1 הסביר את השקר הבוטה העולה מהשינוי הקיצוני בגרסתו כאמור לעיל, בכך שהוא ניסה להגן על אותו "דני ויאגרה", וזו הסיבה שנמנע מלהזכיר את שמו במהלך החקירה המשטרתית (עמ' 414 לפרוטוקול).

לדבריו, היה זה "דני ויאגרה" שפנה אליו לאחר שראה פרסומים בעיתונות אודות המרפאות לטיפול מיני וסיפק לו כדורים, כאשר הכדורים הגיעו גם בתפזורת וגם באריזות ולעתים גם בבליסטרים (עמ' 398). לגרסתו, דני ויאגרה אמר לו שהביא את הכדורים מארה"ב, והתשלום לדני בוצע במזומן. לטענתו, בשלב מסוים, כשהבין שאינו יכול עוד להגן על דני ויאגרה, מסר לחוקרים במהלך חקירותיו ש'דני ויאגרה' הוא האיש שסיפק לו את הכדורים וכי עליהם לחקור אותו.

כאן המקום להזכיר כי איש מן החוקרים שהיו מעורבים בחקירתו של הנאשם 1, לא נחקר במהלך עדותו בבהמ"ש אודות טענתו "המופלגה" והמפתיעה של הנאשם 1 כי הוא ביקש מהחוקרים לחקור את 'דני ויאגרה' כמי שמכר לו את הכדורים.

העובדה שאיש מן החוקרים לא נשאל על כך, אף כי הנאשם 1 מייחס להם מחדל והטיית החקירה לרעתו במובן סירובם לרשום דברים שמסר בחקירתו, מלמדת יותר מכל על חוסר רצינותה של הטענה והיותה טענה שקרית על פניה.

אוסוף, כי נשגב מבינתי כיצד ביקש הנאשם 1 להגן על 'דני ויאגרה', כאשר כל שידע עליו היה שמו וכינויו - "דני ויאגרה" וכן את העובדה שהוא נהג ברכב אמריקאי מסוג אולדסמוביל בצבע נטורל פלו, כך שגם אם היה הנאשם 1 מוסר פרטים אלו למי מן החוקרים בזמן אמת במהלך החקירה, תוהה אני כיצד יכלו החוקרים לקדם החקירה בענין חשיפת זהותו של אותו 'דני', כאשר כל שהנאשם 1 היה מספק להם היה אותם פרטים סתמיים וחלקיים שאין בהם כדי לקדם כהוא זה את החקירה ולחשוף את זהותו של אותו דני. מקל וחומר לסכן אותו בעצם החשיפה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

עוד אעיר כי טענתו של הנאשם 1 כי אי מסירת שמו של 'דני ויאגרה' בתחילת החקירה המשטרתית נבעה מרצונו להגן על עצמו ועל אחרים, אינה מתיישבת עם העובדה שהנאשם 1 הזכיר שמותיהם של שני בתי מרקחת מהם רכש, לטענתו, את כדורי ויאגרה, כאשר בדבריו אלו החשיד את בתי המרקחת כמקור הכדורים המזויפים שנתפסו ברשותו, והביא לעריכת חיפושים באותם בתי מרקחת אחר כדורי ויאגרה מזויפים, שלא העלו דבר.

חזרתו של הנאשם 1 מהודייתו ב-2/2, כי הוא זה שעמד מאחורי הברחת כדורי הויאגרה לארץ, וטענתו כי רכש את הכדורים בארץ מאותו 'דני ויאגרה' עלום, באה לנתק את הנאשם 1 מעבירות הברחת הכדורים לארץ, שהינן 'עבירות המקור' – עבירות לפי סעיף 210-212 לפקודת המכס, המוליכות אותו לעבירות החמורות יותר של הלבנת הון שיוחסו לו.

כידוע, 'עבירות המקור' שהוכנסו לתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון, מתייחסות לביצוע עבירות פליליות חמורות ועבירות בעלות אופי מסחרי כגון עבירות על פקודת סימני מסחר – ייבוא כדורים מזויפים ועבירות של הברחת טובין, עבירה לפי סעיף 210 – 212 לפקודת המכס, או לפי פקודת הייבוא והייצוא [נוסח חדש].

כבישת הגרסה

גרסתו של הנאשם 1 בעניינו של 'דני ויאגרה' היא גרסה כבושה, ומעצם היותה כזו חשודה היא על אמיתותה.

בת"פ (תל-אביב-יפו) 54/98 מדינת ישראל נ' ד"ר ולדימיר יקירביץ (תק-מח 2004(1), 1568, עמ' 1585) התייחסתי למקבץ פסיקות של בית המשפט העליון, באשר למשמעות המשפטית המתבקשת מכבישת הגרסה:

"...כך בע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל, פד"י לז (2) 85, 97; כבישת הגרסה מלמדת כי משום מה לא היה נוח לחשוד להביא לידיעת המשטרה את גרסתו, ע"פ 597/88 אנג'ל ואח' נ' מדינת ישראל, פד"י מג (5) 221, 252; כבישת הגרסה מלמדת שמדובר בסיפור "מפוברק" שהיה דרוש לנאשם זמן כדי להמציאו, ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, תקדין עליון כרך 98 (2) עמ' 84-84; כבישת גרסתו של נאשם יוצרת לפיכך חיזוק לראיות התביעה, ע"פ 365/89 אשר נ' מדינת ישראל, פד"י לח (1) 113, 129 כבישת הגרסה מצדיקה החלטה של בית המשפט לדחות את הגרסה הכבושה, ע"פ 3062/92 אסולין ואח' נ' מדינת ישראל, פד"י מד (4) 221, 225; משהוטחו אפוא בנאשם הראיות המפלילות ונתבקש הסברו להן, ראוי היה כי ייתן להן הסבר בהזדמנות הראשונה."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

שתיקתו של הנאשם 1 בחקירה משהתבקש הסבר, וזה לא ניתן על ידו, אינה עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו כשיעלה את גרסתו לראשונה בבית המשפט, בשלב עדויות ההגנה. כך בע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל, פד"י (1) 785, 789 :

"המערער שתק לאורך כל הדרך וסירב להגיב תגובה כלשהי ולתת הסבר כלשהו...אכן, זכות השתיקה עומדת לנאשם, אולם מששתק במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות ההגנה, כאשר נאשם טוען לחפות מוחלטת והוא מעומת על ידי חוקרי במשטרה עם חומר המעיד על מעורבותו בפשע, כיצד יצפה שיאמינו לו אם נמנע מלפקוח עיני חוקרי שכמטיחים הם בפניו את העובדות הידועות להם... בנסיבות כאלו יש בשתיקתו כדי להוות חיזוק מה לעדויות התביעה."

הסיבות שהעלה הנאשם 1 "לכבישת גרסתו" עד למועד השמעתה בבית המשפט, נדחות על ידי כהסברים בלתי מספקים בעליל.

לטעמי, גרסתו של הנאשם ש"נכבשה" על פני תקופה של מספר שנים, "הבשילה" לכדי גרסתו המשוכללת והמפורטת, שבאה לידי ביטוי בעדותו. בנסיבות אלו, משהסבריו של הנאשם 1 ליכבישת הגרסה נדחות על ידי כהסברים קלושים, שאינם מתקבלים על הדעת, אין לי אלא להסיק מן ההתנהגות האמורה של הנאשם, כי נתקיים בו כל האמור לענין כבישת הגרסה, קרי: שסיפורו של הנאשם 1 סיפור מפוברק הוא, שנדרש לנאשם 1 זמן כדי להמציאו.

לאור האמור, בעת התייחסותי העניינית להערכת עדותו של הנאשם 1 בבית המשפט, יהיו אל מול עיני הדברים הבאים, ככל שאלו נוגעים למשקלה הראייתי של גרסתו הכבושה של הנאשם 1.

"הכלל הוא, עדות כבושה, ערכה ומשקלה מועטים ביותר, משום ש"הכובש עדותו" חשוד מטבע הדברים, על אמיתותה, זאת כל עוד אין בפיו הסבר משכנע על שום מה נכבשה העדות עת רבה. ומדוע החליט העד לחשפה. ניתן הסבר מתקבל על הדעת ל"כבישת" העדות, רשאי בית המשפט ליתן בה אמון ולהעניק לה את המשקל הראייתי המתחייב בנסיבות. קדמי, על הראיות, חלק א', מהדורת 1999, עמ' 373.

ובהמשך בעמ' 375 נכתב כך: "וידגש כי ההסבר חייב להתייחס לשתי השאלות; האחד - הן לענין סיבת הכבישה, והן לענין עילת הגילוי: "ההסבר שעל בית המשפט להשתכנע הימנו הוא לגבי שני עניינים; האחד - על שום מה שתק וכבש... ; והשני, מה נשתנה עתה ומהו הנימוק שהניעו לשבור את שתיקתו...".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ובעמ' 376 :

"וידגש"

א. הכללים הנוהגים בקשר ל'עדות כבושה' של עד - נוהגים גם לענין הערכת מהימנותה ומשקלה של עדותו של הנאשם. ולא למיותר לציין, כי ב-ע.פ. 365/81 מצא בית המשפט בכבישת העדות מצד הנאשם "חיזוק" לראיות התביעה...

ה. יש הגורסים כי אפשר והעלאת 'גרסה כבושה' תפעל לחובת הנאשם כאילו המדובר ב"שקר מהותי".

הדברים המצוטטים לעיל יפים מקל וחומר בענייננו, כאשר לגרסה הכבושה הקדים הנאשם 1 גם דברי שקר, שנועדו להרחיק מעליו את האשמה שיוחסה לו.

בבחינתה לגופה של הגרסה הכבושה שאותה העלה הנאשם 1 בעדותו התברר, כי מדובר בגרסה שקרית ובלתי מתקבלת על הדעת. הנאשם 1 העיד על רכישה של עשרות אלפי כדורים מאותו 'דני ויאגרה', ולא הציג כל מסמך או קבלה שיעידו על כך. הרכישות התבצעו במזומנים ובסכומי עתק. הן התבצעו בפינת רחוב במרפאות ולא היתה רכישה מסודרת. הנאשם 1 לא סיפק כל נתון על אותו 'דני ויאגרה' שיכול להוביל לזיהויו.

באישום השלישי, עת דנתי בידיעת הנאשמים על הזיוף, התיחסתי לתיאורו של הנאשם 1 את עסקאות הרכישה האלו, וכפי ששם הסיפור לא 'שבה את לבי', כך גם כאן, והמעט שאוכל לומר על גרסה זו כי היא גרסה בדויה ושקרית. מופרכותה של גרסת הנאשם 1 באשר ל'דני ויאגרה' מתחדדת לאור דברי הנאשם 1 בעמ' 667-671, כאשר לשאלת ב"כ המאשימה בחקירה נגדית אישר כי חלק מהכספים מהסך של 165,000 ₪ שהוחזרו לו על פי צו בית המשפט לאחר תפיסתם על ידי המשטרה, הוא העביר ל'דני ויאגרה' כתשלום עבור אספקת הכדורים.

אם הנאשם 1 ידע את כתובתו של דני ויאגרה ואת פרטיו האחרים על מנת לשלם לו כספים לאחר מעצרו ושחרורו בערובה, תוהה אני מדוע נמנע הנאשם 1, עד לעצם היום הזה מלחשוף את זהותו של אותו דני, למסור פרטיו לחוקרים או למצער, לזמנו כעד מטעמו, כאשר בכך הוא יכול להוכיח כי ידו הוא (של הנאשם 1) לא היתה בייבוא ממש.

באשר לגרסתו של הנאשם 1 כי חלק מכדורי הויאגרה שמכר ללקוחותיו הוא רכש באמצעות מרשמים מבתי מרקחת, אומר כי גרסה זו הינה גרסה שקרית שגרמה עגמת נפש ומבוכה רבה לבעלי בתי המרקחת שהנאשם 1 הזכיר בחקירתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

כעולה מעדויותיהם של איזידור הוכברג ורפאל פרחי, בעלי בתי המרקחת שלהם אני מאמין, מדובר במכירת כדורי ויאגרה ורקירות אחרות על פי מרשם ללקוחות המרפאה שהגיעו לבית המרקחת, לרכוש תרופות, כאשר כדורי הויאגרה שהוחזקו בבתי מרקחת אלה ושנמכרו על ידם היו תרופות מקוריות, עובדה הנתמכת בכך שבאותם בתי מרקחת לא נמצאו כדורי ויאגרה מזויפים.

כעולה מעדותו של עת/3, איזידור הוכברג, הנאשמים היו רוכשים אצלו בבית המרקחת מוצרים שונים ומפנים לקוחותיהם לרכישת מוצרים; הוא שלל טענת הנאשמים כי הם רכשו כדורים לאין אונות כויאגרה בבית המרקחת. כך גם מדברי רפאל פרחי שהודעתו ת/50 הוגשה בהסכמה, עולה כי הנאשם 2 היה רוכש אצלו תרופות לאין אונות, פעם בכמה חודשים, 'פה קופסא, שם קופסא'. מכל מקום, הוא לא מכר למי מן הנאשמים עשרות כדורים או כמויות גדולות של כדורים.

מכל מקום, בתי מרקחת אלה לא יכולים היו להיות מקור כדורי הויאגרה המזויפים שהנאשמים מכרו לאור הכמויות האדירות של הסחר באותם כדורים וכפי שנתגלה במהלך שמיעת הראיות כאן (סחר בלפחות 400,000 כדורי ויאגרה).

העדפת ההודייה ת/2

כעולה מהתיאור שלעיל, מדובר בשינוי גרסאות, כאשר הנאשם 1 אינו נצמד לאמירת האמת ושיקר כל אימת שהדבר שירת את מטרותיו. אני מעדיף אפוא את דברי הודייתו של הנאשם 1 בהודעתו, ת/2 כי הוא זה שהבריא את הכדורים לארץ ולא שילם עליהם, לא מכס ולא מע"מ, על פני גרסאותיו המאוחרות בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט במהלכן הוא ביקש להרחיק עצמו מהברחת הכדורים לארץ.

הנאשם 1 יצר בהבל פיו יש מאין את 'ריצ'רד' כמי ששלח לו את הכדורים המזויפים לארץ; בהמשך, החליף הנאשם 1 את אותו 'ריצ'רד' ב'דני ויאגרה' - דמויות וירטואליות שמעולם לא נגלו לעיני איש, כאשר חזרתו של הנאשם 1 מהודייתו והצבתו של 'דני ויאגרה' במקום 'ריצ'רד', נעשתה שנתיים לאחר חקירתו הראשונה ולאחר קבלת יעוץ משפטי. כל שנותר לי אפוא לומר על סיפורי 'דני ויאגרה' וסיפורי 'ריצ'רד' שהעלה הנאשם 1, הוא כי מדובר בדמויות שהינן פרי דמיונו הפורה של הנאשם 1, כאשר מי שעמד מאחורי אותן שתי דמויות בדיוניות, אינו אלא הנאשם 1 שניסה להסוות עצמו מאחוריהן.

הודייתו של הנאשם 1 ב-ת/2 כי הוא זה שהבריא את הכדורים לארץ, נתמכת ביותר מאשר ראיה אחת:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- * עדותו של עת/7, ידידיה בימבליך (להלן: "בימבליך"), ששימש סוכן ביטוח של הנאשם 1, ואשר העיד כי עוד בשנת 1999 ייבא הנאשם 1 מחו"ל כדורי ויאגרה על שמו – מה שהביא לחקירתו של אותו בימבליך באזהרה בחשד לייבוא אסור של תרופה לארץ בכמות מסחרית. בימבליך העיד כי הוא חשד בנאשם 1 כמי שעומד מאחורי הייבוא, ומשפנה אליו, הודה הנאשם 1 בפניו בייבוא והסביר שזו כנראה "טעות" (ראה עמ' 95 לפרוטוקול).
- * עדותו של אשר מורר (עת/8) (להלן: "אשר") שעבד עם הנאשם 1 בפרסום מודעות עבורו בעיתונים למרפאות לטיפול האין אונות, אשר העיד כי הכיר בין הנאשם 1 לבין אחיו, דוד מורר (להלן: "דוד") מאחר שהנאשם 1 חיפש אדם שישע לחו"ל ויביא עמו תרופות משם. עוד העיד כי הבין מהנאשם 1 כי הוא (נאשם 1) מביא את הויאגרה מחו"ל על מנת לחסוך פערי תיווך.
- * בהודעתו ת/57, שהוגשה בהסכמה ועל תוכנה לא נחקר כלל, מספר אשר, כי אחיו דוד נסע בשליחותו של הנאשם 1 לארה"ב ולסין כדי להביא כדורי ויאגרה שאותם מכר הנאשם 1 במרפאותיו, כאשר בתמורה לאותן נסיעות קיבל אחיו בתמורה מן הנאשם 1 'כמה גרושים לנסיעות ולבלות', "אני יודע שדוד עשה בשבילו כמה שליחויות על פני כמה חודשים". וכן "אני הבנתי מצביקה שהוא מביא את הכדורים מחו"ל את הויאגרות רק כדי לחסוך פער תיווך, לא ידעתי שהוא מביא מזויף, בהתחלה הוא גם ביקש ממני שאסע לחו"ל ולא הסכמתי...".
- * בהודעתו ת/89 מאשר דוד באופן חלקי את דברי אחיו (אשר), כי אכן נסע לסין בשליחותו של הנאשם 1, אך לדבריו הוא הביא משם רק דוגמאות של אמפולות להרזיה ותרופות לטיפול באימפוטנציה, והכחיש ייבואם של כדורי ויאגרה.
- לטעמי, הכחשתו של דוד כי ייבא כדורי ויאגרה בשליחותו של נאשם 1 נובעת מחששו שמא אישור עובדה זו תפליל אותו בביצוע עבירות של הברחת טובין והלבנת הון, עבירות שהוחשד בביצוען בשיתוף עם הנאשם 1 ונחקר עליהן באזהרה. זאת במיוחד לאור העובדה שהוא הסכים להירשם כאחד מאנשי הקש בחברת LTMC – חברת off shore - וכפי שאמירה אחרונה זו תועדה מפיו בזכ"ד על ידי החוקרים, לאחר שבמהלך חקירותיו הפרונטאליות בחר לשמור על זכות השתיקה.
- מבין שתי הגרסאות, זו של אשר מחד וזו של דוד מאידך, מקובלת עלי דווקא גרסתו של אשר כי נסיעותיו של דוד מורר לחו"ל היו בשליחותו של נאשם 1, לצורך ייבוא/הברחה של כדורי ויאגרה. מסקנה זו מתיישבת עם הגיון החיים ועם השכל הישר שהרי אין כל היגיון כלכלי במימון **ארבע נסיעות** כאלה לחו"ל על ידי נאשם 1 לדוד אך לצורך הבאת 'דוגמאות' כאלה לארץ.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

* הנאשם 1, בחקירתו במשטרה, לא הכחיש ייבוא של כדורי ויאגרה על שם בימבליך בשנת 1999, כשהוא מסביר את היבוא הנ"ל בכך שבאותה הפעם הוא הזמין כ- 30 כדורי ויאגרה על שם בימבליך מחו"ל, ויבטעות' הגיעה חבילה של 1,000 כדורים. מבלי לקבוע מסמרות לעניין סבירות התרחשותה של אותה "טעות" כאמור, יש בעצם הודייתו של הנאשם 1 בייבוא האמור, כדי לחזק את הודייתו לענין ייבוא כדורי הויאגרה לארץ, נשוא כתב האישום.

כמות הכדורים שהוברחו – היקף הייבוא

אין מחלוקת על כך כי כל כדור נמכר ב- 50 ₪. כעולה מעדותה של הילה פיציון, נציגת חברת ויזה, והודעותיה ת/243, 244, 245, עולה כי היקף המכירות שבוצעו באמצעות חברת ויזה (כמפורט באישום הרביעי), עומד על סך של 15,235,258 ₪. כך גם לפי הודעות הילה קפטן, נציגת ישרכארט בישראל, ת/240, 241 וצרופותיהם היקף המכירות שבוצעו דרך ישרכארט עמד על סך 7,821,180 ₪, כאשר סך כל הסכומים שהועברו לחשבונות הבנק השונים מפעילות מכירה זו באמצעות כרטיסי אשראי בלבד עמד על סך 23,056,438 ₪. על פי נוסחה חישובית לפיה כל כדור נמכר ב- 50 ₪ - הרי שמדובר ביותר מ-400,000 כדור ליתר דיוק 461,129.

גרסת הנאשם 2 – אחריותו ליבוא

נאשם 2 הכחיש כל קשר לייבוא הכדורים ובמהלך חקירותיו במשטרה, הפנה את החוקרים לנאשם 1 כמי שהינו מקור הכדורים והדרך בה הגיעו אלה למרפאה בה עבד. בהודעה ת/10 עמ' 5 שו' 8-14, כשנשאל האם ידוע לו בתור רופא שתרופות מקבלים בבית מרקחת בלבד, השיב: "כן, אני יודע צביקה אמר לי שהוא משיג בזול לא יודע בכמה ויותר זול מבית מרקחת רציתי להמשיך שיהיה לי עבודה למרות שידעתי שזה אסור, לא יודע מאיפה הוא הביא את הכדורים האלה."

הנאשם 2 אישר כי ראה שמביאים לפקידות שעבדו במרפאה כדורים במשלוחים, אך אינו יודע מי עומד מאחורי המשלוחים. הוא הבין כי מדובר בכדורים מזויפים: "ראיתי שהרבה כדורים כחולים מזויפים חלקים שזה לא באריזה ידעתי שזה מזויף, וגם סיאליס ולויטרה 4-5 שנים אני נותן כדורים כאלה..." (ת/10 עמ' 7 שו' 9-13).

בהודעתו ת/11 עמ' 2 שו' 7, טען שקיבל את הכדורים מהפקידות: "ראיתי מי הביא להם אבל לא מכיר אנשים האלה."

בהודעתו ת/13 עמ' 4 שו' 16 הכחיש הנאשם 2 כל קשר לייבוא או לקניה של תרופות "אולי צביקה התעסק בזה. אני לא יודע."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בהודעתו ת/14 עמ' 4 חזר וטען הנאשם 2 כי אינו יודע מהיכן מביא הנאשם 1 את הכדורים. לדבריו שאל את הנאשם 1 מדוע הכדורים מגיעים בתפוזות ולא באריזה והנאשם 1 השיב לו שזה זול יותר. **בהודעתו ת/15** שו' 148-150 חזר הנאשם 2 וטען כי אינו יודע מהיכן הביא הנאשם 1 את הכדורים וכמה עלו לו.

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם 2 על גרסתו, כי לא ידע מהיכן הגיעו הכדורים למרפאה: **"גם אני חשדתי בענין הזה ומאיפה אני לא זוכר, אולי שאלתי (את הנאשם – ג'.ק.) אני לא זוכר, אבל לא קיבלתי את התשובה. זה לא כל כך מעניין."** (עמ' 831 שו' 18).

לדבריו, הוא שאל את הנאשם 1 מדוע הכדורים מגיעים בתפוזות וזה השיב לו שכך זול יותר לרכוש את הכדורים, והסבר זה הניח את דעתו (עמ' 841, ראה גם עמ' 863 שו' 20-17). הוא איננו זוכר אם שאל את הנאשם 1 באשר למקור הכדורים: **"אבל אני זוכר שכמה שאלות אני שאלתי. אני לא זוכר בדיוק מה אני קיבלתי את התשובה, ליאוניד לא צריך לדעת זה יותר קל בשבילך, למה, מה מו, אני לא יודע... לא נכנסים לדברים האלה."** (עמ' 843 שו' 22-20).

בהמשך בחקירה נגדית ניסה הנאשם 2 לתקן מתשובתו זו כשהכחיש ששאל את הנאשם 1 מהיכן מגיעים הכדורים. לדבריו, תשובתו הקודמת מתייחסת ל**"דברים אחרים, אולי זה, אני לא זוכר, כמה שאלות מראש אני שאלתי הוא אמר ככה אני הפסקתי לשאול"** (עמ' 865).

המסקנה המתבקשת מבדיקת גרסתו של הנאשם 2, ככל שהיא נוגעת להברחת הכדורים לארץ, ושאר הראיות שהובאו היא, שאין כל ראיה בין ישירה ובין עקיפה, הקושרת את הנאשם 2 לייבוא הכדורים לארץ.

הראיות שהובאו מצביעות על כך כי הנאשם 2 עסק במכירת הכדורים במרפאות שבהן עבד אצל הנאשם 1 וכפי שאצביע בהמשך כשאדון בעניינו של האישום הרביעי, וזאת בידיעה כי מדובר בכדורים מזויפים כאשר ידיעתו זו היתה ידיעה של ממש ולא התמצתה בעצימת עיניים בלבד.

עצם העובדה שהנאשם 2 ידע כי מדובר בכדורים מזויפים שהוברחו ארצה אינה עושה אותו לשותף/מבצע בצוותא למעשה ההברחה שביצע הנאשם 1 בעצם ייבוא כדורים אלה לארץ. גם עצם מכירתם של כדורים אלה על ידי הנאשם 2 אינה מקימה את אחריותו של זה האחרון להברחתם ארצה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ – נאשם 1 ונאשמות 3-7

משהוכח אפוא כי הנאשם 1 הבריח את הכדורים לארץ שלא כדין ולא שילם עליהם המסים החלים על הייבוא האמור ולאור הודיית הנאשם 1, וקביעתי בהמשך בעניין האישומים הראשון והשישי, כי הנאשם 1 הינו הבעלים של החברות שעסקו במכירת הכדורים המזויפים והמוברחים, ובהמשך אף העביר בין החברות השונות את פדיון מכירת הכדורים – ערוב אסור – ומשהוכח כי הנאשם 1 הינו אורגן של הנאשמות 3-7, הרי שפעולותיו מחייבות את החברות הנ"ל בפלילים. לעניין זה, הריני להפנות לרע"פ חיים לקס נ' מדינת ישראל ולסעיף 23(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, כאשר ההברחה היא התחבולה והמרמה שנועדה לשרת את מטרתו של הנאשם 1, להתחמק מתשלום מס ערך מוסף.

היסוד הנפשי הנדרש לצורך התגבשותה של עבירה לפי סעיף 117(ב) היא "מטרה":
"במסגרת תיקון מס' 20 לחוק מע"מ נקבע כי היסוד הנפשי בעבירות לפי סעיף 117(ב) הוא "מטרה". כאמור הרישא של סעיף 117(ב) קובעת כי לשם התגבשות העבירה הפלילית נדרש שהעבריין יבצע את המעשה האסור ב"מטרה" להתחמק או להשתמט מתשלום מס אין לגזור מהוראה זו דרישה לקיומה של כוונה מיוחדת לאפשרות גרימת התוצאה של השתמטות מן המס ודי בקיומה של מודעות למעשה ולקיום הנסיבות הבלתי חוקיות. את המטרה להתחמק ממס ניתן להסיק מהראיות הנסיבתיות וממעשים חיצוניים של הנאשם (ראו ת.פ. 4248/94 מדינת ישראל נ' שלוש, מסים יד/1 ה'712; ת.פ.ח.ת"א, 1068/05 מדינת ישראל נ' מרואן נאדר תק' מח' 2008(2) 11993, עמ' 12158.

בעניינינו, משהוכח כי הנאשם 1 הבריח את הכדורים לארץ במטרה לסחור בהם בידיעה, כי הוא סוחר בכדורים מוברחים ומזויפים ובידיעה שהוא משתמט מתשלום מסי יבוא ומע"מ, מתקיים בו אפוא היסוד הנפשי הנדרש להקמתה של העבירה שלפי סעיף 117(ב)(8) המיוחסת לו.

סיכום האישום השני

לאור הניתוח האמור, ומשקבעתי כי הנאשם 1 הבריח את הכדורים לארץ, הריני מרשיע את הנאשם 1 בעבירה של הברחת טובין (ייבוא הכדורים) – עבירות לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס – בעבירה של השתמטות מתשלום מכס לפי סעיף 212(א)(1) לפקודת המכס ובעבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ, תשל"ו-1975 - השתמש בכל מרמה ותחבולה במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס.

נאשם 2 – יזוכה מעבירה של הברחת טובין שבאישום השני (ככל שנוגע הדבר להברחת הכדורים לישראל). ומעבירה על פי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

נאשמות 3-7 מורשעות בעבירות שבהן הורשע הנאשם 1, באישום זה, קרי: הברחת טובין לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס. השתמטות מתשלום מכס שיש לשלמו, עבירה לפי סעיף 212(א)(1) לפקודת המכס ועבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ תשל"ה-1975.

האישום השלישי

האישום השלישי מייחס לנאשמים כולם מכירת הכדורים המוברחים והמזויפים באתרי האינטרנט ובמרפאות לטיפול און שניהל הנאשם 1 בהן עבד הנאשם 2, ללא מרשם רפואי וללא בדיקה רפואית כשבכך עוברים הנאשמים עבירות על פקודת הרוקחים, פקודת המכס ופקודת סימני מסחר, משידעו כי מדובר בתרופות מזויפות שנמכרו ללא מרשם כשבכך הם מסכנים חיי מטופלים, בעוברם עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(8) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. כמו כן, יוחסו לנאשמים עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, משהציגו בעת המכירה את הכדורים המזויפים כמקוריים, ועבירה של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק הנ"ל.

לנאשם 1 ונאשמות 3-7 יוחסה עבירה של ייחוד המקצוע, לפי סעיף 3(א) יחד עם סעיף 48 לפקודת הרופאים [נוסח חודש], תשל"ח-1976 הפירוט העובדתי המלא מצוי בהקדמה להכרעת הדין כאן.

האם הכדורים שמכרו הנאשמים היו מזויפים?

לאור תגובת הנאשם 1 כי הכדורים אינם מזויפים ונדרשת הוכחת הזיוף, ותגובת הנאשם 2 סעיף 5 לתשובתו לכתב האישום, כי לא ידע ולא היה עליו לדעת כי הכדורים מזויפים, הביאה המאשימה שורה ארוכה של עדים שמסרו עדות בענין זה.

לאור מיעוט חקירה נגדית מטעם באי כוח הנאשמים, ואי המצאת כל ראיה נוגדת להיותם של הכדורים מזויפים בדמות חוות דעת נגדית, ודברי ב"כ המאשימה בעמ' 170-169 לענין הגשת 8 ארגזים של כדורי ויאגרה מזויפים שנתפסו במרפאות של הנאשמים, נתברר כי כפירתם של הנאשמים בדבר היות הכדורים מזויפים היתה כפירה מיותרת שהכבידה שלא לצורך על ניהולו של המשפט.

לאור כפירתם האמורה של הנאשמים והעובדה שלא חזרו ממנה, גם לאחר תום שמיעת הראיות, אין מנוס מלהתייחס למסכת הראיות שהביאה המאשימה להוכחת מרכיב זה באישומים נגדם.

סעיף 60 לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש] תשל"ב-1972, קובע עונשים על מכירה והפצה של טובין שסומנו או יובאו לישראל לשם מסחר, ללא רשות בעלי הסימן המסחרי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- (א) העושה חד מאלה – דינו מאסר שלוש שנים...
- (1) מסמן לשם מסחר, ללא רשות בעל הסימן או מי מטעמו, סימן רשום או חיקוי, על טובין שלגביהן נרשם הסימן בפנקס, או על אריזה של טובין כאמור, ועלול להטעות בכך אדם אחר
 - (2) מייבא לשם מסחר, בלא רשות בעל הסימן או מי מטעמו, טובין או אריזתם שסומנו בסימן מסחר הרשום בפנקס לגבי אותם טובין או בחיקוי של סימן כאמור...
 - (3) עוסק במכירה בהשכרה או בהפצה של טובין שסומנו או יובאו לישראל בניגוד להוראות פסקאות (1) או (2), או מוכר, משכיר או מפיץ טובין כאמור בהיקף מסחרי
 - (4) מחזיק טובין שסומנו או יובאו לישראל בניגוד להוראות פסקאות (1) או (2) שבמסחר בהם."

הכדורים מסוג ויאגרה, סיאליס ולויטרה – כולם מוגנים בסימן מסחר רשום וכפי שיפורט להלן:

- (1) השם VIAGRA נרשם בפנקס סימני המסחר ביום 7.12.1998, ת/60.
- (2) השם PFIZER יצרנית כדור הויאגרה, נרשם בפנקס סימני המסחר ביום 5.1.2000.
- (3) צורתו הייחודית וצבעו הכחול של כדור הויאגרה, נרשמו בפנקס כסימן מסחרי ביום 4.7.2004.
- (4) השם LEVITRA נרשם בפנקס סימן המסחר ביום 12.11.2001.
- (5) השם CIALIS נרשם בפנקס סימן המסחר ביום 5.2.2001, ומשווק בארץ החל ביום 1.7.2003 (ת/18-21, ת/23, ת/148).

לאור היעדר חקירה נגדית לעניין הזיוף, אסתפק אפוא אך בהפניה לרשימת הראיות שמנתה המאשימה בסיכומיה, ככל שהדבר מתייחס לעובדת היות הכדורים שנתפסו ברשות הנאשמים, ושאותם מכרו ללקוחותיהם מזויפים.

בעמ' 36, פסקה 97 (לסיכומי המאשימה), מתיחסת המאשימה לכדורים שהוגשו לבית המשפט כמוצג, שהיו נעדרי כל הטבעה של סימן מסחרי עליהם.

מהאמור בפסקה 98, בה מתייחסת המאשימה להודעתו של דורון פרידמן, סמנכ"ל חברת "לילי" ישראל, עולה כי כדורי הסיאליס שנתפסו הינם מזויפים, וזאת בהפניה לדברים שמסר עד זה ב-ת/146 ש' 15-16 ו-ת/147.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בפסקה 100 מתייחסת המאשימה לחו"ד של חברת פייזר, (ת/131) לענין כדורי הויאגרה והן של חברת "לילי" בענין הסיאליס, (ת/150); מחוות דעת אלה עולה כי הכדורים שנתפסו במרפאות הנאשמים בתל אביב ואשדוד, הינם כדורים מזויפים. ההגנה לא חלקה על תוכן של חוות דעת אלה ולא חקרה אודותן, וכך גם לא המציאה חוות דעת נוגדות.

בפסקה 103 מתייחסת המאשימה להודעתה של עובדת חב' אגיס, נציגת חברת באייר (ת/144), ממנה עולה כי הכדורים שנתפסו בחקירת תיק זה, זהו כדורים מזויפים – בהסתמך על היותם בתפוזות וללא אצווה, ללא תאריך תפוגה, ללא עלון הוראות שימוש והשוני בצבע הכדור. גם עדה זו לא נחקרה על הודעתה וזו הוגשה בהסכמה.

פסקאות 106 עד 110 המתייחסות לעדותו של עורך דין שאולסקי בענין כדורי הויאגרה, שהעיד באופן ברור וחד, באשר להיות הכדורים מזויפים, כאשר הוא מונה אחד לאחד את הפרמטרים להיותם מזויפים. במיוחד, מופנית תשומת הלב לדברי העד שלא נסתרו ושהפנתה אליהם המאשימה בפסקה 111, לפיהם הכדורים שנתפסו בתיק זה הינם 'יד ראשונה'. לאור האופן בו הם נתפסו כשאינם ארוזים, טרם הודפסו עלוני השימוש, כאשר הוא מגדיר תפיסה זו כמקור ושורש העבריינות בויאגרה (עמ' 185), ומסכם כי "כל מי שעיסוקו ברוקחות או רופאה, יודע שזה מזויף במבט קל. כל מי שסוחר בויאגרה, גם הזייפנים יודעים שזה מזויף, בוודאות."

המסקנה המתבקשת מן האמור לעיל, היא שהמאשימה הוכיחה כי הכדורים שמכרו הנאשמים, הן במרפאות והן באינטרנט הינם כדורים מזויפים, קרי: יוצרו והופצו תוך הפרת סעיף 60(א)(3) לפקודת סימני המסחר [נוסח חדש] תשל"ו-1972. משנקבע על ידי באישום השני כי מדובר בכדורים מוברחים מחו"ל, וכאן נקבע כי כדורים אלה הינם מזויפים שהובאו לארץ בלא רשות בעל הסימן תוך הפרתו, הרי שהנאשמים עברו גם עבירה של מכירת טובין שייבואם אסור – עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המכס.

האם ידעו הנאשמים על הזיוף/צריכים היו לדעת עליו?

הידיעה על הזיוף – נאשם 1

* ככל שהדבר נוגע לידיעתו של הנאשם 1 כי מדובר בכדורים מזויפים, אפתח ואומר שדי בעצם העובדה שהנאשם 1 הברית את הכדורים לארץ, וכפי שנקבע על ידי באישום השני. כדי ללמד כי הוא ידע בידיעה ברורה ומוכחת כי הוא אינו קונה את הכדורים מן היצרן או המפיץ המורשה מטעמו ומכאן שידע כי הכדורים הנרכשים/המוחזקים על ידו הינם מזויפים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- * מעבר לנדרש אוסיף ואומר כי גם על פי גרסתו הכבושה של הנאשם 1, שנדחתה על ידי, שלפיה הוא רכש את הכדורים בארץ מאדם בשם 'דני ויאגרה', שהיה מספק לו את הכדורים כאשר הרכישה מתבצעת במזומן ועליה לא הוצא כל תיעוד, בין מטעם המוכר ובין מטעם הקונה, כאשר המכירה מתבצעת בקרן רחוב ואין בידי הנאשם 1 לספק כל נתונים על אותו מוכר, שבדאי איננו היצרן או נציגו הרשמי, מתקיימת בנאשם 1 הידיעה כי מדובר בכדורים מזויפים.
- כך שמסקנתה של ב"כ המאשימה כי רכישות מסחריות כאלו במזומן ומבלי לקבל על כך כל מסמך, מלמדת על הידיעה כי הכדורים מזויפים, מקובלת עלי.
- * עצם העובדה שהנאשם 1 העיד כי פנה לחב' פייזר שמפיצה את כדור הויאגרה בארץ, וביקש לרכוש ממנה כדורי ויאגרה וזו סירבה לבקשתו, כאשר חרף הסירוב האמור השיג הנאשם 1 כדורי ויאגרה שלא דרך המפיץ המורשה והמשיך למכור כדורי ויאגרה שלא נרכשו על ידו מאת המפיץ המורשה, מחזקת את המסקנה כי הנאשם 1 ידע כי הכדורים שמופצים על ידו אינם כדורים מקוריים, שהרי אלו לא נמכרו לו על ידי החברה או המפיץ המורשה מטעמה.
- * האופן שבו הגיעו הכדורים למרפאות בתפוזרת בתוך שקיות וכך הוחזקו על ידי הנאשם 1 באותן שקיות משל היו אלה "גרעיני חמניה", והמכירה התבצעה מתוך שקיות אלה, אף היא מבססת את ידיעתו של הנאשם 1 (כמו גם הנאשם 2), כי מדובר בכדורים מזויפים, שהרי דרכם של כדורי תרופה להגיע ארוזים בבליסטרים, בתוך אריזתם המקורית כשאליהם מצורף עלון הוראות שימוש ולא בתפוזרת.
- * העובדה שהנאשם 1 דאג להדפיס עלונים של "הוראות שימוש" לכדורי הויאגרה בדפוס "האחים" – הוראות שהעתיק מעלון הוראות שימוש של כדורי ויאגרה שאותם רכש בבית מרקחת (עמ' 675) והורה לפקידותיו לצרף עלונים אלה לכדורי הלוטרה והסיאליס ששווקו על ידו באינטרנט (עמ' 516) מחזקת את המסקנה כי הנאשם 1 ידע כי מדובר בכדורים מזויפים, שכן מן המפורסמות הוא כי עלוני הוראות השימוש מגיעים יחד עם התרופה, ומכל מקום, צריכים להיות מצורפים לכדורי הויאגרה, כך שהשאלה שהעלתה ב"כ המאשימה בסיכומיה **"האם ניתן להעלות על הדעת כי לתרופה מקורית יצטרך המשווק להדפיס בדפוס פרטי את דף ההסבר לתרופה?"** נותרת ללא מענה ראוי מצדו של הנאשם 1 שכשל במתן כל הסבר להתנהגות מוזרה זו. כך גם לא ברור מה ההיגיון בצירופם של עלוני שימוש בויאגרה לכדורי לויטרה וסיאליס שנמכרו על ידו באינטרנט.
- * ואם לא די בכל הנ"ל, תישאל השאלה מאימתי מוטבע תאריך תפוגה על ידי הפקידות שעסקו במשלוח הכדורים לחו"ל על עלון "הוראות השימוש" שהודפס באופן פרטי על ידי הנאשם 1, כאשר ההטבעה נעשית בחותמת הנושאת **תאריך תפוגה אחיד**, כאשר כל הפקידות העידו בענין זה כי הוראה זו של הטבעת תאריך התפוגה הן קיבלו ישירות מהנאשם 1. האם כך נוהגים לשווק תרופות מקוריות?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- * חלק גדול מאוד מכדורי הויאגרה שנתפסו היו ללא הסימן המסחרי של חב' פייזר, כאשר הנאשם 1 הודה כי כדור כזה שנעדר ממנו הסימן המסחרי איננו תקין. עמ' 4 שו' 672, האם נורת אזהרה זו של צורת הכדור נעדר הלוגו של סימן המסחר לא עוררה את חשדו של הנאשם 1, כי מדובר בכדור מזויף, מקל וחומר משהצטרפו לכך הסממנים שפורטו לעיל.
- * **צורתם הפגומה של חלק מכדורי הויאגרה** - פקידותיו של הנאשם 1 שעסקו בשילוח ומכירת כדורי הויאגרה, העידו באופן ברור כי חלק מן הכדורים שהגיעו למרפאה בשקיות היו שבורים, או שצבעם מתקלף. ועל פי הוראתו של הנאשם 1, הן בררו אותם מתוך שקיות הכדורים שהגיעו למרפאות משל עסקו בברירת עדים, כאשר אלו הפגומים נשמרו בנפרד מאלה שאינם פגומים, ונשמרו במגירה נפרדת במשרד, כאשר עובדת ריבוי הכדורים הפגומים אינה מתיישבת עם ייצורה של תרופה מקורית, מפס ייצור של חברת תרופות שמייצרת תרופה בפס ייצור תעשייתי.
- כאן המקום להעיר כי גרסתו של הנאשם 1 לפיה הכדורים נפגמו תוך כדי ההתעסקות בהם במרפאה על ידי הפקידות, היא טענה שנסתרה מניה וביה על ידי עדותן של פקידותיו של הנאשם 1, שהעידו שהכדורים הגיעו כך למרפאה כשחלקם פגומים, ללא שום קשר להתעסקותן בהם – ספירתם, אריזתם ושילוחם של הכדורים לחו"ל.
- * לאמור לעיל יש להוסיף את ביטולי העסקאות המרובים על ידי לקוחות שרכשו הכדורים באמצעות האינטרנט, שטענו לזיוף הכדורים – דבר שהביא לכך שחברת ויזה חייבה את חשבונה של חברת 'מור אס' בסך של 455,000 בגין ביטול עסקאות בטענה לקיומו של זיוף, כאשר גם תלונות אלו בדבר קיומו של זיוף לא הניעו את הנאשם 1 לחשוד כי מדובר בכדורים מזויפים והוא המשיך בשיווקם ודחה כל טענה שהופנתה אליו בענין הזיוף באמירה שהקונים מבקשים להתחמק מתשלום. כך גם בעניינם של לקוחות שרכשו את הכדורים בארץ שהתלוננו בפניו על חוסר יעילות הכדורים. למשל, אותו אלברט אליאשווילי שהנאשם 1 פטר אותו בתשובה שאיננה מספקת בעליל, שכך זה, **"לעתים זה עובד ולעתים זה לא"**.
- * ידיעתו של הנאשם 1 כי מדובר בכדורים מזויפים חלה לא רק על כדורי הויאגרה והיא חלה גם על כדורי הסיאליס והלויטרה, שכן גם כדורים אלה לא רכש הנאשם 1 מהיצרן או המפיץ המורשה, ואף שידע שלכל תרופה יש יצרן ויש יבואן הוא לא טרח לברר עובדה זו, בהתיחס לכדורים אלה, כאשר המקור לתרופות אלו על פי גרסתו הכבושה של הנאשם 1 (שנדחתה על ידי באישום השני) הינו אותו 'דני ויאגרה'.
- * מעבר לנדרש, אפנה לדבריו המפלילים של הנאשם 2 ב-ת/10, עמ' 5 שו' 14-8, ובעמ' 7 שו' 9-13, כי הוא (הנאשם 2) ידע שמדובר בכדורים מזויפים, כך שמקל וחומר אם הנאשם 2 שאין לו קשר לרכישת הכדורים ידע והבין כי מדובר בכדורים מזויפים, צריך היה הנאשם 1 לדעת כי מדובר בכדורים מזויפים; מסקנה זו מקבלת משנה תוקף לאור דברי עדותו של הנאשם 2

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בבית המשפט, כי הוא שאל את הנאשם 1 באשר למקור הכדורים וזה השיב לו שעדיף לו שלא ידע כי כך קל יותר (עמ' 843 שו' 20-22 לפרוטוקול).

הידיעה על הזיוף – נאשם 2

כעולה מעיון בהודעותיו של הנאשם 2 במשטרה, וכפי שנסקף לעיל, הוא ייחס לנאשם 1 את כל נושא ההתעסקות ברכישת הכדורים ששימשו אותו לצורכי עבודתו במרפאות והכחיש כל קשר לרכישתם ממקור כלשהו, בין בארץ ובין בחו"ל. להיטותו של הנאשם 2 במהלך חקירתו במשטרה להרחיק עצמו מרכישת הכדורים, הביאה אותו לספק לחוקרים אינפורמציה שהפלילה את נאשם 1 בהצביעו עליו כעל המקור הבלעדי לכדורים, אך באותה נשימה הוא הפליל את עצמו באשר עובדת ידיעתו על היות הכדורים מזויפים.

לענין זה אני מפנה לדברי הנאשם 2 ב-ת/10, עמ' 7 שו' 13-19, שם הוא מספר כי הוא ידע כי מדובר בכדורים מזויפים כשהוא מסביר שמניסיונו כרופא, הוא הכיר את הכדורים המקוריים וידע לפי צורתם ואופן הגעתם למרפאות – שלא באריזתם – כשהם בשקיות ובתפזורת, כי מדובר בכדורים מזויפים: "ראיתי שהרבה כדורים כחולים מזויפים ... שזה לא באריזה ידעתי שזה מזויף. וגם סיאליס ולויטרה 4-5 שנים אני נותן כדורים כאלה."

הנאשם 2 ידע והבין בזמן אמת, על פי דברי אמרתו הנ"ל, כי מדובר בכדורים מזויפים. הוא אף שיתף את החוקר במקור הבנתו וידיעתו על הזיוף – בעובדת היותו רופא שמכיר מקרוב ומתוך עבודתו, איך נראים הכדורים המקוריים, וכיצד אלה אמורים להיות ארוזים באריזתם המקורית.

בעדותו בבית המשפט, ניסה נאשם 2 לטשטש עובדת ידיעתו הברורה על היות הכדורים מזויפים. בעמ' 831 שו' 18 טען שהוא שאל את הנאשם 1 באשר למקור הכדורים, לאחר שחשד שהם מזויפים. בהמשך שינה את טעמו והסביר כי הוא שאל את הנאשם 1 מתוך סקרנות, שכן הנאשם 1 אמר לו כי הוא משיג הכדורים בזול בגלל שהוא קונה בכמויות. ראה תשובותיו בענין זה בעמ' 865-866 לפרוטוקול.

הנאשם 2 שלא עשה עלי רשם של אדם פיקח ומחוכם במיוחד, לא הצליח לייצב במהלך עדותו בבית המשפט גרסה אחידה שתעמוד מול גרסתו הראשונית במשטרה, שבה מסר באופן הברור והחד ביותר, כי הוא ידע בידיעה ברורה כי מדובר בכדורים מזויפים. בין שתי הגרסאות שהציג הנאשם 2, כאמור לעיל, נראית לי דווקא גרסתו הראשונית, אותה מסר במהלך חקירתו במשטרה, לפיה הוא ידע והבין בזמן אמת, כי מדובר בכדורים מזויפים וטענתו המאוחרת בעדותו בבית המשפט אינה יכולה להחזיק מים. אסביר:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

מדובר בגרסה ראשונה וספונטנית שהנאשם 2 מוסר לחוקריו. בזמן מסירתה לא היתה בידיו שהות 'לעבד' גרסה כך גם טרם נחשף בפניו, מלוא חומר החקירה וטרם ידע מהי גרסתו של הנאשם 1, כשאת הגרסה הראשונית הוא מוסר בטרם קיבל יעוץ משפטי כיצד עליו לכלכל את צעדיו.

מדובר בגרסה ראשונית שהנאשם 2 מסר מיוזמתו כאשר הוא מסביר בה לחוקריו כיצד הוא נכנס למעשיו העבריינים של הנאשם 1, כשהוא מציג את עצמו כמי שהיה מצוי במצב של חוסר ברירה ואילוץ אליהם נקלע, כאשר חרף ידיעתו כי מדובר בכדורים מזויפים, הוא בחר לעצום עיניו כי כך היה יכול לשמור על עבודתו כרופא במרפאות לתפקוד מיני שהנאשם 1 הפעיל. לענין זה הריני להפנות לדברי הנאשם 2 ב-ת/10 עמ' 5 שו' 8-14 :

"... רציתי להמשיך שיהיה לי עבודה למרות שידעתי שזה אסור, לא יודע מאיפה הביא את הכדורים האלה."

לאור התרשמותי, גם מאופן מתן עדותו של הנאשם 2 מעל דוכן העדים, יכול אני לומר כי הדברים שנאמרו על ידו בחקירותיו במשטרה, נאמרו מתוך הבנתו את המצב הקשה בו הוא מצוי ולא הושמו בפיו על ידי מי מן החוקרים, כאשר ההסבר להתנהגותו והקשר אמירת הדברים מופיעים כשהם כרוכים זה בזה, כאשר כל מטרת הנאשם 2 במהלך חקירתו היא בהצגת פסאדה של 'המסכן' שנאלץ לשתף פעולה עם הנאשם 1, בעצם שתיקתו ועצימת עיניו בגלל קשיי פרנסה בהם היה נתון. לטעמי, לא היו אלה קשיי שפה שהובילו את הנאשם 2 לאמירת הדברים שמסר בחקירתו במשטרה בענין זה, והדברים שם הם לטעמי הדברים הנכונים ולא הגרסה המאוחרת, ה'משופצת' והעשויה טלאים טלאים כפי שעולה מעדותו בבית המשפט.

אופן מכירת הכדורים המזויפים במרפאות ובאינטרנט

אין מחלוקת על כך כי כל כדורי האון – ויאגרה, סיאליס ולויטרה הינן תרופות מרשם, שמכירתן לציבור מחייבת הצגת מרשם רפואי. ראה עמ' 4 בפרק ההסכמות. לענין זה הריני להפנות לאמור ב-ת/60 – **תעודות הרישום של התרופות בהן צוינו תנאי השיווק של התרופה בארץ**, לרבות החובה למכור את התרופות כנגד הצגת מרשם רופא ורק בבתי מרקחת, וכן לדבריו של דר' יוז'ה חן (להלן: **"דר' חן"**), מנהל המרפאה לתפקוד מיני ורופא בכיר במחלקה האורולוגית בבית החולים איכילוב בתל אביב, שהודעתו ת/161 הוגשה בהסכמה, בה הוא מתייחס לחובת מרשם בכדור הויאגרה המשמש לטיפול באין אונות (עמ' 1 שו' 11-14).

במהלך עדותו בבית המשפט, הבהיר דר' חן כי דבריו אלו, ככל שהם נכונים לכדור הויאגרה, תקפים ונכונים גם לגבי כדורי הלויטרה והסיאליס (עמ' 201 לפרוטוקול).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ד"ר יעקובי יעקב שהעיד מטעם ההגנה מציין בסעיף 5 להודעתו נ/12, קיום חובת מרשם באשר לתרופות הויאגרה, הסיאליס והלויטרה; כך גם ד"ר ריגלר שאף הוא העיד מטעם ההגנה, מציין את חובת המרשם. ראה דבריו בעמ' 817 שו' 23 ואילך, ועמ' 821 שו' 6 ואילך. כמו כן, הריני להפנות לדברי עדותו של עורך דין שאולסקי בעמ' 172 שו' 25-29, שלא נסתרו באשר לחובת מרשם.

המאשימה מייחסת לנאשמים מכירתם של כדורי ויאגרה, לויטרה וסיאליס מזויפים, הן למטופלים במרפאות והן לקונים באינטרנט, ללא מרשם רופא, כאשר המכירה נעשתה בתפוזרת ושלא באמצעות בית מרקחת ומבלי שהקונים עברו כל בדיקה רפואית על מנת לבדוק כשירותם והתאמתם ליטול הכדורים האמורים. בגין המעשים האמורים מייחסת המאשימה לנאשמים ביצוען של העבירות הבאות:

- (א) מכירת תרופות מרשם שלא לפי מרשם חתום בידי רופא – עבירה על סעיף 26 לפקודת הרוקחים [נוסח חדש], תשמ"א - 1981 (להלן: "**פקודת הרוקחים**"), יחד עם סעיף 60 לפקודה.
- (ב) מכירת תרופות מרשם שלא על ידי מי שהוסמך לכך – רוקח מורשה – עבירה לפי סעיף 42 לפקודת הרוקחים.
- (ג) מכירת תרופה שלא בארזיזתה המקורית – עבירה לפי סעיף 47 לפקודה.
- (ד) שיווק תרופה שלא על-ידי בית מסחר מורשה לשיווק תרופות – עבירה לפי סעיף 47ב לפקודה.

בנוסף, מיוחסות לנאשמים עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ומעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי סעיף 338(8) לחוק הנ"ל וכן עבירה של מכירת טובין שייבואם אסור, עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המכס, מכירת והפצת טובין, עבירה לפי סעיף 60(א)(3) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש] תשל"ו-1972. לנאשמים 1+3+7 יוחסה בנוסף עבירה של ייחוד המקצוע לפי סעיף 3(א) יחד עם סעיף 48 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז-1976.

מכירה ללא מרשם, בתפוזרת, ושלא דרך בית מרקחת – ראיות המאשימה

- (1) נעמי חגולי העידה בעמ' 29-30 ועמ' 59, כי הכדורים נמכרו ללקוחות ללא מרשם רופא, והמכירה התבצעה בתפוזרת, כאשר הכדורים נמצאו אצלה בקבלה או בחדרו של הנאשם 2, בשקית וכי לא היו קופסאות של כדורים או בליסטרים. הכדורים הוחזקו בשקיות ניילון ומשם היתה מתבצעת המכירה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

חגולי העידה כי היא מכרה ללקוחות את הכדורים, ללא מרשם ולאחר שנועצה טלפונית בנאשם 1. כמו כן העידה כי מטופלים היו נכנסים לנאשם 2 ורוכשים את התרופה ישירות ממנו. עמ' 51 שו' 28: "ש. בפועל מי נתן להם את התרופה ביד? ת: דר' ליאוניד היה מטפל בהם ונותן להם."

באשר לאופן מכירת הכדורים העידה חגולי כי את הכדורים היתה מכניסה לתוך שקיות נייר, עליהן כתוב "בית מרקחת", שקיות אותן רכשו בבית המרקחת בהנחייתו של הנאשם 1.

הכנסתם של הכדורים לשקיות עליהן כתוב "בית מרקחת" נועדה לשוות להם נופך של מקוריות בעוד הנאשמים ידעו כי מדובר בתרופה מזויפת כאשר בכך הציגו מצג שיקרי בפני לקוחותיהם וכאילו מדובר בתרופה מקורית כאשר פעולה זו לבדה יש בה כדי לקיים את רכיב המרמה הנדרש, לצורך התקיימות עבירת קבלת הדבר במרמה, כאשר המצג השקרי לא התמצה אך בכך ובענין זה ארחיב בהמשך.

מרי אור, פקידה נוספת של הנאשמים, שעבדה במרפאה העידה כי מכרה כדורי ויאגרה ללקוחות, כאשר הנאשמים לא נכחו במרפאה, כאשר מכירת הכדורים נעשתה בתפוזות מתוך אותן שקיות. עמ' 71.

ציון מלכה, איש משטרה שביים רכישת כדורים במרפאה בדיונגוף 194 ביום 13.9.2004, העיד על רכישה זו במהלכה קיבל מנאשם 2 כדורי ויאגרה תמורת 100 ₪, כאשר הכדורים נמכרו לו בתפוזות ללא מרשם על ידי נאשם 2, מבלי שהנאשם 2 בדק אותן, אם הוא כשיר לקבל תרופה זו.

יוסי אופיר (להלן: "אופיר"), ראש היחידה הארצית לקניין רוחני, העיד כי הגיע פעמיים למרפאה בדיונגוף על מנת לביים רכישת כדורי ויאגרה מזויפים, ותאר את דרך רכישת הכדורים מנאשם 2 בפעם הראשונה, כך: "... הוא שאל אותי מספר שאלות אפסי ולאחר מכן הסביר לי את התהליך... הציע לי עוד איזה מכשיר דופלר, לא הבנתי בכלל מה המשמעות שלו... ואחרי זה סיפק לי כדורים דרך הפקידה, עברנו דרך הפקידה סיפק לי כדורים שילמתי... ויצאתי... זה היה בפעם הראשונה... הוא לא התקרב אלי ולא הציע לי בדיקה גופנית", עמ' 356 שו' 4.

בפעם השניה שאופיר הגיע לנאשם 2 במרפאה הדברים התנהלו באותה מתכונת "אותו דבר... ואפילו יותר קצר ולאחר מכן הוא גם הציע לי מחוץ למרפאה, יצאנו מחוץ למרפאה ושם הוא הציע לי שאני אעקוף באיזושהי צורה את המרפאה והוא יתן לי כדורים מעבר לשולחן... כששאלתי אותו למה זה בתפוזות וזה לא באריזות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- בליסטרים? אז הוא הסביר לי שככה הם מקבלים... מחברות התרופות וככה זה, יותר זול. מה שלא נכון על פניו, אין מכירה בתפוזות."
- (5) אלברט אליאשווילי, מטופל במרפאה העיד בעמ' 121 על האופן בו נמכרו לו הכדורים, בתפוזות מתוך שקיות ניילון: "הוציא שקית קטנה ממדף ובשקית קטנה הביא לי אחד, אחרי כמה חודשים אותו סיפור מהשקית לשקית קטנה." (הכוונה לשקית של בית מרקחת).
- (6) עדותו של אורי מור יוסף שרכש מהנאשם 1 ארבעה כדורי ויאגרה (עמ' 191).
- (7) עדות עורך דין שפט, שמסר כי הנאשם 1 מכר לו שקית ובה שלושים כדורים, (עמ' 120-121).
- (8) עת/11, גיל נקר, שהעיד כי הזמין כדורי ויאגרה דרך האינטרנט, ללא כל בדיקה רפואית, הודעתו הוגשה בהסכמה, ת/96.
- (9) עת/9, אבירם ארבל, רכש עבור אביו כדורי ויאגרה באמצעות האינטרנט, כאשר לא נדרש לבדיקה רפואית או מרשם לצורך הרכישה. עמ' 105-107.

טענות ההגנה

הנאשמים לא חלקו על העובדה כי הם לא החזיקו במרשמים ולא מסרו לידי המטופלים מרשם כלשהו, כאשר מכרו להם את כדורי הויאגרה במרפאות, כך גם אין חולק על כך כי הלקוחות שהזמינו ורכשו הכדורים מן הנאשמים, באמצעות האינטרנט, לא הצטיידו במרשם רופא. דומה שלאור מקבץ הראיות שהגישה המאשימה באשר לאופן הגעתם של הכדורים האלה למרפאות ובהמשך, אופן החזקתם של הכדורים על ידי הנאשמים בשקיות בתפוזות ושלא באריזות המקורית, יהא מיותר הדבר לשוב ולציין כי כך הוחזקו הכדורים במרפאות כשהנאשמים אינם חולקים על עובדה זו עוד.

נאשם 1

אין חולק על כך כי הנאשם 1 שאינו רופא ואינו רוקח, אינו מורשה למכור תרופות מרשם ללא מרשם רופא. הנאשם 1 ידע כי אסור לו למכור תרופות, הן במרפאות והן באינטרנט ללא מרשם. הנאשם 1 אינו כופר במכירת כדורים באמצעות האינטרנט, מכירה שנעשתה ללא המצאת מרשם רפואי. מעבר לנדרש אוסיף שגם אם היה מוצג לנאשם 1 מרשם רפואי, הוא היה מנוע מלמכור תרופות מרשם, כאשר איננו רוקח מורשה על פי דין, ואין הוא בגדר בית מסחר לתרופות המייבא תרופות כדין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

נאשם 2

נאשם 2 שהינו רופא במקצועו, מסר בהודעתו במשטרה ת/10 עמ' 5, שוי' 8-14, כי הוא יודע כי תרופות נמכרות כענין שבשגרה בבית מרקחת, כך אישר כי הוא ידע שמדובר בתרופות מזויפות אך בחר להחריש ולעצום עיניו, שכן הוא רצה "... להמשיך שיהיה לי עבודה למרות שידעתי שזה אסור. לא יודע מאיפה הוא הביא את הכדורים האלה."

בעדותו בבית המשפט, אישר הנאשם 2 כי תרופה צריכה להימכר באמצעות מרשם, אך הוא לא הקפיד על כך ומכר כדורים גם ללא מרשם.

כך בעמ' 851 שוי' 5 : "נגיד שפציינט שרצה ממך את התרופה אז אתה הוצאת מהמגירה או מהקופסא שהיתה לידך ונתת לו, נכון?"

ת: במעטפה, אז אני נתתי או שלחתי את הפקידות לתת, אני רק יכול להגיד לפקידה שהוא רוצה למשל שני כדורים, הוא מקבל אצל הפקידה שני כדורים ומשלם או אני נתתי לו לפעמים שני כדורים במעטפה והוא הלך ושילם לפקידה.

ש: אתה אומר שאתה יודע שבארץ הולכים לרופא לא מקבלים תרופה ביד מהרופא נכון?

ת: אני יודע, אני אמרתי שאני ראיתי ב... דבר כזה, דברים כאלה, וחוף מזה אני גם נתתי זריקות מה ההבדל זריקות כן וכדורים לא..."

כעולה מן המקובץ הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי כל הנאשמים ביצעו העבירות הבאות על פקודת הרוקחים :

- מכירת תרופת מרשם שלא לפי מרשם – עבירה לפי סעיף 26 לפקודה וסעיף 6 לפקודה.
- מכירת תרופת מרשם שלא על ידי מי שהוסמך לכך – עבירה לפי סעיף 42 לפקודה.
- מכירת תרופה שלא באריזתה המקורית – עבירה לפי סעיף 47 לפקודה.
- שיווק תרופה שלא על ידי בית מסחר מורשה לשיווק תרופות – עבירה לפי סעיף 47(ב) לפקודה.

ייחוד המקצוע – הנאשמים 1+3-7

"3(א) מי שאינו רופא מורשה לא יעסוק ברפואה ולא יתחזה, במפורש או מכללא, כעוסק ברפואה או במובן לעסוק בה."

הנאשמים 1+3-7 מורשעים אפוא בעבירה לפי סעיף 3(א) ייחוד המקצוע לפקודת הרופאים, [נוסח חדש], תשל"ו-1976, באשר מכירת תרופות על ידי נאשם 1 למטופלים, ללא מרשם רפואי, הינה בבחינת מתן טיפול רפואי. נאשמות 3-7 הן התאגידים אשר תחת מעטה התאגדותם התנהל הסחר בכדורי הויאגרה המזויפים, כאשר מעשי הנאשם 1 מחייבים נאשמות אלה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

קבלת דבר במרמה

משקבעתי כי המאשימה הוכיחה כי הנאשמים ידעו כי הכדורים הינם מזויפים, והם שיווקו ומכרו אותם, בין במרפאות ובין באינטרנט בהציגם אותם כתרופות מקוריות, הרי שבכך הציגו הנאשמים מצג כוזב בפני הקונים, לפיו התרופה הינה מקורית ובכך קיבלו במרמה מאת הקונים תמורה עבור כדורים מזויפים, וכאילו היה מדובר במכירה של כדורים מקוריים.

יסוד המרמה התקיים במעשים האלה:

(א) הנאשמים פרסמו את הכדורים בין בעיתונות ובין באינטרנט כאילו מדובר בגלולת הויאגרה המקורית. להמחשה הריני להפנות לפרסומים שנעשו בת/40 בהם נכתב כי המדובר "בגלולה האורגינלית".

(ב) התרופות נמכרו בתוך שקיות עליהן נכתב "בית מרקחת".

(ג) לתרופות צורפו עלוני שימוש אותם הדפיס הנאשם 1 בבית דפוס, מהם נחזה כי הויאגרה מקורית.

לאור האמור, הריני קובע כי כל הנאשמים עברו עבירה של קבלת דבר במרמה.

שימוש במסמך מזויף

המאשימה ייחסה לנאשמים גם עבירה של שימוש במסמך מזויף, על פי סעיף 420 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, כאשר לא ברור מהתיאור העובדתי שבאישום זה וכן מסיכומי המאשימה, אם הכוונה בזיוף היא לרישום המלה documents במקום "תרופה" על גבי המעטפות בהן נשלחו הכדורים לחו"ל, או שמא נתכוונה להדפסתם של עלוני השימוש בויאגרה באופן עצמאי בבית הדפוס האחים באשדוד.

כך או כך, לטעמי, מדובר בריבוי עבירות, שכן עובדת רישום המלה documents על גבי המעטפות, היוותה את רכיב ההצהרה הכוזבת בעבירת ההברחה בייצוא לחו"ל, המיוחסת לנאשמים באישום הרביעי, כאשר הדפסת עלון השימוש בויאגרה וצירופו לתרופות על מנת שייחזה כתרופות מקוריות, הוא, הוא אלמנט המרמה שבעבירת קבלת דבר במרמה.

לאור האמור, לא מצאתי להרשיע הנאשמים בעבירה זו.

מעשה פזיזות ורשלנות – עבירה לפי סעיף 338(8) לחוק

האם מכירת הכדורים (המזויפים) על ידי הנאשמים, בידיעה שהם מזויפים, ללא כל בדיקה רפואית של המטופלים, העמידה את חייהם של אלה האחרונים בסכנה?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

על מנת לבסס אשמות הנאשמים בעבירה זו, הזמינה המאשימה את דר' יו"ה חן, מנהל המרפאה להפרעות בתפקוד מיני בבית החולים איכילוב, שהעיד על הבדיקה הרפואית שיש לערוך למטופל בכדורי ויאגרה (כמו גם בלויטרה וסיאליס).

על פי עדותו של דר' חן, יש לערוך תשאול מלא של המטופל לגבי מצבו הרפואי, ולבצע בדיקה גופנית, כאשר בבדיקה הגופנית נבדק המראה החיצוני, מראה הפנים המבנה הגופני ואיבר המין. הבדיקה כוללת גם בדיקה רקטלית – מישוש בלוטת הערמונית על מנת לגלות סרטן הערמונית, שכן מתן הויאגרה עלול להאיץ ולהחריף את המחלה (עמ' 208).

עוד העיד דר' חן כי נטילת כדור ויאגרה למי שסובל מתעוקת לב ומטופל בניטריטים, עלולה להיות קטלנית (עמ' 205 שו' 10-11), הוא הדבר למי שסובל ממחלות עיניים מסוימות שעלול להתעורר כתוצאה משימוש בויאגרה. כמו כן, הויאגרה עלולה להזיק לאנשים שיש להם לחץ דם בלתי יציב (עמ' 203 שו' 17-22).

דר' חן התייחס לעובדת היות הכדורים מזויפים ואמר, כי עצם העובדה שמדובר בכדורים מזויפים שנמכרים לכל דכפין, כאשר הכדורים המזויפים האלה עלולים שלא להכיל את המינונים הנכונים של החומרים הפעילים המצויים בתרופה המקורית, או אז עלול להיווצר מצב של חוסר איזון במרכיבים של התרופה, דבר העלול לסכן את בריאותו של המטופל, עמ' 206 שו' 27-29: "... מרכיבים שנמצאים בתרופה, כי אם יש חוסר איזון של המרכיבים האלה, תרופה עלולה להשפיע על כלי דם בצורה שונה בצורה שונה מהתרופה האורגינלית ואז תגובה ... יכולה להיות יותר חמורה... ואז נזק יכול להיות הרבה יותר חמור. תבינו, אותם 465 אנשים שנפטרו ... כאלו בשימוש בויאגרה לקחו את התרופה או ניתנה להם תרופה במינון לא נכון או שהם לקחו את זה על דעת עצמם... או שלקחו תרופות מזויפות... רק בשני מקרים נפטרו חולים מהשפעה של התרופה שזה מזערי."

כך הוסיף כי כל רופא שרושם לפציינט את הכדור מסביר לו גם את דרך השימוש בו, עמ' 207. בנוסף נרשם לו המינון הנכון וחל איסור מוחלט על חציית הכדור. "אסור באיסור מוחלט לפי הנחיות חב' התרופות ולפי הנחיה של ה-FDA לחצות את התרופות בגלל זה חברות... ייצרו מינונים 25, 50, ו-100 מ"ג." שכן, חציית הכדור משפיעה על אופן ודרך ספיגת התרופה בדם.

מטעם ההגנה העידו שני רופאים, דר' יעקובי ודר' ריגלר, שעיקר המחלוקת בינם לבין דר' חן התבטאה בשאלת אפשרות חצייתו של הכדור ובשאלת מידת השפעת הדבר על אפקטיביות התרופה ומידת יסודיותה של הבדיקה הרפואית הנדרשת טרם מתן הויאגרה למטופל, כאשר בפן העקרוני הסכימו שני הרופאים מטעם ההגנה, הן דר' יעקובי והן דר' ריגלר, כי יש מקום לעריכתה של בדיקה רפואית טרם שימוש בויאגרה. כך היתה הסכמה מצד עדי ההגנה הנ"ל עם דר' חן, על כך כי נטילת תרופה מזויפת עלולה להעמיד בסיכון את המשתמש בה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

דר' יעקובי הסביר כי יש חשיבות למומחיותו של הרופא שבדק את הפציינט: "... אף אחד לא הולך... לקרדיולוג שינתח לו פרוסטטה ואף אחד לא הולך לאורולוג שיעשה לו ניתוח לב פתוח... כי יש חשיבות לידע ואחר כך להתמחות..." (עמ' 780). לגבי אופן הבדיקה הסתייג ד"ר יעקובי מדברי ד"ר חן לגבי חיוניותה של הבדיקה הרקטלית למישוש הערמונית, או מישושו של איבר המין" (עמ' 770 שו' 14-1), אם כי בחוות הדעת שבכתב, נ/12, בפסקה 13, מציין דר' יעקובי, כי הוא כן מבצע בדיקה רקטלית למישוש הערמונית לגבר שהינו מעל לגיל 50, במטרה לבדוק את הערמונית ואת החשד לקיומו של סרטן. מאידך, בעניינו של גבר מתחת לגיל 50, לא היה מבצע בדיקה כזו.

דר' יעקובי הסכים עם דבריו של דר' חן כי שימוש בויאגרה בשילוב עם ניטריטים הוא קטלני (עמ' 772) וכי יש צורך בהפסקת השימוש בהם, לפחות שבועיים לפני הטיפול בויאגרה. כך גם בחוו"ד נ/12, מאשר כי אסור לתת כדורי ויאגרה לחולים שנוטלים תרופה שמכילה ניטריטים. כנ"ל דברים אמורים בכדורים להורדת לחץ דם, שאז התוצאה של נטילת כדורי ויאגרה יחד עם כדורים להורדת לחץ הדם אמנם לא קטלנית, אך עלולה לסכן חיי המטופל בהורדה לא מבוקרת של לחץ הדם ועל כן יש להיזהר במתן ויאגרה וליתן אותה במינונים הנכונים (עמ' 772 שו' 19-18).

דר' יעקובי תיאר את הבדיקה שהוא עושה למטופל כבדיקה שאינה בהכרח חודרנית, ומבלי שהחולה ירגיש בה, כגון שאלות שהוא שואל את החולה, אם הוא נוטל תרופות פסיכיאטריות, וצפייה בחולה ובהתנהגותו – אם הוא משותק – דברים שקשה לו מאוד להגדירם. דר' ריגלר, שתחום מומחיותו הינו כירורגיה כללי, שביצע ניתוחים אורולוגים ויועץ לכלי דם בקופ"ח כללית, הסתייג מביצועה של בדיקה רקטלית לצורך רישום ויאגרה (עמ' 818 שו' 7-5 וכן בעמ' 819 שו' 12-9).

דר' ריגלר הסכים עם דבריו של דר' חן, כי "ברגע שיש חולה שמטופל בניטריטים אנחנו לא נותנים את זה". כאשר ביתר הסיטואציות שמגיע מטופל שיש לו מחלה כגון איידס, או אי ספיקה כליתית, או אז המינון צריך להיות נמוך (עמ' 819 שו' 22 ואילך), והטיפול בו צריך להיות זהיר יותר במובן זה שיירשם לו מינון נמוך של כדור ויאגרה, כאשר המינונים צריכים להיות מותאמים לאדם הספציפי. חרף הסתייגויותיו האמורות, הסכים דר' ריגלר כי יש צורך בבדיקתו של המטופל, טרם טיפול בויאגרה, כגון הסתכלות בו, בדיקת גילו, כאשר חולה שחוזר אליו לאחר תקופה ומבקש לשוב ולהשתמש בויאגרה, הוא ישאל אותו אם מצבו השתנה בינתיים, אם החל טיפול בניטריטים, אם עבר התקף לב וכיו"ב (עמ' 824 שו' 9-8), כך שלא ייתכן שהוא ימשיך ליתן לו את התרופה באופן אוטומטי מבלי שיעריך את מצבו כשיחזור אליו לטיפול נוסף. כאשר הוא צריך לראות את המטופל ולהתרשם ממצבו, וכי הוא לא רושם ולא מספק כדורי ויאגרה דרך האינטרנט או דרך טלפון (עמ' 824).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

דר' ריגלר הסכים עם דברי דר' חן, שכאשר מדובר בתרופה מזויפת, התרופה עלולה להיות מסוכנת, שכן החומר הלא פעיל עלול להיות מסוכן:

"ש: ... ובתרופה מזויפת כמו שאנחנו קוראים לזה אתה לא יודע מה החומר הפעיל, נכון?"

ת: נכון,

ש: כי אתה לא יודע מה הכניסו אליו,

ת: נכון."

לענין חיתוך הכדור, הוא אינו רואה כל פסול בכך, אם כי, לטעמו, הדבר רק יפגום בפעילותו (עמ' 786).

אם נסכם את מכלול העדויות (המקצועיות) הרפואיות שנשמעו מטעם המאשימה (דר' חן) ומטעם הגנה (דר' יעקובי ודר' ריגלר), ניתן לקבוע למעלה מכל ספק סביר, כי מתן כדורי ויאגרה מקוריים, ללא מרשם רפואי, ללא בדיקה רפואית כלשהי וללא הקפדה על המינון הנכון, עלולה לסכן את בריאותו של המטופל, מקל וחומר, כאשר מי שמספק את כדורי הויאגרה, יודע בידיעה של ממש, כי מדובר בכדור מזויף ולא בכדור המקורי. לטעמי, די בעצם העובדה שהנאשמים סיפקו למטופלים כדורי ויאגרה מזויפים ובכך העמידו את חייהם בסיכון, כדי להקים על רגליה את העבירה שלפי סעיף 338(8) לחוק.

זו לשונו של סעיף 338(8): "העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה, דינו – מאסר שלוש שנים.

...

(8) מוכר, מספק, נותן או מפעיל תרופה או חומר מרעיל או מסוכן."

עבירה זו כוללת בחובה שלושה רכיבים:

רכיב אחד עניינו "סוג הפעילות" שבו עשויה להתרחש התנהגות הנחשבת לעבירה וזו אמורה להיכלל בתוך אחת מתשע החלופות המופיעות בסעיפי המשנה של סעיף 338.

רכיב שני הינו הדרישה כי המעשה האמור "ייעשה בדרך נמהרת או רשלנית"...

רכיב שלישי הוא הדרישה כי המעשה יכיל בתוכו תוצאה פוטנציאלית "שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה.", ע"פ 7193/04 ולדימיר יקירביץ' נ' מדינת ישראל).

מדובר אפוא בעבירת רשלנות שאין בצידה תוצאה.

הרכיב הראשון מתקיים אפוא במלואו משמעשי הנאשמים נופלים לגדרה של החלופה השמינית בסעיף 338, כמפורט לעיל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הרכיב השני, עניינו במעשיהם הרשלניים של הנאשמים 1 ו-2, שהתבטאו במתן כדורי ויאגרה, מבלי שהמטופלים נבדקו על ידם בכדי לבדוק התאמתם לשימוש בכדורים אלה, כאשר הנאשמים חרגו מסטנדרט ההתנהגות הרגיל – קיום בדיקה בטרם טיפול בויאגרה.

הרופאים שהעידו מטעם ההגנה לא חלקו על הצורך בעריכתה של בדיקה רפואית. הוכח אפוא כי הנאשם 1 לא ערך בדיקה כזו ונאשם 2 עשה בדיקות רפואיות, אך רק לאלה שהסכימו לעבור אותה בדיקה באמצעות דופלר; הפציינטים שלא הסכימו לעבור בדיקה רפואית, גם הם "זכו" לקבל מידיו של הנאשם 2 את כדורי הויאגרה, אף שלא נבדקו על ידו בדיקה רפואית כלשהי.

פן רשלנות נוסף מתגלה במעשי הנאשמים בכך שמכרו תרופות מרשם ללא מרשם.

הנאשם 1 כאדם מן הישוב, והנאשם 2 שהינו רופא במקצועו, אמורים היו להיות מודעים לכך שמכירת תרופה החייבת מרשם ללא מרשם, עלולה לסכן את המשתמש בה: **"... אדם מן הישוב יכול וצריך להיות מודע לסיכונים שבנטילת תרופות חייבות מרשם למי שנוטל אותן ללא פיקוח רפואי."** (ע"פ 70032/08 מדינת ישראל נ' מיכאל מרן).

הדברים הינם מקל וחומר, כאשר מדובר בנאשמים שהיו מודעים לכך, כי הם מספקים למטופלים **כדורי ויאגרה מזויפים**, על כל הנלווה לכך מסיכונים הנובעים משימוש בכדורי ויאגרה מזויפים. לענין זה, הריני לשוב ולהפנות הן לעדויות מומחי המאשימה וההגנה, שלא חלקו על כך כי עצם זיוף התרופה והכנסתם של מרכיבי התרופה שלא במינון הנכון, יוצרים חוסר איזון ועלולים לסכן בריאותו של המטופל שמשתמש בתרופה המזויפת.

הרכיב השלישי והאחרון הינו יסוד הסיכון משאין צורך בהתרחשותה של תוצאה כלשהי, הקשורה בסיכון שנוצר, ודי בעצם העמדתו של המטופל בסיכון. לצורך המחשה אפנה לסיכון החיים הממשי עד כדי קיפוד חיי המשתמש שנוצר למי שמשתמש בניטריטים, וקיבל לשימוש כדור ויאגרה מהנאשמים, שלא טרחו לבדוק, קודם למכירת הויאגרה: **"ברכיב זה... מונחת הדרישה, כי המעשים יכילו בתוכם סיכון לחיי אדם או לשלמות גופו, העבירה לפי סעיף 338 נשלמת עם היווצרות הסיכון אותו היא מבקשת למנוע ואין היא מצריכה את התממשותו של אותו הסיכון... עבירה זו הנמנית עם עבירות 'ההעמדה בסכנה' והאינטרס המוגן שישודה הינו הגנה על חייו ועל שלמות גופו של אדם..."** (יקירביץ הנ"ל, פסקה 57 לפסק הדין).

בעמ' 27 פסקה 54 לסיכומיה ביקשה המאשימה כי הרשעתו של הנאשם 2 תתיחס רק למטופלים שלא נבדקו כלל על ידו או למטופלים שהגיעו בהמשך למרפאה בשנית ולא נבדקו וחרף זאת קיבלו ממנו כדורי ויאגרה. אינני רואה עין בעין את ההבחנה שעשתה המאשימה בבקשתה בעניינו של הנאשם 2.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הייתי נכון לקבל עמדתה של המאשימה לו היה מדובר במכירתם של כדורי ויאגרה מקוריים. לטעמי, אין כל מניעה להרשעתו של הנאשם 2 בעבירה זו, גם באותם מקרים בהם התבצעה בדיקה רפואית על ידו, לאור העובדה שהנאשם 2 ידע כי הוא מספק כדורי ויאגרה מזויפים למטופליו, והיה צריך להיות ער לסיכון העלול להיגרם לבריאותם מעצם אספקתו להם תרופה מזויפת. הנאשם כרופא מקצועי, ידע והבין כי לבדיקתו הרפואית אין כל ערך כאשר התרופה המסופקת למטופליו הינה תרופה מזויפת – דבר שהופך את הבדיקה הרפואית שנעשתה על ידו לבדיקה למראית עין בלבד. התוצאה של כל האמור לעיל, היא שאני מרשיע את הנאשמים בביצוע עבירה לפי סעיף 338(8) - סיכון חיי אדם.

סיכום האישום השלישי

כל הנאשמים מורשעים בעבירות הבאות :

חובת מרשם, עבירה לפי סעי' 26(א) לפקודת הרוקחים [נוסח חדש] התשמ"א – 1981 יחד עם סעי' 60 לפקודה; מכירה קמעונאית של תכשיר מרשם, עבירה לפי סעי' 42(א) לפקודת הרוקחים ביחד עם סעי' 47 ב(א), (ב), (ג) לפקודת הרוקחים יחד עם סעי' 60; סעי' 47 לפקודת הרוקחים יחד עם סעי' 60 לפקודה; ס' 60(א)(3) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש], תשל"ב 1972; קבלת דבר במרמה (עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין); שימוש במסמך מזויף (עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין); מכירת טובין שייבואם אסור (עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המס; מעשה פזיזות ורשלנות (עבירה לפי סעיף 338(8) לחוק העונשין).

הנאשם 1 והנאשמות 3-7 מורשעים גם בעבירה של ייחוד המקצוע (עבירה לפי סעי' 3(א) ביחד עם סעיף 48 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז – 1976.

האישום הרביעי

האישום הרביעי עוסק במכירת כדורי הויאגרה המזויפים באמצעות אתרי האינטרנט, קרי: יצוא/הברחה של כדורים לחו"ל מבלי ששולם המכס והמע"מ על הייצוא האמור. הפירוט העובדתי מצוי בהקדמה להכרעת הדין.

מכירת כדורי האון באמצעות האינטרנט – הברחה בייצוא?

הנאשם 1 לא חלק על כך כי הוא שיווק באמצעות אתרי האינטרנט LTMC ו-MY CLINICS כדורי ויאגרה, סיאליס ולויטרה, כאשר עיקר השיווק התייחס לכדורי ויאגרה. כך גם לא חלק על כי הייצוא נעשה באמצעות הכנסת הכדורים למעטפות מרופדות שנשלחו בדואר או באמצעות חברות שילוח בינלאומיים שעליהם נכתב בכזב שהן מכילות "מסמכים" תוך רישום שם בדוי של שולח

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

המעטפה כאשר באלה ראתה המאשימה אלמנטים של הברחת טובין בנסיבות מחמירות - מסירת הצהרה כוזבת והטעיית פקיד המכס.

לאור הודייתו של הנאשם 1 בשיווק האמור, יתמקד הדיון בטענות ההגנה ואלו הן:

- א. השיווק באמצעות מעטפות, שעליהן נרשם בכזב וכאילו הן מכילות "מסמכים", ושלתוכן הוכנסו הכדורים המזויפים, נעשה לבקשת הלקוחות ומתוך כוונה לשמור על צנעת הפרט – אי חשיפת העובדה שמדובר במשתמשים בכדורי און, ולא מתוך כוונה להסתיר התוכן האמיתי של המעטפות ובכך להבריא תרופה בניגוד לחוק ולהתחמק מתשלום המסים המתבקשים מן הייצוא האמור.
- ב. חברת "מור אס" שתחת מעטה התאגדותה נעשו מעשי הייצוא הנ"ל, לא נתכוונה להתחמק מתשלום מע"מ; אי רישומה במע"מ נבע מייעוץ מקצועי שניתן לו לפיו, חברה העוסקת בייצוא אינה מחויבת בתשלום מע"מ.
- ג. המכס, רשות הדואר וחברות השילוח ידעו כי מדובר במשלוח כדורים במעטפות, ומשלא העירו לו על כך, הבין כי מדובר בייצוא מותר.

הנאשם 2 כפר בנטילת כל חלק בשיווק הכדורים באמצעות האינטרנט וטען, כי אף שהיה מודע לקיומו של אותו שיווק/ייצוא לחו"ל, באשר זה התנהל מתוך המרפאות בהן הוא עבד, הרי שייצוא זה היה נחלתו הבלבדית של נאשם 1 ולו (לנאשם 2), לא היתה כל נגיעה אליו ולא צמחה לו ממנו כל טובת הנאה.

הלכה למעשה, לא היתה מחלוקת על כך כי החברות 3+4 שהיו בבעלותו הממשית של נאשם 1, ובניהולו של נאשם 2, עסקו במכירת כדורי און לחו"ל באמצעות האינטרנט (כדורים שנקבע לגביהם כי הם מזויפים), כאשר התשלום עבור הכדורים נעשה באמצעות כרטיסי אשראי של חברת ישרכארט ו-ויזה בהן נרשם הנאשם 2 בהוראת ובידיעת נאשם 1 כמוטב. כספי המכירה שנתקבלו ממכירות אלה הועברו לחשבונות הבנק שנפתחו על שם הנאשמות 3+5+7.

תהליך הייצוא כאינדיקציה להברחת טובין בייצוא בנסיבות מחמירות.

תהליך הייצוא התבצע כך שהכדורים המזויפים הוכנסו למעטפות, כאשר על גבי המעטפות ובמקום המיועד לתאר את תוכנה של המעטפה נרשם כי זו מכילה "מסמכים". הרישום האמור הינו רישום כוזב שנעשה על פי הוראתו המפורשת של הנאשם 1 לפקידות שעסקו בהכנסת הכדורים למעטפות ושליחתן לחו"ל באמצעות חברות השילוח הבינלאומי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הצהרת הכוזב באשר לתוכן המעטפה לא היתה דבר הכוזב היחיד שהופיע על אותה מעטפה, כך למשל במקום שצריך להירשם שם השולח, הורה הנאשם 1 לפקידות שעסקו בכך, לרשום פרטים כוזבים – שמות פיקטיביים והכל על מנת להסתיר את זהותו האמיתית של השולח.

כאן המקום לציין כי נאשמות 3 ו-4 אינן מזוהות, מכוח שמן, חברות העוסקות במין ותכשירי מין, ולא היתה כל מניעה לרשום את שמן על גבי המעטפות, והתואנה שבפי הנאשם 1 לפיה הוא רצה להימנע מהבכת מקבלי המעטפות מחשש שיזוהו כמי שמשתמשים בכדורי און, אינה יכולה להתקבל.

לטעמי, המטרה שעמדה מאחורי הרישום הכוזב של שם השולח 'מסתנכרנת' היטב עם הרישום הכוזב באשר לתוכן המעטפות, והכל על מנת להסוות את פעולת הייצוא הבלתי חוקי של תרופות מזויפות לחו"ל בניגוד לחוק, ולהסוות את זהות אלה שעומדים מאחורי פעילות זו.

לענין זה הריני להפנות להוראת סעיף 212(א)(6) לפקודת המכס, אותה הפר הנאשם 1 במוסרו, בין במישרין ובין בעקיפין באמצעות פקידותיו שעסקו בשיווק הכדורים לחו"ל, הצהרה כוזבת באשר לתוכן המעטפות הנ"ל.

הנאשם 1 ידע בזמן אמת בעת שילוח הכדורים המזויפים לחו"ל בדרך בה עליה הורה, כי מדובר בהצהרה אסורה, והוא ידע כי העובדה שמסר הצהרה כוזבת הינה מעשה המנוגד לחוק. ראה ת/2 עמ' 4 שו' 21-25: "אם כך מה היית רושם בהצהרה למכס?"

ת: ניירת,

ש: אתה מודה בהצהרה כוזבת בייצוא טובין מהארץ?

ת: כן."

גם במהלך עדותו בבית המשפט התקשה הנאשם 1 להכחיש כי הוא ידע בזמן אמת שהמעשה שהוא עושה, הרישומים הכוזבים המתוארים לעיל, הינם עבירה על החוק, כשהוא מוסיף את הסברו הדחוק אליו אתיחס בהמשך, כי הוא עשה כן משום רצונו לשמור על דיסקרטיות וצנעת הפרט של לקוחותיו. ראה דברי הנאשם 1 בעמ' 713 לפרוטוקול: "ברור שאם אני שולח משהו ואני לא רושם מה יש בפנים אז זה לא בסדר..."

ש: ידעת שזה לא דבר תקין, אבל זה נעשה בשביל הדיסקרטיות, זה מה שאתה אומר,

ת: כן."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הצהרות הכוזב לפיהן הורה הנאשם 1 לפקידותיו לרשום על גבי המעטפות שהכילו את הכדורים, "מסמכים" הטרידו את מנוחתה של מרי אור, אחת מפקידותיו שעסקה בכך תקופה מסוימת, שהעידה בעמ' 75 לפרוטוקול שתחילה נמנעה מלרשום 'מסמכים' על גבי המעטפות: **"בהתחלה לא כתבתי,"** אך בהמשך ולאור דרישתו של הנאשם 1 היא עשתה זאת: **"צביקה ביקש שאני אקפיד לכתוב documents"**. דברים דומים מסרה בהתייחסה לרישום הכוזב של זהות השולח שהתבקשה לעשותו, שוב על פי הוראתו של הנאשם 1, כך רשמה על ת/46 שמו של ריצ'רד, כך גם התייחסה ל-ת/47, ת/48, ת/49, שהכילו רישומים כוזבים באשר לזהות השולח.

כאמור, האופן שבו יוצאו הכדורים לחו"ל, אינה עומדת באף לא קריטריון אחד מאלה שמורה עליהן הדין:

(א) לא הוגש מטעם מי מן הנאשמים כל רשומון יצוא בעת ייצוא הכדורים מן הארץ לרשויות המכס, וזאת בניגוד להוראת סעיף 103 לפקודת המכס הקובע כי **"לפני שמעלים טובין על אוניה, קרון רכבת, או כלי הובלה אחר לשם ייצוא יש לרשום לשם ייצוא בדרך שנקבעה לכך"**.

(ב) בהתחשב בכך שהטובין המיוצאים הינם תרופה חייבת מרשם, חובה היה על הנאשמים לצרף לטובין אלה מרשם רפואי וחשבון ספק.

(ג) הנאשמים לא דווחו למכס על הייצוא ולא דיווחו כלל לרשויות המס על המכירות לחו"ל, והנאשמים 1+3+4 נמנעו מלהירשם כעוסק מורשה לצורך מע"מ.

(ד) גם כאשר נתגלו המעטפות שהכילו כדורים מזויפים, והנאשמים נדרשו להמציא, על פי דרישות המכס, בין בארץ ובין במדינות היעד, מרשמי רופא וחשבונות ספק, לא קיימו הוראה זו משנטשו את המשלוח וויתרו עליו.

נוהג זה של נטישת תרופות בהיקפים נרחבים כל אימת שנדרש מרשם וחשבון ספק, העידו עליו הן ענת קופר שהודעתה ת/78 הוגשה בהסכמה והן מריוס קיבק מחברת UPS שהודעתו ת/82 הוגשה אף היא בהסכמה.

נטישה זו של תרופות בהיקפים לא מבוטלים כל אימת שנתגלה כי מדובר בייצוא תרופות, יש בה כדי ללמד על מידת ידיעתם של הנאשמים כי לא כך צריך לייצא תרופות לחו"ל, וכי מדובר בהברחת טובין בידיעה שמדובר בהברחה אסורה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

התייחסות לטענות ההגנה

רישום כוזב מפאת "צנעת הפרט" – האמנם !?

אף שטענתו של הנאשם 1 כי הוא כיזב ברישום על המעטפות באשר לתיאור תוכן המעטפות מחשש לפגיעה בפרטיותם של הרוכשים, אינה רצינית משאין בה כדי לפטור אותו מחובתו שבדין לרשום תיאור התוכן האמיתי על גבי המעטפות, אומר כי טענה זו שהעלה הנאשם 1, בניסיונו להדוף מעליו האשמה ולשוות למעשיו תום לב, ולהרחיק ממעשיו צביון הכזב והמרמה, לא יכולה להתקבל וזאת מן הנימוקים הבאים:

לבד מהבל פיו, לא סיפק הנאשם 1 ולו ראייה אחת לפיה הוא נתבקש על ידי מי מלקוחותיו שלא לרשום על גבי המעטפות כי מדובר ב'כדורים', אלא לרשום "מסמכים". נהפוך הוא. במהלך חקירתו הנגדית אישר הנאשם 1 כי הוא לא נדרש על ידי מי מן הלקוחות לשמירת דיסקרטיות. "שמירת הדיסקרטיות" שהביאה לאותה הצהרה כוזבת היתה פרי יוזמתו שלו, ראה דבריו בעדותו בעמ' 714 לפרוטוקול. לטעמי, הטענה בדבר "התנדבותו" של הנאשם 1 לשמור על פרטיותם של לקוחותיו, הינה טענה קלושה ולא מוכחת שאינה יכולה להתקבל ואין היא אלא פרי יצירת מוחו וחשיבתו הפתלתלה של הנאשם 1 בנסותו להדוף מעליו האשמות כה חמורות.

באשר ליתר טענותיו של הנאשם 1, שאחת מהן היתה כי הייצוא נעשה בידיעת חברות השילוח הבינלאומי ומנהל המכס ומע"מ, קרי: הרשויות ידעו שהוא מבריח כדורים בניגוד לחוק ולא פעלו נגדו, אומר כי מדובר בטענות בעלמא. גם אם לצורך הדיון אסכים כי הרשויות ידעו על הייצוא/ההברחה האמורה, ומסיבה זו או אחרת לא פעלו נגד הנאשמים, אין הדבר מכשיר את המעשה ונוטל ממנו את עוקץ הפליליות שדבק בו. כאן המקום להזכיר את הוראותיו של סעיף 219 לפקודת המכס לענין חובת הראייה.

סעיף 229 לפקודת המכס – "חובת הראייה"

"נתעוררה שאלה באישום מכס, או בהליך לפי סעיף 192 להחזרת אוניה, כלי הובלה או טובין שנתפסו על ידי פקיד מכס, אם המכס על הטובין שולם או לא, או אם טובין יובאו לישראל, או יוצאו ממנה או הובלו לאורך החוף, או נפרקו או נטענו כדין, חובת הראייה שהמכס שולם או שהעשייה בטובין כאמור היתה כדין, תחול באישום מכס על הנאשם ובהליך כאמור על התובע."

במלים פשוטות, הנאשמים הם אלו שצריכים להוכיח כי ייצוא הטובין שהם מודים כי נעשה על ידם בדרך שבה נעשה היה כדין, או שמא מדובר בהברחה אסורה בניגוד לדין. כאמור, הנאשמים לא סיפקו כל ראייה כי הייצוא האמור נעשה כדין, מן הראוי לציין כי גם במישור של הוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר על ידי המאשימה, עמדה המאשימה בהרמת הנטל, כפי שפירטתי קודם לכן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הדרך הפתלתלה שבה נקטו הנאשמים במשלוח ובייצוא הטובין, תוך שימוש בהצהרה כוזבת והסתרת מהות הטובין המוברחים במסווה של טובין שאין מתקיימת לגביהם חובת מכס – רישום המלה 'מסמכים' על גבי המעטפות שהכילו הכדורים המוברחים, רישום שמות בדויים תחת שם השולח, ונטישת הכדורים כל אימת שנדרש מרשם וחשבון ספק מלמדת על ידיעת הנאשמים כי מדובר בייצוא תרופה מזויפת, ומכאן אסורה בייצוא.

אי רישום במע"מ ואי דיווח למע"מ – נאשמים 1 + 3 + 4

אין מחלוקת על כך כי לנאשמים 1+3+4, אין תיקי מע"מ על שמם, עובדה זו צוינה כעובדה מוסכמת בפרק ההסכמות, סעיף 6 שם, וכן הודיית הנאשם 1 בעמ' 428 לפרוטוקול. הנאשם 1 טען כי אי הרישום במע"מ ואי דיווח למע"מ, נעוץ בעצה שהוא קיבל מרואה חשבון הרפז שהסביר לו שמאחר וחברת "מור אס", נאשמת 3, עוסקת בענין ייצוא, הרי שהיא פטורה מתשלום מע"מ.

טענה זו אינה יכולה להחזיק מים ולו מן הסיבה הפשוטה, שרואה החשבון, לו מייחס הנאשם 1 את מתן הייעוץ האמור, לא זומן על ידו להעיד על כך בבית המשפט. יתרה מכך, קריאה בין השיטין בדברי הנאשם 1 בעמ' 418 ואילך מלמדת, על כי הוא לא מייחס מחדלו האמור לעצה שקיבל, אלא ב'אי הבנתו' את העצה שניתנה לו, וכלשונו: "אני פירשתי את זה בצורה לא נכונה שלא פתחתי לה עוסק מורשה כשלמעשה הייתי צריך לפתוח לה עוסק מורשה".

מעבר לנדרש אוסיף ואומר שהייתי מתקשה להאמין לעדות כזו לו היתה באה בפני מפיו של רואה חשבון, ולו מן הסיבה שעסקינן במי שהינו רואה חשבון במקצועו, שמן הסתם, מכיר היטב את הוראות סעיף 30(א)(1) לחוק מע"מ, הקובע כי מכירת טובין שהותר לגביהם רשומון ייצוא או מסמך אחר, שאישר לענין זה המנהל יהווה עסקה שהמס עליה יהיה בשיעור אפס. וכן הוראת סעיף 30(ב) לחוק מע"מ הקובעת כי "מי שחל עליו מס בשיעור אפס, דינו לענין חוק זה והתקנות על פיו כדין חייב במס".

כך או אחרת, דינה של טענת הנאשם 1 כי פעל כפי שפעל בניגוד לחוק מע"מ, על פי עצה שקיבל מרואה חשבון, נדחית על ידי כטענה לא מוכחת, מופרכת ובלתי סבירה בעליל.

טענתו הנוספת של הנאשם 1, כי הוא התכוון לדווח למע"מ ורק בשל מעצרו הדבר לא התאפשר לו, אינה עולה בקנה אחד עם טענתו הראשונה, לפיה על פי יעוץ שקיבל מאיש מקצוע, אין הוא מחויב בדיווח מע"מ.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

יתרה מכך, גם אם אניח כי יש ממש בטענה אחרונה זו, לפיה נתכוון הנאשם 1 לדווח למע"מ, אך בשל אילוצי מעצרו לא התאפשר לו הדבר, הרי שבחינתה של הטענה לגופה מצריכה את דחייתה וזאת לאור התנהגותו של הנאשם 1 והתנהגות פקידותיו שעסקו בשילוח וייצוא התרופות לחו"ל, משאלו העידו כך מרי אור בעמ' 82 וטלי צרפתי בעמ' 141, כי לא היו חשבוניות על המשלוחים לחו"ל, יתרה מכך, השוברים ששימשו לחיוב חלקות, נזרקו/הושמדו בסוף כל יום עבודה. כך שתוהה אני כיצד נתכוון הנאשם 1 לדווח על עסקאותיו למע"מ בהיעדר התיעוד כאמור !!

טענתו של הנאשם 1 אותה העלה בבית המשפט כי הנהלת החשבונות של נאשמת 3 התנהלה באינטרנט ובעקבות מעצרו, חסם לו אייל ברעוז שהיה שותפו לשיווק באינטרנט את הגישה להנהלת החשבונות באינטרנט, היא טענה כבושה ושקרית ועל כך אפרט בהמשך כשאתיחס לטענת ההגנה מן הצדק שבפי הנאשם 1, לגבי חלקו ומידת מעורבותו של אייל ברעוז על פי גרסתו הכבושה של הנאשם 1.

כך או אחרת, גרסתו של הנאשם 1 באשר לסיבת אי הרישום והדיווח למע"מ הינה גרסה שקרית, שאינה מתקבלת על ידי והיא נדחית אפוא.

חלקו של הנאשם 2 בייצוא

כאמור, נאשם 2 הכחיש באופן נמרץ נטילת כל חלק בייצוא הכדורים ומכירתם באמצעות האינטרנט.

בהכרעה בעניינו של האישום השלישי קבעתי כי הנאשם 2 ידע ולא רק בעצימת עיניים אלא בידיעה של ממש, כי הנאשם 1 מייבא ומחזיק כמויות גדולות של כדורים מזויפים למרפאות אותן הוא ניהל, כאשר מתוך כדורים אלה נהג נאשם 2 למכור למטופלים שהגיעו למרפאות, והוא, מתוך רצונו להמשיך ולעבוד באותן מרפאות החליט שלא לשאול שאלות (מיותרות), אף כי ידע כי מדובר בתרופות מזויפות.

לטעמי, אילו התמצה חלקו של הנאשם 2 בידיעתו על היות הכדורים מזויפים, ובידיעתו כי אלה הוברחו על ידי הנאשם 1 לארץ ובידיעה כי הנאשם 1 מייצא כדורים אלה לחו"ל במסווה של שילוח מעטפות עליהן נכתב שהן מכילות מסמכים, ספק אם ניתן היה לראות בנאשם 2 כמבצע בצוותא לעבירותיו של הנאשם 1. אולם מעשיו של הנאשם 2 מן הפן העובדתי ומצבו הנפשי תודעתי ככל שהדבר נוגע ליצוא הכדורים לחו"ל היה גדול יותר, מה שגוזר את אחריותו של נאשם 2 כמבצע בצוותא יחד עם נאשם 1. אנמק:

נקודת המוצא לדיונו וכפי שנקבע באישום השלישי היא שהנאשם 2 ידע כי הכדורים שנמצאו במרפאות אותם שלחו הפקידות לחו"ל, דרך המכירה באתרי האינטרנט, גם אלה שהוא עצמו מכר למטופלים, היו מזויפים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- להלן תפורטנה הראיות הקושרות את הנאשם 2 לסיוע בייצוא/הברחת הכדורים לחו"ל.
- (א) עדותה של נעמי חגולי בעמ' 38-40 לפיה הנאשם 2 היה מוציא עבודה ולבקשתה את ההזמנות מהאינטרנט מהמחשב שהיה בחדרו (עמ' 39 ובעמ' 64 בחקירה הנגדית). אף שעדה זו העידה בחוסר רצון בולט לגבי חלקו של הנאשם 2, וניסתה למעט ככל שניתן בתיאור מעורבותו של נאשם 2 בענין הזמנת הכדורים באמצעות אתר האינטרנט, היא הודתה אם כי בחצי פה, תוך שהיא מאשרת הדברים שאמרה בחקירתה במשטרה, כי נאשם 2 היה מתפעל את האתר ומביא לה את ההזמנות כדי שתוכל לבצען. במהלך עדותה תיארה העדה את משלוח המעטפות בדואר וסיפרה כי הצטיידה בשיק חתום, שהיתה מקבלת מנאשם 1, ואם זה לא היה נוכח במרפאה, היתה מקבלת את השיק מהנאשם 2 (עמ' 51).
- אף שהעדה ציינה בעדותה (עמ' 61) כי הנאשם 1 הוא זה שהיה בעל הבית שלה וידעה כי הרווחים היו הולכים אליו, והוא היה זה שקבע את תנאי העסקתה, לא חזרה בה מתיאור חלקו של הנאשם 2 כפי שפירטה לעיל. להבנתה אף שהנאשם 2 עשה את הפעולות עליהן העידה, הוא לא נטל כל חלק ברווחים מהעיסוק בשיווק הכדורים באינטרנט. (עמ' 64-65 לפרוטוקול).
- (ב) מרי אור שהיתה אחת מהפקידות שעסקו במשלוח מעטפות הכדורים וההזמנות באינטרנט, העידה כי קיבלה מהנאשם 2 צ'ק עבור משלוח המעטפות לחו"ל (עמ' 80 שו' 30), וכי אמרה לו כי הצ'ק נועד לתשלום לדואר עבור משלוח המעטפות. הגם שעדה זו העידה שהנאשם 1 היה בעל הבית שלה, והוא זה שהחליט בכל העניינים הכספיים (עמ' 85 שו' 6-9), עמדה על דעתה כי הנאשם 2 מסר לה צ'קים עבור משלוח המעטפות לחו"ל.
- (ג) טלי צרפתי פקידה נוספת, העידה כי נאשם 1 היה המעסיק שלה. היא התעסקה בביצוע ההזמנות שהגיעו מאתרי האינטרנט. ביצעה בין 10 ל-100 משלוחים ביום (עמ' 134 שו' 26-28). את המשלוחים ביצעה דרך חברות השילוח UPS ו-EMS, במהלך עדותה בבית המשפט סיפרה העדה כי אינה זוכרת את שאמרה בחקירתה במשטרה, שבאחת הפעמים הנאשם 2 הביא למשרד שקית ובה 1000 כדורי ויאגרה, אם כי אינה שוללת שאמרה זאת, שכנראה אז זכרה טוב יותר, עמ' 144 לפרוטוקול.
- (ד) עדותו של השוטר לדר שחקר את הנאשם 2 (עמ' 238 ואילך), מתאר את מצבו הנפשי של הנאשם 2 במהלך החקירות, שהוא ישב ובכה והסביר את מעשיו בכך "שהוא במצב כלכלי לא טוב, הייתי צריך משכורת, אני עובד שכיר. כל הזמן הוא היה בוכה... והוא גם היה מתאר בעדות שלו איך כל הפקידות היו יום יום עושות את המשלוחים לחו"ל... הוא ידע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

שנעשו, הוא עשה עבירות ונעשות עבירות רבות בסביבתו, והוא המשיך לעבוד ככה במשך שנים... והרוויח כסף."

ה) לעדויות הנ"ל שתיארו את חלקו של הנאשם 2 בייצוא הכדורים באמצעות האינטרנט, מתווספות הראיות הבאות:

(1) הנאשם 2 נרשם כאיש הקשר מול חברות השילוח (ת/81), וכן בחברות האשראי (ת/223, ת/159, ת/223ד, ת/223ה, ת/223ז, ת/223ח, ת/223ט, ת/223י).

מבחינת אחריותו אין כל נפקא מינה אם הרישום האמור היה על הנייר בלבד.

(2) הנאשם 2 אישר כי הוא היה חותם על צ'קים בלנקו, הצ'קים שימשו את הנאשם 1 באמצעות פקידותיו, לצורך תשלום לחברות השילוח, עבור שילוח המעטפות לחו"ל.

(3) חבילה נאה של צ'קים החתומים על החלק על ידי הנאשם 2, נמצאה ברשותו של סמי מלכה, מי שהיה ממונה מטעם הנאשם 1 על עבודת האריזה והשילוח של הזמנות באמצעות אתר האינטרנט, ראה ת/214, ועדותו של סמי מלכה ב- ת/211 שוי' 7-8.

כנגד העדויות והראיות שפירטו את מידת מעורבותו של הנאשם 2 בענין ייצוא הכדורים, הציג הנאשם 2 החל בחקירתו הראשונה ב-ת/10, גרסה לפיה אין לו קשר לייצוא הכדורים, אף שאישר כי הוא ראה במרפאות מאות מעטפות והתעסקות הפקידות בהן **"שם היה משרד לצביקה שהיה מגיע שלוש פעמים בשבוע ולא נכנסתי לו לעניינים"**. (ת/20 עמ' 7 שוי' 4-6).

לדבריו, ב-ת/11 הוא קיבל משכורת, 10-13 אחוז מהרווחים כשהכוונה היא רווחים מפעילות המרפאות מפצינטיים אותם היה בודק ומחייב בעלות הבדיקה. מעבר לכך, לא נטל כל חלק ברווחים של מכירת הכדורים באינטרנט (ת/11 עמ' 6 שוי' 20-24).

באשר לחתימתו על צ'קים אישר כי הוא חתם על צ'קים בלנקו, לבקשתו של הנאשם 1, כשלשאלתו את הנאשם 1 למי הולכים הצ'קים השיב לו הנאשם 1 תשובה מתחמקת: **"... תמיד היה עונה לי אל תשאל אל תשאל"**. (ת/11 עמ' 4 שוי' 7-8), וכן **"הרבה שאלתי אותו לאן הולך השיקים, פעם הוא אמר לי מס הכנסה, פעם דואר, וכל פעם משהו אחר... חתמתי על כמה מסמכים שלא יודע מה זה"**. (ת/11 עמ' 4 שוי' 9-15).

בהודעה זו מאשר הנאשם 2 שהוא ידע מנאשם 1 כי זה האחרון מוכר כדורי ויאגרה דרך שני האתרים של My Clinics ו-LTMC לאחר שהנאשם 1 אמר לו שהוא פתח את האתר על מנת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

לפרסם כדורי ויאגרה לחו"ל. הנאשם 1 מעולם לא סיפר לו כמה הוא מרוויח ממכירות אלה באינטרנט.

כאשר הוצג בפני הנאשם 2 קלסר שנתפס במשרדו, בו תויקו אישורים על תשלומים לדואר עבור משלוחי מעטפות לחו"ל דרך רשות הדואר, השיב: **"אולי ראיתי את זה על שולחן הפקידות, לי לא היתה נגיעה לזה. היו מקרים בודדים שהפקידות יצאו יותר מוקדם אז אמרו לי שאם יבוא שליח מהדואר שאמסור לו את המעטפות."** (הכוונה למעטפות המרופדות שלתוכן הוכנסו הכדורים – ג.ק.) (ת/11 עמ' 6 שו' 28, עמ' 7 שו' 4).

הנאשם 2 גם ידע להגיד שהפקידות הכניסו את 'עלון השימוש' של הויאגרה לתוך המעטפות שהיו מוכנות לשליחה על שולחן הפקידות, אך הוא עצמו לא שלח (ת/11 עמ' 7), כך הוא הכחיש ששילם לרשות הדואר על המשלוחים.

הנאשם 2 טען כי לא ידע שהנאשם 1 החתים אותו על מסמכים הקשורים לחברת "מור אס", שעסקה בייצוא הכדורים לחו"ל (ת/13 עמ' 3, שו' 8-9), וחזר והכחיש כי הוא מעורב בייצוא הכדורים לחו"ל, הכחיש היכרות עם החברות לשילוח בינלאומי וטען שעבודתו במרפאות היתה רפואית בלבד. כך הוא מעולם לא התעניין מה עשה נאשם 1 בצ'קים שהיה מחתים אותו עליהם בלנקו: **"הוא עשה מה שעשה אין לי נגיעה לזה."** (ת/14 שו' 150).

בהתייחסו לדברי עדותן של הפקידות לענין התעסקותו, אף הוא בהזמנות דרך אתר האינטרנט, הסביר הנאשם 2 ב-ת/15 כי הוא רק חיפש מידע אודות הכדורים באינטרנט כאשר לעתים הנאשם 1 הוציא הזמנות מהמחשב שלו שהיה בחדר שלו, כך שיתכן שהנאשם 1 ביקש ממנו להעביר את ההזמנות לפקידות. לאור היותו מועסק על ידי הנאשם 1, הוא לא יכול היה למנוע מהנאשם 1 לקבל הזמנות לכדורים באינטרנט במחשב שלו, שכן נאשם 1 הוא זה שקנה את המחשב. הוא הכחיש את טענתה של מרי אור כי היה מוסר לה כדורים למשלוח לחו"ל. אף שהכחיש את טענתה של טלי צרפתי כי הביא לה כדורים, לא שלל את האפשרות לפיה נתן כדורים לפקידות בתל אביב במספר מועט של פעמים וזאת לפי בקשתן.

במהלך עדותו דבק נאשם 2 בגרסתו לפיה אין לו קשר לשיווק הכדורים באינטרנט. הוא צמצם את מעורבותו/עיסוקו זה למספר פעמים בהם עזר לנאשם 1 להוציא הזמנות מהמחשב שלו כאשר מחשבו של נאשם 1 לא פעל, או שהנאשם 1 היה מתקשר אליו טלפונית ומסביר לו כיצד להוציא את ההזמנות והדפים מהאינטרנט ולמסור אותם לפקידות, והכל נעשה על ידו מבלי שקיבל על כך תמורה כלשהי ומבלי שהיה שואל לרווחיו של הנאשם 1 (עמ' 813).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בחקירה הנגדית אישר כי חלק מהכדורים היה בחדרו כמו גם בחדרו של הנאשם 1, וכי לעתים הפקידה שביצעה את ההזמנות דרך אתר האינטרנט באה ולקחה את הכדורים מחדרו. באשר לדברי הפקידה מרי אור, כי גם הוא (הנאשם 2) הביא כדורים לפעמים, הוא הכחיש זאת, אם כי לא שלל את האפשרות שהדבר התרחש פעם אחת (עמ' 867).

הנאשם 2 אישר כי ידע על כך שתרופות נשלחו לחו"ל מהמרפאות בארץ, וכי הפקידות עסקו בהכנת המשלוחים והן אף ביקשו ממנו שיק לדואר עבור המשלוח, הוא נענה להן וחתם על השיקים משום שמה שהנאשם 1 ביקש ממנו כך עשה (עמ' 948).

לדבריו, לא התעניין עבור מה היה השיק לדואר, משום שזה לא היה כסף שלו אך הוסיף כי יכול להיות שהוא ידע שהן הולכות לדואר לשלוח את הכדורים ולכן גם ביקשו ממנו שיק (עמ' 949). הנאשם 2 הכחיש כי היה איש הקשר מול Flying Cargo, חברת שילוח בינלאומי, כך גם לא יכול היה להסביר כיצד הופיעו שמו וחתימתו כאיש קשר מול חברת Fedex גם היא חברת שילוח בינלאומי.

לדבריו, הוא חתם על כל מה שהנאשם 1 ביקש ממנו (ראה עמ' 950-951, 948). כנ"ל לא ידע הנאשם 2 להסביר חתימתו על הסכם ההצטרפות בחברת ויזה, ת/244, שם הופיעה חברת My Clinic כמוטבת (עמ' 959), כנ"ל בענין חתימתו על ת/223, הסכם הצטרפות לחברת ישרכארט (עמ' 960).

הנאשם 2 היה נכון לאשר כי היה מספר קטן של מקרים בהם נעמי חגולי והוא עבדו לבדם במרפאה כאשר הנאשם 1 היה מתקשר אליו ומבקש ממנו להדפיס את ההזמנות ולתת לפקידה (עמ' 955), כאשר הוא הבין וידע כי מדובר בהזמנות כדורים לחו"ל (עמ' 956).

בעמ' 964 התבקש נאשם 2 להסביר את תוכנו של ת/173, שהינו מכתב שנכתב בכתב ידו, בו הוא נותן תשובה סטנדרטית בענין רפואי למזמינים דרך אתר האינטרנט. לשאלה זו השיב הנאשם 2 תשובה בלתי מספקת בעליל, תחילה טען כי הוא איננו זוכר מדוע כתב את הדברים, אך מיד הוסיף שהיה זה כנראה הנאשם 1 שביקש ממנו לכתוב את ת/173, והוא זה שאף אמר לו מה לכתוב בו (עמ' 966), כאשר ת/173 מלמד על עומק מעורבותו של הנאשם 2 במעשיו של הנאשם 1.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

עיון בהודעות הנאשם 2 ועדותו בבית המשפט וכפי שנסקר לעיל, מחזק את התמונה שהשתקפה מעדותם של עדי התביעה, שהעידו בהגנותם הרבה, תוך ניסיונם להימנע ככל שניתן מלסבך את הנאשם 2 בעבירת ההברחה לחו"ל, כי נאשם 2 אכן סייע לנאשם 1 בשיווק הכדורים באינטרנט. תרומתו של נאשם 2 לשיווק הכדורים באמצעות אתר האינטרנט היתה לא מבוטלת; עצם העובדה שלנאשם 2 לא צמחה טובת הנאה כספית ישירה מאותו שיווק, אין בה כדי להעלות או להוריד מעצם תרומתו לביצוע העברייני.

לסיכום, הנאשם 2 עזר/סייע/איפשר לנאשם 1 לבצע את פעולות השיווק באמצעות אתר האינטרנט, ההברחה לחו"ל במעשים שפורטו לעיל, כשהוא יודע כי מדובר בייצואם של כדורים מזויפים.

מאחר ועסקינן במטריה ספציפית של הברחת טובין, על פי פקודת המכס, הגדיר המחוקק בסעיף 218 לפקודה הנ"ל, שחלקו של כל מי שמושיט ידו, מסייע ועוזר בכל דרך שהיא לבצע עבירה לפי סעיף 211 כמי שביצעה הוא בעצמו, וזו לשונו של הסעיף 218: **"המסייע, המעודד, המייעץ או המביא לביצוע עבירה על פי פקודה זו, או המעורב בו על ידי מעשה או מחל, בכל דרך שהיא, אם במישרין ואם בעקיפין, רואים אותו כאילו עבר אותה עבירה ויהא בר עונשין בהתאם לכך."** (ההדגשה לא במקור – ג.ק.).

להחלתה של הוראת חוק ספציפית lex specialis לענין קביעת האחריות הפלילית, להבדיל מהחלת הוראותיו הכלליות של חוק העונשין (סעיף 31 לחוק הנ"ל), ראה ע"פ 946/04 **מדינת ישראל נ' רן עובד**, פד"י נח(6) 951 פסקה 6 לפסק דינו של כבוד השופט א' לוי.

אי רישום במע"מ ואי דיווח למע"מ – נאשם 2

גם אם אקבל את נקודת המוצא הנטענת על ידי הנאשם 2, לפיה הוא הסכים לשמש 'איש קש' עבור הנאשם 1 בכל החברות ונרשם כבעל מניות ומנהל בחברות וכך עשה גם בעניינה של חברת "מור אס", "MORE S.", כאשר אי הרישום במע"מ ואי הדיווח למע"מ, נבע ממעמדו האמור כאשר הוא פעל רק על פי הנחיות שקיבל מן הנאשם 1, אין הדבר יכול להביא להפטרותו של הנאשם 2 מאחריותו הפלילית. קבלת טענת הנאשם 2 בדבר היותו 'איש קש' שבענין הייצוא לחו"ל לא הפיק כל טובת הנאה, תוכל להועיל לנאשם 2, אך בענין הענישה בלבד.

הנאשם 2 הינו רופא במקצועו, אדם אינטליגנטי, ובמודע בחר לעצום עיניו מלראות את חובותיו על פי דין ולהתמקד בטובתו האישית. כל עוד הנאשם 1 המשיך להעסיקו והוא 'גזר' מדי חודש 'קופון'

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

של רווחים נאים לכיסו כתוצאה מפעילותן של המרפאות בהן הוא מכר את הכדורים המזויפים, הוא נתן לנאשם 1 מעין הרשאה כוללת CARTE BLANCHE לעשות בשמו כל פעולה שמצא לנכון.

בנסיבות אלה, אין הנאשם 2 יכול להישמע בטענה כי הוא לא ידע, לא הבין ולא הפנים. הנאשם 2 בחר שלא לדעת ולא לשאול ודינו כמי שעצם את עיניו במודע לכל פעילות עבריינית שנעשית, תוך שימוש בשמו ובחתימתו על מסמכים רשמיים. הנאשם 2 כשל מלהוכיח על פי הוראות סעיף 119 לחוק מע"מ, כי העבירות נעברו שלא בידיעתו, או שנקט בכל האמצעים הנאותים על מנת להבטיח קיום הוראות החוק.

נאשמות 3-7

באשר לאחריותן של הנאשמות 3-7 זו נגזרת איפוא ממעשיהם של הנאשמים 1 ו-2 ובהתאם לאמור בסעיף 23 לחוק העונשין הקובע כי:

א. תאגיד ישא באחריות פלילית –

1. לפי סעיף 22 שהעבירה נעברה על ידי אדם מתוקף תפקידו בתאגיד.
2. לעבירה המצריכה הוכחת מחשבה פלילית או רשלנות, אם בנסיבות הענין ולאור תפקידו של האדם, סמכותו ואחריותו בניהול ענייני התאגיד, יש לראות במעשה שבו עבר את העבירה, ובמחשבתו הפלילית או ברשלנותו, את מעשהו במחשבתו או רשלנותו של התאגיד."

בהתחשב בעובדה שנאשם 2 שימש כמנהל בחברות הנ"ל ונאשם 1 היה הבעלים והרווח החיה בכל התאגידים הרי שמעשיהם ומחשבתם הפלילית של שני אלה הם הם מעשיהם ומחשבתם של התאגידים אותם ניהלו בין על הנייר כדוגמת נאשם 2 ובין מאחורי הקלעים כדוגמת נאשם 1. לענין זה הריני להפנות לדברים ברע"פ 608/97 חיים לקס נ' מ"י (פסקה 3 לפסק דינה של כב' השופטת בייניש בעמ' 1335).

האישום החמישי

כפי המפורט באישום זה, ייחסה המאשימה לנאשמים החזקתם של 29,389 כדורים מזויפים במרפאות באשדוד ובתל אביב. הנאשמים לא כפרו בהחזקה האמורה. בגין האמור מייחסת המאשימה לנאשמים עבירות של הברחת טובין לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס והשתמטות מתשלום מכס לפי סעיף 212(א)(1) לפקודה הנ"ל - עבירה של החזקת טובין מוברחים שייצואן אסור או שיש כוונה להבריחם עבירה לפי סעיף 211(א)(3) לפקודה וכן מכירה או הצעה למכור טובין שייצואם אסור לפי סעיף 212(א)(13) לפקודה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

באשר לעבירה של הברחת טובין ולאור קביעותיי לענין זה באישום השני, אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירה של הברחת טובין שלפי סעיף 211(א)(1) לפקודה ככל שנוגע הדבר להברחת הכדורים באישום זה.

את הנאשם 2 אני מזכה מעבירה זו מאותם נימוקים שפורטו באישום השני. מהנימוקים שפורטו באישום השני, אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירה של השתמטות מתשלום מכס שיש לשלמו, עבירה לפי סעיף 212(א)(1) ומזכה את הנאשם 2 מעבירה זו לאור זיכוי מעבירה של הברחת טובין לפי סעיף 211(א)(2) הן זו שבאישום כאן (חמישי) והן זו שבאישום השני.

לאור קביעתי כי הנאשם 2 אף שלא שלח ידו בהברחה ממש הוא ידע כי מדובר בכדורים מוברחים והסכים כי אלה יוחזקו במרפאות בהן עבד ואף מכר מתוך כדורים אלה למטופלים שהגיעו למרפאות, אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה של החזקת טובין מוברחים לפי סעיף 211(א)(2). על בסיס אותו רציונל הריני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה של מכירה או הצעה למכירת טובין שייבואם אסור לפי סעיף 212(א)(3) לפקודה באשר במרפאות אלה בהן טופלו הפציינטים ע"י הנאשמים, התבצעה על ידם עבירה של מכירת כדורים מוברחים ומזויפים לפציינטים.

אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה לפי סעיף 211(א)(3) לפקודה – החזקת טובין אסורים בכוונה להבריחם משהנאשם 2 ידע כי מדובר בכדורים מוברחים שייבואם אסור והוא ידע כי נאשם 1 סוחר או מייצא/מבריח כדורים אלה לחו"ל באמצעות האינטרנט ומשבהקשר של הסחר באינטרנט (אישום 4) קבעתי כי נאשם 2 לקח חלק בסחר זה הרי שמכאן נגזרת אחריותו של נאשם 2 כמי שהחזיק יחד עם נאשם 1, טובין שייבואם אסור והוא ידע כי הנאשם 1 מתכוון לייצאם לחו"ל באמצעות מכירה – באינטרנט.

טענת הגנה מן הצדק

במהלך חקירת הפרשייה נשוא התיק הנוכחי ולאור פעילותו של הנאשם 1 במכירת כדורי הויאגרה באתרים שהוקמו באינטרנט LTMC ו-MY CLINICS, חקרה המשטרה באזהרה בחשד למעורבות במעשי הנאשם 1 את אייל בר עוז (להלן: "בר עוז").

במהלך חקירותיו במשטרה התייחס הנאשם 1, פעם אחת ויחידה, לבר עוז ומידת מעורבותו בפרשייה של מכירת הכדורים באינטרנט, כשבהודעתו ת/3 עמ' 5 שו' 23 אמר כי בר עוז מוכר לו כמי שעוסק באינטרנט, שיעץ לו בנושא האינטרנט, ובנה לו אתר למכירת כדורי ויאגרה.

התיאור המינורי הנ"ל יעבור שינוי דרמטי במהלך המשפט משלפי גרסתו הכבושה של הנאשם 1, שאותה העלה במהלך עדותו בבית המשפט, בר עוז היה שותפו לייצוא ומכירת הכדורים באמצעות אתרי האינטרנט, וכי מיד עם היוודע דבר מעצרו של הנאשם 1 לבר עוז, השמיד הלה את כל מערכת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ניהול החשבונות שהתקיימה באינטרנט בעניינה של חברת "מור אס", מה שהביא בהמשך לאי יכולתו של הנאשם 1 להוכיח את טענותיו לשותפותו של זה במכירות, ולדווח על מכירותיו אלו למע"מ.

כאן המקום לציין כי גרסתו החדשה והכבושה של הנאשם 1, עלתה לראשונה ובאופן "טלגרפי" בהשלמת תגובתו לכתב האישום מיום 10.9.2008, שם נרשם בפסקה 15 לתשובה הנ"ל, כי "אתרי האינטרנט הוקמו ותופעלו על ידי אייל בר עוז לרבות קידום באתרי החיפוש. אייל בר עוז קיבל בגין כך, באופן שוטף ובמזומן כ- 50% ממחזור המכירות."

עוד ראוי לציין כי יום הגשת התגובה המשלימה הנ"ל היה ביום 10.9.2008, הוא היום שבו בר עוז מסר את עדותו בבית המשפט.

להלן אתיחס לגרסאות המעורבים בדבר, ובהמשך אכריע לאלו מביניהן ראוי להאמין. אתיחס תחילה לגרסת בר עוז:

בעדותו אמר בר עוז כי לבקשת הנאשם 1, הוא בנה עבורו שני אתרי אינטרנט, למכירת תרופות ובתמורה קיבל מהנאשם 1 סך של 10,000 ₪ ועל כך הוציא קבלה.

האתר הראשון שנבנה היה LTM, שבו נמכרו כדורי ויאגרה ובהמשך גם כדורי לויטרה וסיאליס. כשנה לאחר בניית האתר הראשון, ביקש ממנו הנאשם 1 לבנות אתר נוסף, ומאחר ועיסוקו הוא בכך ויש לו חברה העוסקת בבניית אתרים, הקים עבור הנאשם 1 אתר נוסף בשם My Clinics. בזמן הקמת האתרים לא חשד כי מדובר בפעילות לא חוקית, שכן עיסוקו בבניית אתרים. כך ששיווק תרופה לא נראה בעיניו אז כדבר לא חוקי (עמ' 255 לפרוטוקול).

בנוסף לבניית האתרים שימש אייל כ- affiliate עבור האתרים שבנה עבור נאשם 1. אייל הסביר כי רישומו כ- affiliate באתרים שבנה עבור לקוחותיו, ולא דווקא לנאשם 1, היווה עבורו מקור הכנסה נוסף מעבר להקמת ובניית אתרי אינטרנט, כאשר הרעיון הוא שה- affiliate משמש כמשווק משנה, או כ"משווק שותף" של המוצר הנמכר באתר האינטרנט כשתמורת השגת לקוח באינטרנט וביצוע מכירה באינטרנט, הוא מקבל אחוז מסוים. בדרך כלל קטן מאוד, כאשר ההתחשבות נעשית בסופו של כל חודש, כאשר לבעל האתר יש אפשרות ויכולת לזהות מכירות שנעשו באמצעות affiliate מסוים, על פי קוד שניתן לו. הוא ציין כי הוא לא היה ה- affiliate היחיד של האתר שבו עבד הנאשם 1 (עמ' 272 שו' 10-11). הוא אישר קיומה של מערכת חשבונות בינו לבין הנאשם 1, והיה מוכן לגלות אותה לבקשתו של ב"כ הנאשם 1 (עמ' 273).

הוא הכחיש עובדת היותו שותף ב- 50% מהמכירות שבצע הנאשם 1 באינטרנט והציע לב"כ הנאשם 1 לפנות לרואה החשבון שלו, על מנת לקבל ממנו את כל פירוט ההכנסות שהיו לו בתכנית ה- affiliate עם הנאשם 1. לטענה שהטיח בו ב"כ הנאשם 1, כי הוא קיבל מנאשם 1 כ-6 מיליון ₪, הוא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

השיב בזלזול מופגן "יפה לי, הייתי רוצה", ושולח אותו שוב לבדוק הדברים עם רואה החשבון שלו, כאשר הוא מסכים כי פניה כאמור, תיעשה על ידי ב"כ הנאשם 1 לרואה החשבון שאת שמו ופרטיו מסר ביום עדותו בבית המשפט.

התרשמותי מעדותו של בר עוז היא כי מדובר בעדות אמת. הסכמתו לחשיפת ספרי הנהלת החשבונות שלו אצל רואה החשבון שמטפל בחשבונותיו, מעידה כאלף עדים על מי שאין לו מה להסתיר מפני איש. דבריו של בר עוז כי הוא לא היה שותפו של הנאשם 1 בעסקי מכירת הוויאגרה וכי הוא רק הקים לו את האתרים ונרשם כ- affiliate, הינם דברי אמת שנתמכו אף בראיות חיזוק. העובדה שהוא בנה לו את האתרים באינטרנט מקבלת חיזוק מדברי הנאשם 1 בעצמו, בהודעתו הבודדת במשטרה, ת/3, משהסתפק הנאשם 1 אז בתיאור חלקו של בר עוז כ'בונה אתרים'. חיזוק נוסף ניתן ללמוד מדברי עדותו של סמי מלכה שהיה ממונה מטעם הנאשם 1 על השילוח הבינלאומי של הכדורים לחו"ל, להזמנות שנתקבלו דרך אתרי האינטרנט. בעמ' 305 מספר מלכה שהכיר את בר עוז כ'איש מחשבים' שלימד את הנאשם 1 כיצד לעבוד במחשבים ולפעול באתרי האינטרנט.

עובדת היותו של בר עוז רשום כ- affiliate ולא שותף לעסקיו של הנאשם 1, מקבלת חיזוק מעצם זה שב-ת/208 וב-ת/209 בקלסרים שמכילים את רשימת ה- affiliates של חברת LTMC - נרשם בר עוז כ- affiliate, כאשר סכומי הכסף שקיבל בר עוז בעבור פעילותו כ- affiliate 1000 דולר, בעבור החודשים נובמבר, דצמבר 2003, איננה מתיישבת עם טענתו של הנאשם 1 כי בר עוז היה שותף שקיבל 45-50 אחוז ממחזור המכירות. ביועדנו שמחזור המכירות עמד על עשרות אלפי ₪ בחודש, קבלת 1000 דולר עבור חודשיים של פעילות אינה מתיישבת עם שותף שקיבל 50%, אלא affiliate שקיבל אחוזים בודדים עבור פעילותו.

באשר לטענת ההגנה כי בר עוז לא הזכיר עובדת היותו affiliate של הנאשם 1 במהלך חקירתו היחידה במשטרה, נ/3, אומר כי אינני רואה בחסר זה באמירה כגורם הצריך לפגוע במהימנות גרסתו של בר עוז. עיון בהודעה נ/3 מלמד על חקירה קצרה, במהלכה לא כוונה לבר עוז כל שאלה בנדון זה. נושא ה- affiliate הוא נושא מורכב וקשה להסבר כעולה ממהלך עדותו של בר עוז בבית המשפט, כך שגם אם נקבל הטענה כי בר עוז הסתיר במתכוון מן החוקרים עובדת היותו affiliate, הרי שניתן להבין התנהגות זו על רקע היותו נחקר באזהרה כשותף למעשיו של הנאשם 1 כשהסתירה נבעה מחששו כי דבריו לא יובנו כהלכה על ידי החוקרים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

אף שההגנה הבינה היטב את ההבדל המשמעותי בין היות בר עוז 'שותף' ב-50% עם הנאשם 1, לבין היותו affiliate של הנאשם 1, שגובה אחוזים זניחים בגין מכירה שביצע כ"משווק שותף", בחרה ההגנה להתעלם מכך והציגה את בר עוז כשותף למכלול הסחר שהתבצע על ידי הנאשם 1 באינטרנט.

באשר לגרסתו של נאשם 1, כאמור, התיחסותו היחידה של הנאשם 1 לבר עוז היתה ב-ת/3, וכפי שצינתי לעיל, כשתיאר אותו כאדם שהקים עבורו אתרי אינטרנט למכירת כדורים, הא ותו-לא.

במהלך עדותו בבית המשפט, תיאר הנאשם 1 את בר עוז כשותפו למכירת הכדורים באינטרנט, שקיבל 50% מהיקף המכירות. הנאשם 1 הסביר את אי ציון העובדה שאייל בר עוז היה שותפו בכך שבתחילת החקירה הוא שיתף פעולה עם החוקרים, אך כשראה שהחוקרים מסרבים לחקור את חלקו של בר עוז ודני ויאגרה, הוא החל לשמור על זכות השתיקה ומכאן שאין זכר לדברים אלה בהודעותיו שבכתב. וכדבריו בעמ' 395-396: **"פניתי לחוקרים וביקשתי להבין למה הם לא חוקרים את הנושא של דני ויאגרה... למה לא חקרו על בר עוז? והחוקרים בכל פעם ששאלתי אותם פשוט התעלמו... גם לא הסכימו לרשום את זה בפרוטוקול... בהודעה ולכן בשלב מסוים החלטתי שאני לא מדבר יותר..."**

הסברו של הנאשם 1 לשתיקתו ואי מסירת העובדה שבר עוז היה שותפו, אינו מחזיק מים. הנאשם לא טרח לעמת איש מן החוקרים שהיו מעורבים בחקירתו בטענתו, כי ביקש לחקור את חלקו של בר עוז וכי בר עוז היה שותפו. במהלך חקירותיו במשטרה נחקר הנאשם 1 פעמים רבות, אך בחר שלא לשיתף החוקרים בעובדת היותו של בר עוז שותפו לעסקי האינטרנט. שתיקתו של הנאשם 1 נמשכה גם לאחר שחרורו ממעצר, כך גם בשימוע שנערך לו בפרקליטות ותשובתו הראשונה לכתב האישום, ורק ביום 10.9.2008 עלו ניצניה הראשונים של הטענה שהלכו ונתעבו ככל שחלף הזמן.

מדובר אפוא בגרסה כבושה שמעצם היותה כזו, חשודה היא על אמיתות תוכנה. לענין כבישת הגרסה ומשקלה, ראה הפרק שעניינו כבישת הגרסה והדברים שם יפים גם לכאן. האיחור בהעלאת הטענה והאסקלציה שנעשתה במהלך עדותו של הנאשם 1 בתיאור חלקו של בר עוז, מ'איש מחשבים' שבנה לו שני אתרי אינטרנט וקיבל שכר על כך, וכמו כל בונה אתרים, ביקש להוסיף לרווחיו רווח נוסף מעצם רישומו כ-affiliate, הפך אותו הנאשם 1 ל'**שותפו לעסקים**', ולא סתם שותף, אלא '**שותף בכיר**', כאשר הנאשם 1 הפך להיות שליחו ועושה דברו של בר עוז, ראה דברי הנאשם 1 ותיאוריו המוגזמים בעמ' 475 לפרוטוקול.

כך גם בעמ' 440 לפרוטוקול, שם מעלה הנאשם 1 לראשונה את הטענה, לפיה הוספתם של כדורי הסיאליס והלויטרה לרשימת הכדורים שנמכרו באינטרנט היתה **ביזמתו** העצמאית של בר עוז,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ומשלדבריו, בר עוז היה הנהנה העיקרי ממכירות אלה. יוער כי הנאשם 1 לא עימת את בר עוז בתיאור האמור במהלך עדותו בבית המשפט.

ואם לא די בכך, תלה הנאשם 1 את קולר האשם בבר עוז ככל שנוגע הדבר לחסימת ו/או השמדת הנהלת החשבונות, ככל שזו היתה קיימת בעניינה של חברת "מור אס" באינטרנט, גם כן טענה שבר עוז לא עומת עימה במהלך חקירתו הנגדית.

גרסתו של הנאשם 1 הינה גרסה כבושה, פנטסטית ומוגזמת, כאשר די בסממנים אלה לכשעצמם כדי להביא לדחייתה על הסף. מסקנה זו מתחזקת לאור בחינת הגרסה לגופה.

חרף הכחשתו של בר עוז כי הוא קיבל 50% מהכנסות האתרים באינטרנט, והסכמתו לכך כי ב"כ הנאשם 1 יפנה ויקבל מרואה החשבון שלו כל האינפורמציה בענין הכנסותיו (של בר עוז) בשנים בהן התבצעה המכירה באינטרנט על ידי הנאשם 1, ואף שבית המשפט נעתר לבקשת ההגנה למתן צו כאמור, לא הוצגה בפני בית המשפט כל ראיה שתוכל לאשש טענתו של הנאשם 1 ולהפריך דבריו של בר עוז, כאשר מכך יכולה להילמד המסקנה כי אין באלה כדי לסייע להגנה. נהפוך הוא.

הוא הדין בהימנעותו של הנאשם 1 לבדוק במחשב השייך לו, התפוס על ידי המשטרה, אפשרות להתחקות על מיהותו/מקורו של 2/נ (שהוצג על ידי ההגנה לבר עוז במהלך עדותו כמייל שהוא שלח לנאשם 1), באם זה מייל שנשלח ע"י בר עוז לנאשם 1 לאחר שבר עוז הכחיש בתוקף שליחתו של 2/נ לנאשם 1, כאשר הימנעות זו, חרף הסכמת בית המשפט לעשיית הבדיקה במחשבו של הנאשם 1, מלמדת שוב שאין בה כדי לסייע לנאשם 1 באישוש טענתו.

כפי שצינתי קודם לכן, איש מן החוקרים, לדר ומלכה, שהיו מעורבים בחקירתו של הנאשם 1 לא נשאל ולא עומת עם גרסתו של הנאשם 1, לפיה הוא ביקש מהם לחקור את בר עוז ודני ויאגרה על מעורבותם, והם לא התייחסו לבקשתו זו. תשובתו של ב"כ הנאשם 1 כי הוא נמנע מחקירת העדים הנ"ל במהלך עדותם בפרשת התביעה, "מהשיקולים שלנו", כדבריו בעמ' 286, בוודאי שלא יכולה להוות תשובה מספקת. כל שהימנעות זו יכולה להעיד הוא, שגרסת ההגנה שבפי הנאשם 1 בדבר שותפותו של בר עוז, היא גרסה שהלכה ונבנתה עם שמיעת הראיות, כאשר סביב למסמך 2/נ, שמקורו, הורותו ולידתו עלומים ולוטים בערפל, בנתה ההגנה תיאוריה שלמה, והנאשם 1 בכישרונו הרב בהמצאת שקרים, טווה מסביב ל-2/נ תיאוריית השותפות בינו לבין בר עוז.

אזכיר כי בר עוז נחקר באזהרה בחשדות שיוחסו לנאשם 1, ולחוקרים לא היתה כל סיבה לעשות לו 'הנחות' כאלה ואחרות, אלמלא דברי הנאשם 1 שלא סיבך אותו כלל בעסקיו ובשותפות עמו בעסקי הויאגרה, והציג אותו כאיש מיחשוב בלבד שבנה עבורו אתרי אינטרנט. יש להניח שאם הנאשם 1 היה מפנה את תשומת לבם של החוקרים ל-2/נ, ככזה שמבסס את טענתו כי בר עוז הוא שותפו – לא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

היו החוקרים עוברים על כך לסדר היום, והיו מציגים מסמך זה בפני בר עוז ומבקשים התייחסותו אליו.

טענת הגנה מן הצדק - פירוט הטענה

לטענת ההגנה, בעקבות עדותו וחקירתו הנגדית של בר עוז, ולאחר חקירה שביצע חוקר פרטי מטעם ההגנה, התברר כי בר עוז ממשיך לנהל עסקי מכירת כדורי ויאגרה באינטרנט ובאתרים הקשורים אליו מבלי שיועמד לדין. טענה זו, בהתווספה לטענה המקורית שבר עוז היה שותפו של הנאשם 1, מקימה לנאשם 1 טענת הגנה מן הצדק במובן זה שהתנהגות המאשימה מהווה אכיפה בירנית שמפלה לרעה את הנאשם 1 ביחס לבר עוז הנ"ל - דבר שמצריך את ביטולו של כתב האישום נגדו.

לתמיכה בטענתה ביקשה ההגנה לזמן במסגרת פרשת ההגנה עדים שכבר העידו מטעם התביעה ולחקרם בשנית, והם בר עוז וחוקרי המשטרה לדר וציון מלכה, בקשה שנדחתה על ידי בית המשפט, במיוחד לאחר שנתברר מנימוקי ההגנה לזימון העדים הנ"ל, כי הימנעותה מחקירתם כאשר העידו במהלך פרשת התביעה נבעה מ"טעמים טקטיים", ולא מטעמים שמאן שהוא הסתיר במתכוון מההגנה ראיות שיכלו לסייע בידה בהגנת הנאשם 1, שהרי הנאשם 1 ידע מהי גרסתו שאותה הוא מתכוון להעלות במהלך עדותו. כך שפרשת ההגנה אינה מהווה מקצה שיפורים לחקירות עדי התביעה, שכבר העידו בפרשת התביעה ואף נחקרו נגדית על ידי ההגנה.

לגופה של טענה, לאור היעדר האמון המוחלט שרוחש אני לעדותו של הנאשם 1 בכלל, לאור השקרים הרבים שנחשפו במהלך עדותו, והיות גרסתו גרסה כבושה, לא ניתן לבסס על עדות הנאשם 1 כל ממצא לענין שותפותו של בר עוז בעסקיו, שיכול לסייע לו בענין טענת ההגנה מן הצדק. גם בבחינת שאר הראיות שהביאה ההגנה לביסוס טענתה בדבר אכיפה בירנית בהן עדותו של החוקר רון תבל, ועדות העד גרשון מילר לא ניתן ללמוד דבר על מעורבותו של בר עוז בעסקי מכירת כדורי ויאגרה באינטרנט יחד עם הנאשם 1 בתקופה הרלוונטית (ולבטח לא זו שלאחריה). אסביר :

ממצאיו ומסקנותיו של החוקר רון תבל, מבוססים רובם ככולם על הכתוב ב-2/נ, שנחזה להיות מייל ששלחה LTMC לעצמה בנושא התחשבות שכביכול דורש בר עוז לערוך עם LTMC בענין מכירת כדורים באתרי אינטרנט. כאשר מסקנותיו של רון תבל מבדיקת האתרים המופיעים ב-2/נ ופעילותם העכשווית, התבססו על נקודת המוצא שנמסרה לו על ידי ב"כ הנאשם 1, לפיה האתרים המופיעים ב-2/נ, 'קשורים' לבר עוז, כאשר בר עוז מכחיש זאת ומכחיש כתיבתו של 2/נ, כך גם לא זיהה בר עוז את 2/נ כמייל שנשלח אליו (עמ' 272-278).

כנ"ל גרשון מילר שנתבקש ע"י ההגנה לביים רכישת כדורי ויאגרה באתרים באינטרנט, ששם נמסר לו על ידה מ-תוך 2/נ, יצא אף הוא מנקודת המוצא הלא מוכחת ממנה יצא רון תבל לחקירותיו, שהאתרים ב-2/נ קשורים לבר עוז.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הגנה מן הצדק – הפן המשפטי

טענת ההגנה שבפי הנאשם 1 מעוגנת בסעיף 149(10), של חוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, שזו לשונו: **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."**

בענייננו, טענה ההגנה כי הגשתו של כתב האישום נגד הנאשם 1 בזמן שהמאשימה נמנעה מהגשתו של כתב אישום דומה נגד מי שהיה שותפו של הנאשם 1, הלא הוא אייל בר עוז, הינה בבחינת אכיפה בררנית פסולה שמצדיקה בנסיבות הענין ביטולו של כתב האישום נגד הנאשם 1.

לטענת ההגנה, יש מקום להיענות לבקשה, חרף התנהגותו של הנאשם 1 שהחליט בשלב מסוים בחקירתו לשתוק ולא לספר על חלקו של בר עוז, לאחר שנתקל ב'חומה בצורה' של סירוב החוקרים לבדוק את מעורבותו של בר עוז בעסקי הסחר באינטרנט. דברי ב"כ הנאשם 1 בעמ' 370 לפרוטוקול ודבריו ב"בקשה בכתב" באותו ענין, שהוגשה ביום 1.12.2008, בסעיף 8 שבה: **"אפילו החליט הנאשם 1 להפסיק לשת"פ עם חוקריו ולשמור על זכות השתיקה, אין בכך כדי להצדיק ולהכשיר את מחדל אי חקירתו של מר אייל בר עוז ואי הגשת כתב אישום נגדו..."**

לטענת ההגנה, נקטה המאשימה באפליה פסולה בין מי **"שהדמיון ביניהם רלוונטי לענין... שהיו מעורבים ושותפים בשיווק כדורי הויאגרה... באמצעות אתרי האינטרנט אשר היו בשליטתו המלאה של מר אייל בר עוז, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הצגתו של כתב אישום."** סעיף 9 לבקשה בכתב הנ"ל.

אין בכוונתי להרבות במלים על דרך התפתחותה ומשמעותה של טענת ההגנה מן הצדק, ודי אם אפנה לפסיקה המכוננת למן פסק הדין בענין ארנסט יפת, ע"פ 2910/94, פד"י נ(2) 221 (1996), ועד לפסק הדין בענין בורוביץ ע"פ 4855/02 פד"י נט(6), 776 בעמ' 807 (2005), שם קבע בית המשפט את המבחן התלת שלבי להחלטה של ההגנה מן הצדק, כאשר בשלב הראשון מזהה בית המשפט הפגם שנפל בהליך.

השלב השני, עניינו בחינת השאלה האם יש בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגם שנפל, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק.

השלב השלישי עניינו בבחינת הסעד שבית המשפט מוסמך להעניק לנפגע, משוכנע כי קיומו של ההליך הפלילי אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, כאשר מנעד הסעדים נע מביטול כתב האישום, עד להתחשבות במידת העונש שתיגזר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

אכיפה בררנית

"אכיפה בררנית... אינה היפוך של אכיפה מלאה.. אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה, כך גם אכיפה מדגמית, שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק.", בג"צ 6396/96 זקין נגד ראש עיריית ב"ש, דברי כב' השופט זמיר (להלן – "ענין זקין"). טענה של אכיפה בררנית יכולה להישמע בעניינם של מעורבים שקיימת נגדם אותה מסכת ראייתית; שוני בעוצמת הראיות וחוזקן משמיטים במידה רבה את הקרקע תחת הטענה של אכיפה בררנית. כך גם שיקול דעת משפטי שונה – גם אם מוטעה – אין בו כדי לבסס טענה של אפליה פסולה ואכיפה בררנית.

הטוען לקיומה של אכיפה בררנית עליו נטל הראייה להוכחתה: "... רשות מינהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית, כמו כל רשות מינהלית, מחזקת החוקיות. מי שמעלה נגד החלטת הרשות טענה של אכיפה בררנית... עליו הנטל להפריך חזקה זאת... גם במקרה בו קיים חשד בדבר אכיפה בררנית, בדרך כלל קיים קושי להוכיח כי הרשות המינהלית הפעילה את הסמכות לאכוף את החוק על יסוד שיקול זר או להשגת מטרה פסולה..." ("ענין זקין")

ההכרעה בטענה

לא הייתי נזקק לטענת ההגנה מן הצדק שבפי הנאשם 1, ולו מן הטעם שענייניו התנהגותו של הנאשם 1 וכפי שפירטתי בהרחבה, כוונתי לכבישת הגרסה והעלאת הטענה בשלב של פרשת ההגנה בדבר 'שותפות' של בר עוז בעסקיו, כאשר קודם לכן כיזב ושיקר הנאשם 1 בכל נושא שבו נשאל. הדעת אינה סובלת שנאשם ששיקר וכיזב וזרה חול בעיני החוקרים ובעיני בית המשפט, בניהול הגנת בדים יזכה ל'הגנה מן הצדק'; המחוקק שעיגן בסעיף 149(10) את ההגנה הנטענת, ביקש להגן על האזרח מפני דורסנותה והתעמרותה של הרשות, הוא לא ביקש להקים 'עיר מקלט' לנאשם בכל תנאי ובכל מחיר משבמיוחד לא הוכח כי מעשי המאשימה נעשו ממניעים פסולים ובשרירות לב. "קבלת הטענה של הגנה מן הצדק מחייבת גם התייחסות מסוימת להתנהגותו של הטוען להפעלתה, על המערער לבוא בידיים נקיות ולהראות שהוא מצדו עשה ככל שביכולתו להביא לכך שהאכיפה תהיה שוויונית ומלאה." ע"פ (ת"א) 70289/06 נקש ירון נ' מדינת ישראל, תק' מח' 6675 (2)2008.

בענייניו הנאשם 1 לא בא בידיים נקיות; תחילה טען כי בר עוז הינו רק איש מחשבים. בהמשך שתק בחקירתו ולא שיתף פעולה. לאחר מכן טען בעדותו כי גילה באוזני החוקרים כי בר עוז היה שותפו, אף שלא טרח לעמת מי מן החוקרים שהיו מעורבים בחקירתו בטענתו זו - מה שהביא לקביעתי כי מדובר בגרסה שקרית וכבושה. אילו היה הנאשם 1 מספר למן ההתחלה כי בר עוז היה שותפו והיה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

מציג בפני החוקרים את נ/2, עליו מצביעה ההגנה כמסמך שנחזה כמאשש את טענת השותפות, יכולים היו החוקרים לרדת לעומקה של הטענה בחקירה ראויה לבר עוז, לאשש את הטענה או להפריכה.

גם בהנחה והיה בסיס לטענה, ולטעמי לא היה, מאחר ומדובר בגרסה שקרית, הרי שהנאשם 1 בהתנהגותו הוא שהביא ל"אכיפה הבררנית", כאשר בנסיבות אלו, ספק אם הנאשם 1 יכול להישמע בטענה כי אי העמדתו של בר עוז לדין מהווה אפליה פסולה.

לגופה של הטענה ייאמר, כי הנאשם 1 לא הצליח להרים את נטל הראייה המוטל עליו להוכיח כי נתקיימה אכיפה בררנית.

כפי שציינתי, אכיפה בררנית יכול שתתקיים בין מעורבים דומים, שעוצמת הראיות בעניינם זהה. בענייננו, יוחסה לנאשם 1 שורה ארוכה של עבירות חמורות של הברחת טובין, אי תשלום מכס, ייצוא טובין אסורים, הברחת טובין ללא שהמכס והמע"מ שולמו, הפרת סימני מסחר, עבירות על חוק מע"מ, עבירות של הלבנת הון, עבירה של סיכון חיי אדם והרשימה עוד ארוכה.

מאידך, טענתו של ב"כ הנאשם 1 מתמקדת אך בכך שבר עוז היה שותפו של הנאשם 1 למכירת כדורי ויאגרה באמצעות אתרי אינטרנט, כשלכל היותר ניתן לייחס לבר עוז בהנחה וקיימות ראיות בעוצמה שתצדיק הגשת כתב אישום, עבירות של הפרת סימני מסחר.

באשר לעוצמת הראיות, לא ברור לי כיצד ניתן לטעון כי מדובר במעורבים דומים, שהרי עוצמת הראיות שקיימת נגד הנאשם 1 כעולה ממסכת הראיות שפורטה עד כה והמשכה עוד יבוא, כשאתייחס לאישומים בענין עבירות הלבנת הון, אישומים 1+6, אינה דומה למצב הראייתי המתקיים בעניינו של בר עוז שמכחיש מעורבותו בעסקי מכירת הכדורים באינטרנט כשותפו של הנאשם 1, כאשר כל הראיות שקיימות נגדו מתמצות בגרסתו הכבושה והשקרית של נאשם 1.

כעולה מהאמור לעיל, בהיעדר כל בסיס להשוואה בין עניינו של הנאשם 1 לעניינו של בר עוז, אין כל מקום לקביעה כי נתקיים פגם בפעולותיה של הרשות שלא לומר, פגם שבסיסו בשיקולים זרים ופסולים, כך שהשלב הראשון מבין שלושת השלבים אותם מנה בית המשפט בפרשת בורוביץ לא מתקיים, ומכאן שמתייתר אפוא הצורך להמשיך לבחון את שני התנאים הנוספים, כאשר "תנאי הסף" הבסיסי הראשון לא מתקיים כאמור.

הריני דוחה את טענת ההגנה מן הצדק וקובע, כי העלאתה בנסיבות שפורטו לעיל היתה מיותרת וגובלת בעזות מצח מצדו של הנאשם 1.

האישומים הראשון והשישי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

חרף כפירתו של הנאשם 1 בעובדות כתב האישום, הרי שבהתאם להשלמת תשובתו לכתב האישום ועדותו בבית המשפט, לא היתה מחלוקת בינו לבין המאשימה על העובדות המתוארות בחלק הכללי של כתב האישום, ככל שנוגע הדבר להקמת החברות 3-7 ולאופן רישום בעלי המניות ומנהלי החברות, כאשר בפועל, היה הנאשם 1 המנהל הפעיל והמפעיל העיקרי של החברות, המוציא והמביא בהן.

הנאשם 1 מודה כי כל החברות הנקובות בכתב האישום, היו למעשה חברות שלו (עמ' 419) שוי' 16 ואילך):

"ש: ... אתה מודה שכל החברות המצוינות בכתב האישום בעצם, היו חברות שלך, נכון,

ת: כן,

ש: ... לא מבחינת הרישום מהותית "מור אס" היתה שלך ו"הרדוף" ואון ליין אלטר ואונליין ו-LTMC ו"אמיטה" ו"אורטה" ועוד חברה שהיתה בחו"ל כל החברות האלה הן בעצם שלך,

ת: נכון."

כך אישר הנאשם 1 כי הוא הקים אותן, ניהל אותן והרוויח מהן כסף (עמ' 423).

בנוסף, מפרט החלק הכללי פעילותו של הנאשם 1 בהקמתן של מספר חברות זרות (להלן: חברות off shore) שתיים באי נויס שבאיים הקאריביים ואחת במדינת דלוור, ארה"ב. כדי שישמשו כחברת אחזקות פסיבית של חברה ישראלית, ולהסוות שליטתו בחברות ישראליות ועל מנת להעביר כספים שהצטברו אצלו מפעילות בלתי חוקית של הסחר בכדורים המזויפים בחברה הישראלית, לחברה/חברות זרות, ובהמשך להעבירם לחברה ישראלית בשליטת חברתו לחיים ריימונד נברו, ריי, על מנת לרכוש באמצעותם נדל"ן להשכרה בארץ.

להלן יובא התיאור העובדתי המופיע בסעיף 6 לחלק הכללי, המפרט את דרך ואופן רישום החברות.

"בהמשך למתואר בס' 2, שלט הנאשם 1 במערך חברות ישראליות וזרות, כדלקמן:

א. נאשמת 3, "מור אס" טיפולים רפואיים בע"מ, הינה חברה ישראלית, ח.פ. 513382572,

אשר הוקמה ב-17.2.03 (להלן: "מור אס") בהנחיית נאשם מס' 1.

כבעליה הראשוניים נרשמה אתל פרדז'ב, חברתו לחיים של נאשם 2 (להלן: "אתל"),

ונאשם מס' 2 נרשם כמנהלה. כל זאת ביוזמתו ובהנחייתו של נאשם מס' 1.

ב. נאשמת 7, "הרדוף" מרכזים רפואיים בע"מ, הינה חברה ישראלית ח.פ. 513382531 אשר

הוקמה ב-17.2.03 (להלן: "הרדוף") בהנחיית נאשם מס' 1. כבעליה הראשוניים נרשמה

אתל, ונאשם מס' 2 נרשם כמנהלה. כל זאת ביוזמתו ובהנחייתו של נאשם מס' 1.

ג. חברת "אורטה" SPRL (להלן: "אורטה"), הינה חברה זרה הרשומה באי נויס שבאיים

הקריביים, אשר נרכשה ע"י נאשם מס' 1 במטרה לשמש כחברת אחזקות פסיבית של

חברה ישראלית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- (1) במטרה להסוות את היות נאשם 1 בעליהן של חברת "אורטה" ושל החברה הישראלית, נרשם נאשם מס' 2 ב- 18/9/01 כבעלי "אורטה", בנאמנות עבור נאשם מס' 1.
- (2) בתאריך 18.7.04 העביר נאשם מס' 1, באמצעות נאשם מס' 2, את הבעלות בנאשמות 3 ו-7, מאתל לחברת "אורטה". כל זאת ביוזמתו ובהנחייתו של נאשם מס' 1.
- ד. חברת "אמיטה" הינה חברה זרה, שנרשמה בחודש דצמבר 2002 במדינת דלוור שבארצות הברית (להלן: "אמיטה").
- (1) במטרה להסוות את שליטתו של נאשם מס' 1 בחברה ישראלית, ועל מנת להעביר כספים שהצטברו אצלו כתוצאה מפעילות בלתי חוקית כפי שמתואר בכתב אישום זה, רכש נאשם מס' 1 את "אמיטה".
- (2) כבעלי "אמיטה" נאשם עמירם בן ימיני, ישראלי המתגורר בחו"ל.
- (3) נאשם 1 העביר כספים ל"אמיטה" על מנת להעבירם חזרה לחברה ישראלית אחרת שבשליטת ריימונד נברו, חברתו לחיים של נאשם 1 (להלן: "ריימונד"), ולרכוש באמצעותם נדל"ן בארץ.
- (4) נאשם מס' 1 פעל לכך שבעלי "אמיטה", עמירם בן ימיני, לא ידע כי ל"אמיטה" יש חשבון בנק.
- ה. חב' LTMC הינה חברה זרה הרשומה באי נוויס שבאיים הקריביים (להלן: "LTMC").
- (1) החברה נרכשה ע"י נאשם מס' 1 במטרה להסוות את היותו הבעלים של חברה ישראלית ולהקשות על איתורו, כמפורט להלן.
- (2) לבקשת נאשם מס' 1, הועברה הבעלות ב- LTMC על שם נאשם 2 ביום 27.7.99 בנאמנות ושלוש שעות לאחר מכן הועברה הבעלות בחברה, שוב, לידי דוד מורר, כנאמן של נאשם 1.
- ו. נאשמת 5, און ליין טיפולים רפואיים (2000) א.ל.ט.ר. בע"מ, הינה חברה ישראלית ח.פ.
- 51-2919226, שהוקמה ב- 7.3.00 (להלן: "א.ל.ט.ר.").
- (1) על פי הנחיית נאשם מס' 1 נרשם נאשם מס' 2 כבעלים של א.ל.ט.ר.
- (2) בתאריך 31.7.01 נעשה שינוי ברישום הבעלות בחברה, כך שזו הועברה לידי חברת LTMC.
- (3) בתאריך 29.11.01 נערך שינוי נוסף ברישום החברה, כך שהבעלות הועברה פעם נוספת, הפעם לידי חברת "אורטה".
- (4) בתאריך 25.6.02 הועברה בשלישית הבעלות בחברה – מ"אורטה" חזרה לידי נאשם מס' 2.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- (5) ביום 16.2.03 הועברה ברביעית הבעלות בחברה – מנאשם מס' 2 לידי "אורטה".
- (6) כל הפעולות המפורטות לעיל נעשו על פי הנחיית נאשם מס' 1, וביוזמתו.
- ז. נאשמת 6, און ליין טיפולים רפואיים בע"מ, הינה חברה ישראלית ח.פ. 512528290, בבעלות ריימונד ואשר מורר, ואשר הוקמה ב-4.9.97 (להלן: "און ליין").
- ח. נאשמת 4, חב' אל.טי.אם.סי. (ישראל) בע"מ, הינה חברה ישראלית ח.פ. 513179291, אשר כבעליה נרשם, לבקשת נאשם 1, דוד מורר, ביום 24/12/01.

המחלוקת בין המאשימה לנאשמים נסבה על יסוד הכוונה, כאשר המאשימה טענה כי רישום והקמת החברות, רישום בעלי המניות והמנהלים באותן החברות, רישום הנאשם 2 כבעלים של חשבונות הבנק של נאשמות 3+5+7, והעברות הכספים שנעשו בין החברות השונות, בין אלו הישראליות לבין חברות ה-off shore, נועדה להסתיר את מעמדו של הנאשם 1 כבעלים ועובדת היותו הנהנה מכספי מכירת הכדורים המזויפים והמוברחים, כך שהכספים שנתקבלו ממכירות אלו היו בגדר "רכוש אסור", שהעשייה בהם מנוגדת לחוק איסור הלבנת הון, כאשר פעולת העברת הכספים בין החברות נעשתה מתוך כוונת "ערבוב" הכספים, כך שלא ניתן יהיה להתחקות אחר מקורם (פדיון מכירת כדורי הויאגרה) ולהסוות את עובדת שליטתו של הנאשם 1 בחברות אלו, וזיקתו אליהן.

מנגד טען הנאשם 1 כי לא עמדה מאחורי המעשים המתוארים כל כוונה פלילית, וכי כל שנעשה על ידו לא נעשה מתוך כוונה להסוות את היותו הבעלים האמיתי והנהנה מכספי מכירות הכדורים המזויפים, אלא מתוך כוונה להתחמק מנושים שרדפו אותו בגין חובות שהשאיר אחריו אביו ז"ל. כך גם העברת הכספים בין חברה לחברה, לא נעשתה מתוך כוונת "ערבוב" ועל מנת להסתיר את מקור הכספים אלא ממניעים של צרכים כלכליים של החברות שהיו בשליטתו, כאשר הקמת חברות ה-off shore היתה בעצת עורכי דינו משביקש להגן על שליטתו ובעלותו בחברות הישראליות שהוחזקו כאמור על ידי אחרים.

נאשם 2 לא כפר בפן העובדתי של האישומים הראשון והשישי, וטענת הגנתו התמקדה בכך שהוא נענה לבקשתו של נאשם 1 להירשם כבעלים של החברות ומנהלן וכבעל חשבונות הבנק של אותן חברות מבלי שקיננה בלבו כל כוונה לסייע בידי הנאשם 1 להלבין כספים, והמעשים שנעשו, נעשו מתוך הכרת תודה לנאשם 1 שהסכים להמשיך להעסיקו במקצועו כרופא במרפאות אותן ניהל, כאשר נאשם 1 ניצל את תמימותו ותלותו הכלכלית בו, ומכל מקום, הוא לא ידע כי במעשיו אלה סייע לנאשם 1 להלבין הון. לענין זה הריני מפנה לסעיפים 4, 8, 9 בכתב תשובתו של הנאשם 2 לכתב האישום.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

האישום הראשון

האישום הראשון, עניינו אפוא בפתיחתם של חשבונות בנק שונים על ידי הנאשם 2 לבקשתו של הנאשם 1, על פי הפירוט הבא:

(א) ביום 24.2.2003 פתח הנאשם 2 חשבון בנק בבנק לאומי, סניף אשדוד על שם **נאשמת 3** (להלן: "חשבון "מור אס"). הנאשם 2 הצהיר כי הוא בעל הענין ובעל השליטה בחשבון וכי אין בו מיופה כוח או מורשה חתימה אחרים ביודעו, כי הצהרה זו כוזבת היא.

(ב) ביום 8.12.2002 פתח הנאשם 2, על פי הנחיית הנאשם 1, חשבון בנק על שם **נאשמת 5**, בבנק דיסקונט, סניף בורסת היהלומים (להלן: "חשבון א.ל.ט.ר."). נאשם 2 נרשם יחד עם ריימונד – זוגתו של הנאשם 1, ועל פי הנחייתו של זה האחרון כמורשי חתימה.

נאשם 2 הצהיר כי הוא בעל הענין ובעל השליטה בחשבון, ואין בו נהנים אחרים זולתם בחשבון, וכי הוא בעל השליטה בחברת א.ל.ט.ר. ביודעו כי הצהרה זו כוזבת.

(ג) ביום 24.2.2003 פתח הנאשם 2 בהנחיית נאשם 1, חשבון בנק על שם **נאשמת 7** בבנק לאומי, סניף אשדוד (להלן: "חשבון חברת "הרדוף"). הנאשם 2 הצהיר כי הוא בעל השליטה בחברת "הרדוף", וכי אין נהנים זולתו בחשבון ביודעו, כי הצהרה זו הינה הצהרה כוזבת.

(ד) **הנאשם 2 פתח חשבון בנק על שמו הפרטי**, שוב בהנחייתו של הנאשם 1 וזאת בבנק דיסקונט, סניף בורסת היהלומים. כך הצהיר כי הוא בעל החשבון וכי אין נהנים אחרים בחשבון זולתו ביודעו, כי הצהרה זו הצהרת כזב היא.

מי שניהל בפועל את החשבונות המפורטים לעיל, היה הנאשם 1 ששלט בכספים שזרמו לחשבונות אלה, לרבות "חשבונו הפרטי" של הנאשם 2. הנאשם 1 הורה לנאשם 2 להזמין כרטיסי אשראי, פנקסי צ'קים, לחתום על מסמכים שונים ולמסור לו אותם, וכך עשה הנאשם 2 לבקשתו של נאשם 1 שהשתמש בהם כרצונו.

"במעשים המתוארים לעיל פעל הנאשם 2 בהנחיית הנאשם 1 ובשם נאשמות 7, 3, 5 תוך מסירת מידע כוזב במטרה שלא יהיה דיווח או שיהיה דיווח בלתי נכון. לפי סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון (התשס"ה-2000)".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בגין האמור יוחסה לנאשמים 1, 2, 3, 5, 7 עבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון יחד עם צו איסור הלבנת הון (חובת זיהוי, דיווח וניהול רישומים של חשבונות בנקאיים), התשס"א-2001 – ארבע עבירות.

ההכרעה באישום זה תיעשה בד בבד עם ההכרעה בטענת המאשימה בענין הכוונה שעמדה מאחורי מעשיו של הנאשם 1, שזכו לשיתוף פעולה מצדו של הנאשם 2, לענין הקמת החברות ורישום בעלי המניות ומנהלי החברות, לרבות הקמת חברות ה-off shore וכפי שפורט בסעיף 6 לחלק הכללי של כתב האישום כמתואר לעיל, קרי: האם הדבר נעשה במסגרת כוונתו של הנאשם 1 להסתיר זהותו כמי שעומד מאחורי הקמת והפעלת החברות הנ"ל, כדי לאפשר לו הלבנת ההון שנכנס לתאגידים שהיו בשליטתו כתוצאה ממכירתם של כדורי ויאגרה מזויפים שהוברחו על ידו ארצה.

גרסת הנאשם 1

המאשימה הפנתה לתהפוכות שידעה גרסת הנאשם 1 בחקירותיו במשטרה, במהלכן ניסה להרחיק עצמו ככל שניתן מהבעלות והשליטה בחברות, משטען כי הוא בסך הכל היה מקבל משכורת ורוחק מבעלות וניהול החברות הנ"ל, עד לגרסתו הסופית בדברי עדותו בבית המשפט. כך למשל, ב-1/ת1 כאשר נשאל על חברת "הרדוף" (נאשמת 7), השיב כי מדובר בחברה בבעלות אמריקאית ולא הזכיר את הקשר שלו לחברה זו, וטען כי הוא שכיר בחברה זו ואינו מקבל אחוזים עבור ניהול החברה. כך הכחיש הנאשם 1 כל קשר להחתמת הנאשם 2 על מסמכי רישום נאשמת 7 על שמו וטען, כי הנאשם 2 הוחתם על ידי עורך דין רזי אבו סוויס.

משנשאל הנאשם 1 כמה חברות יש ברשותו, השיב "שניים" "הרדוף" ו"מור אס" הם לא בבעלותי הם קשורים אלי." במובן זה "שאני עובד איתם מנהל שיווק" (ת1, גיליון 3, שו' 59). כך הכחיש כי הוא זה שרשם (בהקשר לחברות נאשמות 7+3), את אשתו/זוגתו של הנאשם 2 ברשם החברות: "אני לא רשם חברות, היא רשומה כבעלת החברה כדי לפתוח חשבון בנק לאחר פתיחת חשבון הבנק העבירו את המניות על שם החברה האמריקאית... חברה בשם AORTA SPRL (ת1, גיליון 3, שו' 67 ואילך).

כך הוסיף כי אינו קשור לחברת "אורטה" והוא רק עובד שכיר בחברת "הרדוף" ש"אורטה" מחזיקה במניותיה. מנגד הציג את הנאשם 2 כדמות מפתח, מי שמקבל מבעלי החברה 13% ממחזור הכספים בעוד הוא עצמו מקבל 3,500 ₪ לחודש וכן 1,000 דולר נוספים.

בהודעתו, ת2/ הציג עצמו הנאשם 1 כמי שעובד במרפאה לתפקוד מיני בתל אביב וכמנהל השיווק בחברה. הוא הכחיש כי הוא הבעלים של חברת "אורטה", או "מור אס" (עמ' 2 שו' 11-12).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בהודעתו, ת/3 טען כי אינו יודע מי הבעלים של חברת "אורטה" אף שהוא מאשר כי חברת "אורטה" היא הבעלים של חברת "מור אס" ושל חברת "הרדוף", מרכזים רפואיים. הוא "אינו זוכר" מי הבעלים של חברת און ליין.
באשר לחברת "אמיטה" טען, כי אין לו קשר לחברה זו (ת/4, עמ' 11), וכי ל"אמיטה" אין קשר לנאשמת 3.

בהודעתו, ת/4 הציג עצמו כמי שעובד במרפאה לתפקוד מיני, המופעלת מזה שנה וחצי על ידי חברת "הרדוף". קודם לכן, הפעילה את המרפאה חברת און ליין, טיפולים רפואיים. א.ל.ט.ר. בע"מ שבבעלות זרה, חברת "אורטה".

לדבריו, נאשם 2 נרשם כמנהל החברה ("אורטה"), ולכן חתימתו מחייבת את החברה. יחד עם זאת, הוא (הנאשם 1), היה מקבל החלטות בקשר להעסקת עובדים ופיטוריהם. הוא שב וטען כי מדובר בחברה זרה מחו"ל, שהסמיכה אותו לקבל ההחלטות בשמה, אם כי לא היה מוסמך לקבל כל ההחלטות באשר לניהול העסק (ת/4, עמ' 2), והוא היה נועץ בריצ'רד מניק ממיאמי, אותו ריצ'רד שנאשם 1 ייחס לו משלוח הכדורים המזויפים לארץ, כשתדירות ההתייעצויות הטלפוניות ביניהם היתה פעם בחודשיים, שלושה לערך.

לדבריו, ריצ'רד היה זה שבשנת 1999, חתם בשם החברה האמריקאית על מינויו של נאשם 2 כמנהל החברה, והוא עשה זאת בפני עורך דין אבו סוויס.

הנאשם 1 הסביר כי מאחר ולא יכול היה להירשם בעצמו כמנהל החברה, משום שהיה מסובך כלכלית בשל ערבות לעסקי אביו ז"ל, נרשם נאשם 2 במקומו כמנהל החברה "זה מה שאני ידעתי, יכול להיות שטעיתי בהשעיתי אך זה מה שחשבתי אז וזה גם מה שאני חושב היום". הנאשם 1 אף ציין כי הוא לא קיבל יעוץ משפטי בנושא ת/4, עמ' 3, שו' 18.
עד כאן גרסתו של הנאשם 1 במהלך חקירתו במשטרה.

בבית המשפט שינה הנאשם 1 את גרסתו. במהלך חקירתו הראשית עבר הנאשם 1 במעוף הציפור על ענין רישום החברות ובאמירה כללית וסתמית, שהוא ביקש "לקחת על עצמו את כל האשמה", הסביר את גרסתו השקריה במשטרה.
לא הצלחתי לרדת לסוף דעתו של נאשם 1, למה נתכוון באמירה סתמית זו שכן, השכל הישר מדריכני כי אדם המבקש "לקחת על עצמו את האשמה" ולהגן בכך על אחרים, לא ירחיק עצמו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

מבעלותו על החברות הנ"ל בדברי שקר, ויצג את הנאשם 2 וכאילו הוא דמות המפתח שצריך לפנות אליה בשאלות, כשהוא מגמד את חלקו למעמד של עובד שכיר בלבד. כשב"כ המאשימה מציגה לו את חוסר ההיגיון בהסברו האמור, עונה הנאשם 1 כי הוא הזכיר במהלך חקירותיו במשטרה, כי הקים את החברות הנ"ל שהן בעצם שלו, תוך רישומן על שמם של אחרים (באופן המפורט בסעיף 6 הנ"ל), מאחר והיו לו חובות של מיליוני שקלים. בהקשר זה ראוי עוד להעיר, כי לבד מהבל פיו לא השכיל הנאשם 1 להוכיח טענתו כי היה נרדף על ידי נושים בגין חובות שהותיר אחריו אביו ז"ל.

ניסיונותיו של הנאשם 1 להרחיק עצמו מן החברות ובעלותו בהן, נמשך גם בתשובתו לכתב האישום, עת הכחיש כל קשר לחברות הנ"ל. רק ביום 10.9.2008 עם הגשת "השלמה והבהרה לתגובת הנאשם 1 לכתב האישום", ניאות הנאשם 1 לאשר בעלותו בחלק מן החברות.

רק בעדותו בבית המשפט אישר כי הוא זה שביקש מנאשם 2 ומזוגתו אתל, להירשם כבעלי מניות בחברות 3, 5, 7, כאשר בפועל, הוא היה הבעלים האמיתי של אותן חברות כשהוא שב ומסביר הרישום בדרך זו - על מנת לחמוק מנושיו (עמ' 415-411).

כאשר עומת הנאשם 1 עם דבריו בחקירתו במשטרה, שם אמר כי לא נועץ בעורך דינו בנושא רישומם של אחרים כבעלי החברות שהקים משום שהיו לו חובות, בניגוד לדברים שמסר בעדותו בבית המשפט, אמר הנאשם כי לאחר כינוס הנכסים בעסק של אביו, התייעץ עם עורכי דין שאמרו לו שאינו יכול לפתוח חברות על שמו, ואם אמר במשטרה שלא שאל אף אחד כפי שאמר ב-13/ת, עמ' 1, הרי שהוא 'טעה' (עמ' 501 לפרוטוקול).

(בהקשר לאופי תשובתו האחרונה, אעיר כבר עכשיו, כי מוטיב "הטעות" יחזור בהמשך כחוט השני לכל שאלה שהנאשם יתקשה לתת מענה עליה. לעתים הוא 'טעה' ולעתים אחרים 'טעו' וכפי שאצביע על כך בהמשך).

במהלך חקירתו הנגדית שב ואישר הנאשם 1 בעלותו בחברות 3, 4, 5 ו-7, בחברת "אמיטה" וחברת "אורטה", כאשר האחרונה הוקמה על ידו כדי שתחזיק בנאמנות במניות עבורו (עבור נאשם 1), עמ' 422-423.

באשר לבעלותו בחברת און ליין, טיפולים רפואיים בע"מ, נאשמת מספר 6 – התקשה הנאשם 1 להציג גרסה אחידה. בהודעתו במשטרה, ת/4, עמ' 5 אמר כי הנאשמת 6 הפסיקה את פעילותה במאי 2000; בעדותו בבית המשפט אמר כי הנאשמת 6 בכלל שייכת לחברתו לחיים, ריימונד, ושנאשמת 6 היתה פעילה עד לשנת 1999 בניגוד לדברים שמסר בהודעתו במשטרה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

באשר לחברת LTMC אמר הנאשם 1 כי לא היתה לה כל פעילות עסקית, והיא הוקמה על פי עצת עורך דין אבו סוויס על מנת להגן על שם האתר באינטרנט, שהקים לצורך שיווק הכדורים.

את הקמתן של חברות ה-off shore הסביר הנאשם 1 בחקירתו הנגדית, עמ' 409 בכך שרצה להגן על עצמו: "... הייתי רושם את החברות על השמות של כל מיני אנשים אחרים במהלך השנים וכל פעם היה לי בעיות עם אותם אנשים שנרשמו... התייעצתי עם רואה חשבון שלי נתן הרפז, והוא הפנה אותי ובא איתי, היה איתי בפגישה עם עורך דין שפט שהוא הציע לי להקים... הציע לי לקנות ממנו חברות 'אוף שור' ולרשום אותן כבעלי החברות הישראליות."

בהקשר להקמתן של חברות ה-off shore, אתיחס אפוא לעדותו של עורך דין שפט, מי שרשם עבור הנאשם ולבקשתו שלושת החברות LTMC, "אורטה" ו"אמיטה", והסיבות שהנאשם 1 מסר לעורך דין שפט באשר לרצונו בהקמתן של שלושת חברות אלו.

עורך דין שפט העיד בבית המשפט במסגרת video conference, ממקום מושבו באוסטריה, וינה, וכן הוגשה בהסכמה הודעתו ת/253, בה הוא מתייחס באופן פרטני לרישומה של כל חברה ולסיבות שהנאשם 1 מסר לו, באשר לרצונו ברישומן של חברות אלו.

הודעת עורך דין שפט ת/253

עורך דין שפט מספר שהנאשם 1 פנה אליו בשנת 1999 וביקש לרכוש חברת off shore :
 "...נתתי לו מהמדף את חברת LTMC, בשנת 1999 שהיתה רשומה באי... נוויס... שאלתי את צביקה... מי הבעלים מי המנהל ומי החותם בבנק כי צריך כמו בארץ פרוטוקול על זכויות חתימה והוא אמר לי לכתוב ע"ש שותף שעובד איתו בשם דוד מורר או ליאוניד... היה לי ברור שזה מיועד כדי להעביר בעלות על חברה ישראלית אל החברה הזרה מי שהיה רשום בישראל יעביר הבעלות על החברה החדשה הזאת..."

לדברי שפט, הסיבה להקמת החברה הזרה היתה הסתרת רכושו מפני ריי.
 "כפי שאני הבנתי מצביקה הסתרת החברות ורישומן בחו"ל נועד למנוע חשיפתו בעסקי הנשים שלו, אני יודע שהיתה לו חברה בשם ריי שהוא פחד ממנה, הוא היה בתהליכי גירושין ורצה להסתיר רכוש פעילות... החברה נועדה להיות חברת אחזקה פסיבית של חברת ישראלית שאני לא זוכר את שמה." ש' 46.

שפט הוסיף כי הוא לא הכיר לא את נאשם 2 ולא את דוד מורר, שנרשם כבעלים ב-LTMC. (ש' 52):
 "אני לא מכיר את ליאוניד או את דוד מורר."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בש' 61: ...ב-2001 לערך פנו אלי שוב נתן הרפז וצביקה וביקשו שאקים לצביקה עוד חברה מאותו סוג... הקמתי חברה בשבילו... בשם "אורטה"... נתתי את השם של מי שמיועד להיות בעלים מנהל וחיותם בבנק למיטב זיכרוני ע"ש ליאוניד אז'רסקי... קיבלתי מנוויס את המסמכים המקוריים... והעברתי אותם לצביקה, צביקה הסביר לי שהוא מעוניין לרשום ע"ש החברה הזרה בעלות של חברה ישראלית... כפי שהסביר לי העברת הבעלות לחברה הזרה נועדה להסתיר לקשר אפשרי בין צביקה לבין החברה הזרה כדי להגן עליו מי שהיתה כנראה פרודתו... כדי להרחיק עוד יותר רצה חברה זרה במדינה שבה לציבור אין נגישות לשמות הבעלים והמנהלים. כלומר, שגם אם בישראל יראו שיש חברות כאלה, עם אנשים כאלה יוכל להגיד להם לא הבעלים והבעלים הם בחו"ל... אך מצד שני רצה להבטיח את עצמו מפני לקיחת החברות על ידי דוד מורר וליאוניד ולכן בחלק מהמסמכים נכתב שהם נאמנים עבורו..."

בינתיים עבר שפט להתגורר באוסטריה, כאשר בשנת 2004 פנה אליו שוב נאשם 1. על הפניה מעיד שפט, כך בש' 90:

"... קיבלתי טלפון ממנו או מרואה חשבון שיש להם ענין חדש. השקעה בנדל"ן בישראל. ניהלתי מספר שיחות עם צביקה בטלפון בענין ובסופו של דבר העליתי על הכתב את מה שהבנתי שהוא רוצה צביקה שלח לי פקס חזרה שבו הוא תיקן את התרשומת שלי כדי שאבין בדיוק מה מבוקש... לקחתי מהמדף חברה אמריקאית שהיתה רשומה במדינת דלוורד ליד וושינגטון בשם "אמיטה" LLC. המטרה היתה שהחברה תעשה שני דברים, אחד תהיה חברת אם של חברה ישראלית שתקנה נדל"ן מושכר בישראל ושנים שלחברה האמריקאית יהיה חשבון בנק שממנו יוזרמו כספים לחברה בישראל לצורך קניית הנדל"ן, ונתבקשתי גם לסייע בפתיחת חשבון הבנק בבנק אוסטרי שמכיר אותי... לצורך הענין ביקשו צילום דרכון של האדם ע"ש פותח צביקה את החשבון וגם בבעלותו תירשם החברה. גם המלצתי לצביקה להחתים את האדם על מסמך שהחברה מוחזקת בנאמנות עבור צביקה כדי שהאיש לא יברח עם הכסף. צביקה אמר שאין חשש כזה כי הוא ישתדל שהאיש ידע כמה שפחות על חשבון הבנק. קיבלתי מארה"ב את המסמכים המקוריים של הקמת החברה, כאשר עמירם בנימיני הוא בעל החברה וגם בעל זכות החתימה בבנק. שלחתי לצביקה את הטפסים של הבנק שדרושים לפתיחת החשבון והוא שלח לי אותם חתומים ביחד עם הדרכון של עמירם, מסרתי את המסמכים בבנק והבנק פתח חשבון לחברת "אמיטה"..."

בהתייחסו לתרשומת ת/76, ציין עורך דין שפט כי זו תרשומת בה רשם את מה שהנאשם 1 ביקש ממנו "יורד אמין שלא ידע אפילו שלחברה יש חשבון." כשהוא אמר לו "שזה לא נראה לו כי כן צריך לקבל את הדרכון והחתימות של האיש. ואז הוא אמר שהוא יסתדר והוא שלח לי צילום דרכון מאושר נוטריונית בגרמניה."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

מתוך התרשומת, ת/76, עולה כי בכוונת הנאשם 1 היה להקים חברה ישראלית שאזרחי ישראל שאינו היורד יירשם כבעליה, וישמש כנאמן עבור החברה הזרה.
ת/77, הינו תיקון סיכום הדברים שהנאשם 1 עשה לתרשומת ת/76.

הנאשם 1 ביקש שה"יורד" לא ידע גם על קיומו של עורך דין שפט. שו' 201 "אכן צביקה רצה שעמירם ידע כמה שפחות אבל הסברתי שזה לא ריאלי."
שו' 230 – את ריי הוא מעולם לא פגש. גם לא ראה מעולם את ליאוניד או את דוד מורר.

לשאלה מה הרוויח הנאשם 1 מרישום החברות הזרות בחו"ל, השיב עורך דין שפט בשו' 253: "... צביקה הרוויח הסתרה של שליטתו בחברות שהוא מפעיל בישראל... היו לו יתרון בשל הסתרת שליטתו בחברות ובנכסי החברות שבשליטתו..." משהתבקש עורך דין שפט לחוות את דעתו המקצועית באשר להתנהלותו של הנאשם 1, בהנחה ובחברות הזרות לא היתה כל פעילות והחברה בישראל העבירה לחברות ה-off shore כספים, וזו האחרונה החזירה אותם לישראל לצורך השקעה כשמקור הכסף הוא מעבירה, השיב כי לדעתו מדובר בפעילות של הלבנת הון.
שו' 259 ואילך: ש: האם ע"י הקמת החברות הזרות בחוץ לארץ כמו בעניינו שהם גם פיקטיביות ואשר רוכשות נדל"ן בישראל האם יש בדרך זאת פעולה של הלבנת כספים אסורים,
ת: אם אין בהן פעילות ובוזה אתה רואה פיקטיביות אז הם אכן פיקטיביות פעולה כזאת של הקמת חברה העברת כסף מישראל לחו"ל והחזרתו בשם החברה הזרה לישראל לצורך השקעה יכולה להיות פעילות חוקית או בלתי חוקית תלוי במקור הכסף אם הכסף מפעילות אסורה כהגדרתו בחוק הלבנת הון אז ודאי שהפעולה בלתי חוקית..."

גם כאן בהקשר להקמתן של חברות ה-off shore, מדובר בגרסה כבושה שאותה העלה הנאשם 1 לראשונה במהלך פרשת הגנתו, כאשר במהלך חקירותיו במשטרה הכחיש כל קשר לחברות הזרות, ובמלים פשוטות שיקר. כל שנאמר במקום אחר בהכרעת הדין כאן באשר לאופן שבו יש להתחס לגרסה כבושה, יפה ונכון גם לענין זה.

בבחינת הסבריו של הנאשם 1 לגופם, ככל שנוגע הדבר להקמתן של חברות ה-off shore, התנהגותו וגילוי כוונותיו וכפי שהעיד על כך עורך דין שפט כמתואר לעיל, שעדותו ואמרתו ת/253 מהימנים עלי (עורך דין שפט נחקר בחקירה נגדית שטחית למדי, שהותירה את הדברים שנאמרו ב-ת/253 ככאלה שאינם שנויים במחלוקת, צאתי לדחות את הסברי הנאשם 1, כלא נכונים ובלתי הגיוניים ותחת זאת לאמץ את התיזה המעוגנת בכתב האישום ובסיכומי המאשימה, לפיה כל שנעשה על ידי הנאשם 1 במישור הקמת חברות ה-off shore, נעשה מתוך כוונת הסתרה והטעיה ובבחינת הוספת מסך עשן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

נוסף, על המסד הראשון שהקים בעצם התאגדותן של החברות שהקים בישראל, תוך שימוש ב'אנשי קש' שנרשמו בהן כבעלים וכמנהלים. אסביר:

א. הנאשם 1 אישר בעדותו כי הן הנאשם 2 והן אתל, זוגתו של הנאשם 2, מעולם לא סירבו לחתום לו על מסמך כלשהו, ושהוא היה מסוגל להחתים את נאשם 2 גם על משכנתא, משום שהנאשם 2 היה חותם לו בלנקו על כל נייר וצ'ק שהיה מבקש ממנו בעיניים עצומות, וכך גם נהגה אתל. אם כך, הם פני הדברים, אזי לנאשם 1 לא היתה סיבה להגן על עצמו מפני שניים אלו שהלכו אחריו כסומים באפילה, שאף לא ידעו על אלו מסמכים הוא מחתים אותם בארץ.

מהתרשמותי משניים אלה, עולה כי מדובר בשני אנשים לא מתוחכמים, שפעלו ככל שהורה להם הנאשם 1, ומתוך הכרת תודה כלפיו, אתל בשל טובה שעשה לה הנאשם 1 בעבר, ונאשם 2 בעצם העסקתו במרפאות שניהל. הנאשם 2 אף לא ידע כי מחתימים אותו על מסמכים להקמת חברה בחו"ל. האם מפני אלה ביקש הנאשם 1 להגן על עצמו? מסופקני.

ב. קושי נוסף שעומד בפני קבלת הסברו האמור של הנאשם 1, נעוץ בחוסר ההיגיון ברישומן של חברות ה-off shore שוב על שמם של אותם בעלי מניות של החברות הישראליות, שהרי אם הוא ביקש להגן על בעלותו בחברות הישראליות מפני בעלי המניות הרשומים בחברות הישראליות (כדוגמת נאשם 2 ואתל), הכיצד הוא רושם שוב את חברות ה-off shore על שמם של אותם אנשים? הנאשם 1 שב וחזר על טענתו, כי הדבר נועד להגן עליו מפני נושיו וכשנאמר לו שההסבר אינו פותר את הקושי, טען כי נאשם 2 לא יכול היה לבצע פעולה שקשורה לחברות בחו"ל, אלא דרך עורך דין שפט, וזה האחרון, ידע כי החברות הינן למעשה שלו ולא היה מאפשר זאת (עמ' 575 לפרוטוקול). כך הוסיף כי לחברות ה-off shore לא היה כלל חשבון בנק, כך שלא היתה סכנה שיקחו את הכסף (עמ' 577 שו' 2 לפרוטוקול). כאן המקום להעיר, כי תשובה זו הינה תשובה שקרית, כאשר לא ברור לי כיצד יכול היה עורך דין שפט למנוע מנאשם 2 (בהנחה וזה היה יודע על קיום החברה וקיומו של חשבון בנק במדינה שבה אין כל אפשרות לדעת מי הוא בעל חשבון הבנק), לבצע פעולה בחברת ה-off shore אם הלה רשום בה כבעלים? שהרי לצורך פעולה בחברה זו או בחשבון הבנק שלה, לא היה נצרך הנאשם 2, או כל בעל מניות אחר לשירותיו של עורך דין שפט.

ג. ככל שהדבר עולה, הן מעדותו של נאשם 2 והן מעדותו של עורך דין שפט, הוא שחברות ה-off shore, נרשמו על ידי הנאשם 1, מבלי שמי מהבעלים הרשום בהן כבעלים ידע כי הוא רשום שם. ובענין זה, מקובלת עלי גרסתו של הנאשם 2 שהוא לא ידע כי נרשם כבעלים באותן חברות off shore, להבדיל מהחברות הישראליות שאישר עובדת רישומו בהן כבעל מניות ומנהל. נאשם 2 לא ידע לספק כל תשובה לעובדת רישומו בחברות ה-off shore לבד מזה שהנאשם 1 היה מבקש ממנו לחתום על מסמכים, כאשר על חברת "אורטה" למשל הוא שמע לראשונה רק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

בחקירתו במשטרה, ת/13 עמ' 5. נאשם 2 לא ידע מי מחזיק במניות "אורטה", ומשהוצג לו במהלך חקירתו מסמך ת/14, לפיו הוא מחזיק במניות אלו עבור הנאשם 1 החל ביום 18.9.2001, השיב כי אינו מכיר את המסמך ואינו מכיר את החברה ואינו יודע על כך דבר. לדבריו, הנאשם 1 מעולם לא דיבר איתו על רישום חברה בחו"ל על שמו. כך גם לא אמר לו שיש לו חברות בחו"ל. הוא אף אינו מכיר את עורך דין שפט ואת עמירם בנימיני, כאשר בענין זה מקובלת עלי גרסתו של הנאשם 2 משום שזו מחוזקת בעדותו של עורך דין שפט, שאף הוא מאשר כי מעולם לא פגש בנאשם 2 ולא עמירם בנימיני.

ד. סגנון פעולתו האמור של נאשם 1 לרשום חברות ה- off shore מבלי שבעליהן ידעו כי הם רשומים כבעלים, נצפה גם בהקשר לרישומה של חברת "אמיטה" ורישומו של עמירם בנימיני כבעליה ובעל חשבון הבנק שלה. על פי ההתכתבויות שבין נאשם 1 לבין עורך דין שפט, כעולה מ- ת/76 שהינה תרשומת שערך עורך דין שפט לאחר שיחתו עם הנאשם 1, התברר כי נאשם 1 ביקש למדר גם את אלו הרשומים כבעלים בחברה הזרה (עמירם בנימיני), מידיעתו על עצם קיומו של חשבון בנק או אפילו על עצם קיומו של עורך דין שפט. לענין זה הריני להפנות לדברי עורך דין שפט בהודעתו, ת/253.

ה. כפי שעולה מעדותו של עורך דין שפט, הנאשם 1 הסביר לו כי כוונתו בהקמת החברות הזרות נעוץ ברצונו להסתיר את רכושו מפני ריי, והנה מתברר מתוך מעשי הנאשם 1, ככל שנוגע הדבר לרישומה של ריי כנאמנה מטעם חברת נברו, עבור "אמיטה", שאין כל אמת בטענת הנאשם 1, וכי הכוונה האמיתית היא הסתרת שליטתו ובעלותו בחברות אלו מפני כולי עלמא, במיוחד מפני הרשויות.

בהקשר זה אזכיר כי במהלך חקירתו במשטרה נשאל הנאשם 1 על ריי, והכחיש כי היא בת זוגו. כשהתבקש במהלך חקירתו הנגדית להסביר מדוע הכחיש כל קשר לריי ועובדת היותה בת זוגו, התפתל הנאשם 1 ארוכות בתשובות מתחמקות ולהלן כמה מתשובותיו: "המסמך הזה (הכוונה ל-ת/77 – ג.ק.), מדבר באופן כללי לא מדובר ספציפי על ריי, בת זוגתי... לא אמרתי שריי לא בת זוגתי..." (עמ' 588 שו' 25-22).

וכן:

"ת: לא התכוונו לריי הזאת, דיברו באופן כללי,

ש: התכוונו לריי אחרת?

ת: לא, לריי אחרת. סתם כשם" (עמ' 588 שו' 28-26).

דבר מן האמור לעיל לא הפריע לנאשם לומר בהמשך לאשר, כי הכוונה היתה שריי תקים חברה שתירשם בנאמנות עבור החברה הזרה, חברת "אמיטה", שהנאשם 1 מודה כי מדובר בחברה שבבעלותו, אף שבנימיני נרשם כבעליה "על הנייר".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- ו. משדחיתי את הסברי הנאשם 1 לרישומן של חברות ה-off shore, נותר אפוא אך ההסבר אותו העלתה המאשימה, שבו תמך עורך דין שפט בהודעתו ת/253, שוי' 253-259, משאשר כי כוונת הנאשם 1 בהקמת החברות הזרות היתה להסתיר את עובדת בעלותו ושליטתו בחברות שהוא מפעיל בישראל, שעיסוקן כאמור, היה עיסוק לא חוקי בסחר בכדורי ויאגרה מזויפים, כשהכספים שנתקבלו מסחר זה, היו בגדר 'רכוש אסור'.
- ז. משהוכח אפוא כי בחברות ה-off shore שהקים הנאשם 1 בחו"ל, לא היתה כל פעילות עסקית, והוכח גם בהודיית הנאשם 1 שהוא העביר כספים מחברת "מור אס" לחברת "אמיטה", כשמקור הכספים בחברת "מור אס" הינו עיסוק במכירת כדורי ויאגרה מזויפים ומוברחים, קרי: כספים שהינם בבחינת רכוש אסור, וכספים אלה נשלחו לחו"ל ל"אמיטה" ומ"אמיטה" נשלחו לחברת נברו לצורך השקעתם בנכסי נדל"ן, הרי שמדובר בפעולה שעניינה הלבנת הון – משנעשתה בכוונה להסתיר מקור הכסף האסור – כסף שנתקבל ממכירת כדורי ויאגרה.

סיכום ביניים

השקרים העולים מהצגת גרסאות הנאשם 1, בהודעותיו במשטרה, אל מול דבריו בעדותו בבית המשפט, בולטים לעין. כעולה מהסקירה שלעיל, הנאשם 1 כיזב בכל תשובה לשאלה שנשאל לגבי רישום החברות הישראליות, בעלותו בהן והקמת חברות ה-off shore ובעלותו בהן. גרסתו דהיום בבית המשפט הינה גרסה כבושה. בחינתה לגופה של הגרסה, הן בענין הקמת ורישום החברות בישראל על שם 'אנשי קש', והן החברות הזרות וכפי שנעשה עד כה, מראה כי מדובר בגרסה שקרית שנתפרה וסודרה לאחר שבפני הנאשם 1 נחשף מלוא חומר החקירה.

דחיית הסברו של הנאשם 1 למסירת שקרים במהלך חקירותיו במשטרה ודחיית הגרסה הכבושה לגופה, מותירה אפוא רק את ההסבר שמצביעה עליו ב"כ המאשימה, ולפיו ניסיונו של הנאשם 1 להרחיק עצמו במהלך חקירותיו במשטרה מהנאשמות 3, 4, 5, 6, 7, נבע מרצונו שלא תיחשף זהותו כמי שעומד מאחורי פעילותן של החברות הנ"ל. הנאשם 1 ביקש להמשיך ולהסתתר מאחורי גבן של התאגדויות משפטיות בהן שלט באמצעות "אנשי קש", כאשר אותם "אנשי קש" שנרשמו בהן היו תלויים בו.

הודייתו המאוחרת של הנאשם 1 בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום באשר לדרך רישום החברות והאופן בו נרשמו בעלי המניות ומנהלי החברות, באה להתיישר עם חומר הראיות שנגלה לפניו, גרסתו של עורך דין רזי אבו סוויס שעליה חזר גם במהלך עדותו בבית המשפט בעמ' 163-165, לפיה הנאשם 1 הוא הבעלים הממשי של החברות וכי הוא זה ששילם לו את שכר טרחתו עבור רישום

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ופתיחת החברות, כאשר הנאשם 1 היה זה שהזמין את הקמת החברות וסיפק לו את האינפורמציה על האנשים שיירשמו כבעלי המניות, עמ' 153 לפרוטוקול.

כך גם גרסתם של הנאשם 2 וזוגתו שבהודעותיהם, כך גם בעדותם בבית המשפט, סיבכו את הנאשם 1 והצביעו עליו כעל הבעלים האמיתיים בחברות, והמושך הבלבדי בחוטים מאחורי מסך השמות וההתאגדויות המרובות שנועדו להוות מסך עשן כבד שיסתיר את פעילותו ושליטתו הבלעדית של הנאשם 1 בחברות הנ"ל.

כך גם דבריו של אשר מורר, שהסכים להירשם לבקשת הנאשם 1 כבעל מניות בנאשמת 6. הודעתו ת/57 הוגשה בהסכמה. כך גם דבריו של דוד מורר, שתועדו בזכ"ד ת/90, כמי שהסכים לבקשת הנאשם 1 להירשם כבעל מניות בחרת LTMC לאחר שהנאשם 1 הבטיח לו כי ירוויח מכך כסף רב.

כך גם גרסתו של עורך דין יוסי שפט שהעיד בעדותו בבית המשפט, והודעתו, ת/253 בה פירט את מעשי הנאשם 1 ככל הנוגע להקמתן של החברות הזרות וכוונותיו המוצהרות של הנאשם 1 בפניו בעת הקמתן.

לסיכום, הרישומים שאינם משקפים את האמת באשר לבעלות האמיתית בחברות הנ"ל ולניהול בהן, היו אקורד הפתיחה ב"סימפוניית ההלבנה" עליה ניצח נאשם 1 ביד רמה, משזו החלה בהסתרת זהות הבעלים האמיתיים בחברות הישראליות, נמשכה בפתיחת חשבונות הבנקים כמתואר באישום השני, ובהעברת השליטה בחברות הישראליות לחברות 'off shore' - מחוץ לישראל, ובסוף בהעברות כספים סיבוביות (כספים שמקורם בסחר בכדורי ויאגרה מזויפים ומוברחים) בין החברות והתאגידים שהיו בשליטתו לרבות לחברות ה-off shore כמתואר באישום השישי מתוך מטרה להעביר כספים אלה באמצעות החברה הזרה "אמיטה", כדי להשקיעם בנכסי נדל"ן להשכרה.

גרסת נאשם 2

כבר במהלך חקירתו הראשונה במשטרה, ת/10, מסר הנאשם 2 את השתלשלות העניינים באשר למעורבותו בחברות, רישומו בהם כבעלים ומנהל כאשר הסביר עשיית הדברים בכך שהוא נענה לבקשתו של נאשם 1 (עמ' 2 שו' 26), כאשר הנאשם 1 היה זה שהביא לו את המסמכים לחתום עליהם "ולא היה שום עורך דין והכל היה בבאר-טוביה", (ת/10 עמ' 3, שו' 2). אישר כי הוא יודע כי נאשם 1 רשם על שמו (של הנאשם 2) את חברת "הרדוף" ולא ידע כי חברתו לחיים, אתל נרשמה גם כן כבעלת מניות באותה חברה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

כך אישר הנאשם 2 כי חתם כבעל חברת "מור אס" בבנק לאומי, ת/10, עמ' 3, שו' 13. כך חתם על פנקסי צ'קים ריקים לשימושו של הנאשם 1. לדבריו, הנאשם 1 אמר לו ש"הוא לא רוצה שהדברים יירשמו בשמו אבל לא הבנתי ממנו למה". (ת/10, עמ' 3 שו' 22-23), גרסה שבהמשך נאשם 2 ישנה אותה על מנת להתיישר עם גרסתו של הנאשם 1, כך בהודעתו ת/11 עמ' 4 שו' 25-27, אמר נאשם 2 כי אף שהנאשם 1 לא אמר לו למה הוא רשם החברות על שמו (של הנאשם 2), הוא ידע שנאשם 1 פושט רגל: "שמעתי פעם בבית"ח ריינס שהוא פשט רגל ובגלל זה לקח אותי...", בהמשך תשתכלל הגרסה ונאשם 2 יטען בעדותו, כי נאשם 1 אמר לו שהוא מסובך בחובות ולכן הסכים להירשם כבעל מניות על מנת לעזור לנאשם 1 שסייע לו בעצם העסקתו במרפאות במקצועו כרופא. מבין הגרסאות, זו הראשונית שמסר הנאשם 2 ב-ת/10, לבין אלו המאוחרות יותר, מעדיף אני את הגרסה הראשונית הספונטנית, המשקפת את האמת כאשר השינוי בגרסה אינו אלא התיישרות שבאה לסייע בידי הנאשם 1 להסביר את התנהלותו ולתמוך בגרסתו הכבושה והמאוחרת של נאשם 1.

במהלך עדותו בבית המשפט חזר הנאשם 2 על גרסתו והוסיף, כי הוא חתם לנאשם 1 על הרבה מסמכים וצ'קים בלנקו, ואיננו יודע על איזו חברות חתם. שכן, הוא לא קרא את המסמכים כי האמין לנאשם 1 ושרק רצה לעזור לו.

כעולה מהאמור, הנאשם 2 פעל על פי הוראותיו של נאשם 1, תוך שהוא עוצם עיניו ואוטם את אוזניו אף שהיה ער לפעילות הלא חוקית שמבצע הנאשם 1, תוך שימוש בחתימתו ושירותיו. הנאשם 2 שנקבע על ידי בעניינו כי ידע שהנאשם 1 מברח לארץ כדורים מזויפים ומוכר אותם לכל דכפין באינטרנט ובמרפאות, כאשר גם הוא שולח ידו בעיסוק זה של מכירת הכדורים המזויפים, אינו יכול להישמע בטענה כי בנסיבות המתוארות הוא פעל מתוך אמונה שמעשיו של הנאשם 1, עליהם ידע, לא ישליכו על אחריותו.

הנאשם 2 פעל כשותפו של הנאשם 1 לפעילות הפלילית, כאשר רק טובתו האישית עמדה לנגד עיניו. הנאשם 2 ידע כי פעילות הסחר בכדורים המזויפים במרפאות, בין במכירה במרפאות ובין באמצעות האינטרנט, הינה פעילות לא חוקית, כאשר רישומו של נאשם 2 כבעלים ומנהל של התאגידים וכבעלים של חשבונות הבנק, נועד להסוות את פעילותו של הנאשם 1 שביקש להסתתר מאחורי אותם תאגידים.

פתיחת חשבונות הבנקים

הנאשמים לא חלקו על עובדת פתיחתם של החשבונות המפורטים באישום זה, על ידי הנאשם 2, כאשר פתיחתם נעשתה על פי הנחייתו של נאשם 1. גם החשבון שנפתח על שמו הפרטי של נאשם 2 שאמור לשמש אותו באופן "פרטי" היה בעצם חשבון שבו פעל הנאשם 1. הנאשם 2 הוסיף וטען כי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

לא הבין משמעות חתימותיו בבנקים לפיהן הוא הצהיר כי אין נהנים אחרים בחשבונות הנ"ל זולתו, וכי הוא בעל הענין בחשבונות ובעל השליטה בהם.

הכרעתי בענין רישום החברות על שם הנאשם 2 ושמות אחרים כ"אנשי קש", והעברת החברות הישראליות לבעלות חברות ה-off shore, וזאת על מנת להסתיר את זהותו של הנאשם 1, נכונה גם לנסיבות רישום הנאשם 2 כבעלים של חשבונות אלה.

הלכה למעשה, היה זה נאשם 1 שניהל חשבונות אלה ושלט בהן, בין באמצעות שיקים בלנקו שהנאשם 2 חתם עליהם ומסר אותם בידי כל שימוש שימצא לנכון, בין במתן הוראות לנאשם 2 לבצע פעולות בנקאיות שונות, משיכת כספים, העברת כספים ובין בשימוש הנאשם 1 בכרטיסי חיוב שהוצאו על שם נאשם 2.

טענתו של הנאשם 2 כי הוא לא ידע ולא הבין משמעות חתימתו על ת/184, ת/192, ת/224 ו-ת/228, מסמכי פתיחת החשבונות הנ"ל אינה יכולה להועיל לו. חזקה על הנאשם 2 שחתם על מסמכים רשמיים, כי הבין משמעותם והבין כי הוא בעל זכות החתימה בחשבונות אלה, וכי חשבונות אלה הינם על שמו, אף שבפועל חשבונות אלו נוהלו על ידי הנאשם 1.

הנאשם 2 הסביר את מעשיו (שהבין את משמעותם בזמן אמת), בכך שהוא היה זקוק לכסף ולהמשך עבודתו (עמ' 848-847). הנאשם 2 אף אישר כי הוא פעל שלא כהלכה כאשר חתם כבעל זכות חתימה וכבעלים של החשבונות בבנקים, חרף העובדה שלא היה המנהל האמיתי של החברה (עמ' 848), כאשר היו מקרים שהנאשם 1 החתים אותו על מסמכים והיו מקרים שהחתים אותו על ערימת דפים (עמ' 848), כשהוא אינו יודע מה עושה הנאשם 1 עם המסמכים, כאשר כל שענין אותו, כפי שהעיד על כך הנאשם 2 בחקירתו הראשית, היה שלא יהיה מינוס בחשבון. דבר אחר לא ענין את הנאשם 2. לטעמי, עצם אמירתו זו של הנאשם 2 מלמדת על כך כי הוא הבין היטב משמעות היותו בעלים של חשבונות הבנקים וכי משמעות קיומו של חשבון בנק על שמו עלול לחייב אותו כך הוא הבין משמעות חתימתו על מסמכים רשמיים שעלולים לחייב אותו, ומכאן התמקדותו והתעניינותו אך בכך שלא יהיה מינוס בחשבון:

"קודם כל הוא הסביר שזה העיקר בזכות החתימה שלי... דבר שני מה שאני ביקשתי וגם כמה פעמים למשל היום אני חתמתי את המסמכים שאני מנהל ובמשך כמה זמן כמה שבועות חודש אני לא יודע בדיוק, כמעט כל יום הוא נתן לי לראות באינטרנט כמה יש בחשבון. אני פחדתי שלא יהיה מינוס, והוא נתן לי לראות שיש שם פלוס, יש כסף ולאט לאט אני הפסקתי לבדוק עד שהפסקתי לגמרי זה ה.. היחיד שהיה מענין אותי בענין הזה, שיהיה על השם שלי, שלא יהיה על השם שלי מינוס." (עמ' 835 שו' 18-25).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הוא שאמרתי. עצם העובדה שהנאשם 2 התעניין בכך "שלא יהיה מינוס בחשבון" מלמדת יותר מכל על כך, כי הוא הבין היטב שהוא חותם על מסמכים רשמיים שעלולים לחייב אותו. כך הוא הבין כי הסכמתו להירשם כבעל חשבון, אף שאיננו בעליו האמיתי ובעל הכספים שזורמים אליו, הינו מעשה שלא ראוי לעשותו. העובדה שהוא בחר לעצום עיניו מהשלכות אחרות (פרט להיווצרות מינוס בחשבון), העלולות לנבוע מעובדת היותו בעל זכות החתימה ובעל החשבון, כשהוא מסתיר בכך את בעלותו האמיתית של נאשם 1 בחשבון, איננה פוטרת אותו מאחריות. אין המדובר במי שהינו קטין או חסוי, אלא במי שבחר לעצום עיניו במכוון המבקש כעת להיפטר מאחריותו בטענה של אי הבנת השפה, וחתימתו על מסמכים שלא הבין תוכנם ומשמעותם, טענה שכאמור אינני מקבל כלל.

בענין טענת הנאשם 2 כי הוא חתם על מסמכים בשפה העברית ולא הבין משמעותם, אומר כך: בין אם הנאשם 2 ידע לקרוא עברית ובין אם לא ידע לקרוא עברית, התנהגותו לא הושפעה מידיעת השפה או אי ידיעתה, מקריאתו את תוכן המסמכים או אי קריאתם, או ממנטליות כזו או אחרת. הנאשם 2 פעל כפי שפעל, כשהוא מודרך מנימוקי טובתו האישית בלבד ולכן כשהנאשם 1 ביקש ממנו לחתום בכתב כי הינו בעל החשבון, כשהוא יודע שאסור לשקר ושלא מקובל לרשום אדם אחר כבעל זכות חתימה בחשבון שהוא של אחר (של נאשם 1), חתם הנאשם 2 על המסמכים בידיעה כי מעשיו אלו אינם כשורה משום שהוא רצה להמשיך לעבוד באותו מקום עבודה שסיפק לו פרנסה והכנסה נאה במקצועו כרופא. תמורת המשך החזקתו במקום עבודתו, היה נכון הנאשם 2 לשתף פעולה עם מעשי הנאשם 1, שבזמן אמת ידע והבין כי אינם חוקיים.

בעניינו, הוכח כי הנאשם 2 ידע כי לנאשם 1 פעילות עניפה, הן בהברחת הכדורים המזויפים לארץ והן בייצואם – הברחתם של אלו לחו"ל. הנאשם 2 נטל חלק בפעילותו של הנאשם 1 בייצוא/בהברחה לחו"ל, וגם אם לא צמחה לו טובת הנאה כספית מכך, צמחה לו טובת הנאה עקיפה בכך שנשמר לו מקום עבודתו והמשיך לקבל שכר נאה, כ-13% ממחזור ההכנסות באותן מרפאות, כאשר חלק נכבד מההכנסות במרפאות אלה היה מפעילות הנאשמים במכירתם של כדורי ויאגרה מוברחים ומזויפים, ומכאן שהנאשם 2 ידע כי מקור הכספים שהופקדו לחשבונות שנפתחו על שמו ונוהלו על ידו, היה ממכירתם של הכדורים המוברחים והמזויפים, כאשר הוא ידע בזמן אמת כי פדיון מכירתם של אותם כדורים מופקד בחשבונות שאותם ניהל עבור הנאשם 1, כך שאמירתה של ב"כ המאשימה באשר למידת ידיעתו ועומק מעורבותו של הנאשם 2 "אין מדובר בעצימת עיניים של נאשם 2 ובמעשה ללא תמורה אלא בידיעה של ממש כי מקור הכסף הוא בין היתר במכירת כדורים מזויפים, והוסף לכך את ידיעתו כי הפקדתם בחשבונות בהם הוא רשום באופן פורמלי בלבד, אינה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

תקינה, ומכאן שברי כי המעשה יצא מגדר סיוע והנאשם שימש שותף מלא של נאשם 1 לענין זה. היא אמירה שמקובלת עלי.

משהוכח בהודייתם של הנאשמים כי הנאשם 1 הוא זה שניהל הלכה למעשה את חשבונות הבנק והחברות, כאשר היתה לו הבעלות והשליטה הממשית הן בחברות והן בחשבונות הבנק, ומשדחיתי את הסברו של הנאשם 1 לרישומן של החברות על שמו של הנאשם 2 ופתיחת חשבונות הבנק על שמו של נאשם 2, ומשקבעתי כי המטרה מאחורי הפעילות האמורה היתה הסוואת והסתרת עובדת שליטתו ובעלותו של הנאשם 1 בחברות ובחשבונות הנ"ל, הרי שהונחה התשתית להרשעתם של הנאשמים 1 ו-2 בעבירה המיוחסת להם באישום זה, עבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, כאשר הנאשם 1 עמד מאחורי יזום הרישום שנועד למנוע דיווח על פעילותו וחשיפת זהותו, כמי שנהנה מפעילות הברחתם ומכירתם של הכדורים המזויפים, שהכספים בגינם זרמו לחשבונות הבנקים שהיו בשליטתו של נאשם 1, כאשר נאשם 2 משמש לו מעין "פרונט", "איש קש" שמכסה על פעילותו, הן במסגרת החברות והן מול המערכת הפיננסית.

הצהרותיו הכוזבות של הנאשם 2 בעת פתיחת חשבונות הבנקים, כי הוא בעל השליטה ואין נהנים בהם זולתו, וידיעתו במועד מסירת הצהרות אלה, כי הדבר אינו כך, יצרו מצג כוזב לפיו הכספים בחשבונות הם כספיו וכי הוא פועל בחשבונות בעבור עצמו. בכך הסתיר הנאשם 2 את העובדה שנאשם 1 הוא הנהנה ובעל השליטה האמיתי בחשבונות, כאשר הצהרות אלו גרמו לכך כי הדיווחים על הפעילות בחשבונות יהיו בלתי נכונים, שכן התייצגותו כבעל החשבון יצר חיץ בין החשבונות והנאשם 1, ולא ניתן היה לקשר את הנאשם 1 כמי שהינו הנהנה בפועל מחשבונות אלה.

הפן המשפטי – עבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון

המאשימה מייחסת לנאשמים ארבע עבירות לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, וזו לשונו של סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון: **"העושה פעולה ברכוש או המוסר מידע כוזב, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 7 או כדי שלא לדווח לפי סעיף 9, או כדי לגרום לדווח בלתי נכון לפי הסעיפים האמורים, דינו העונש הקבוע בסעיף קטן (א), לענין סעיף זה "מסירת מידע כוזב" – לרבות אי מסירת עדכון של פרטי החייב בדיווח"**.

הוראת סעיף 3(ב) הנ"ל נועדה לגרום לכך שמי שמשתמש בשירותיו של תאגיד בנקאי, יגלה לתאגיד בנקאי כמי שנותן שירות פיננסי, פרטי הזיהוי של מקבל השירות מאת התאגיד הבנקאי, וכלשונו של סעיף 7(1) לחוק הנ"ל.

"... תאגיד בנקאי –

(1) **לא יעשה פעולה ברכוש במסגרת השירות הניתן על ידו אלא אם כן יהיו בידי פרטי הזיהוי, כמפורט בצו של מקבל השירות מאת התאגיד הבנקאי. הנגיד יקבע בצו מיהו מקבל השירות לענין זה; קביעה זו יכול שתכלול נהנה מהפעולה ויוצר נאמנות או הקדש... היה מקבל**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

השירות תאגיד או שהפעולה נעשתה לבקשת תאגיד או באמצעות חשבונו של תאגיד יכול שהקביעה תכלול את מי שיש לו שליטה בתאגיד.

- (א) "נהנה" – אדם שבעבורו או לטובתו מוחזק הרכוש או נעשית פעולה ברכוש, או שיש ביכולתו לכוון פעולה ברכוש, והכל במישרין או בעקיפין
- (ב) "שליטה" – כהגדרתה בחוק ניירות ערך וכל מונח בהגדרה האמורה, יפורש לפי החוק האמור...

על פי סעיף 4 לצו איסור הלבנת הון (חובת זיהוי וניהול רישומים של תאגידים בנקאיים), התשס"א-2001 (להלן: "הצו") - "הצהרת נהנה על בעל שליטה" - מחויב כל מי שפותח חשבון בנק למסור הצהרת נהנים בה הוא מצהיר באם הוא פועל בעבור עצמו או בעבור אחר, וכן להצהיר לגבי כל הנהנים בחשבונו ולמסור את פרטיהם המלאים.

סעיף 8 מונה את חובת הדיווח לפי גודל הפעולה וסעיף 9 מתייחס ל"דיווחים נוספים" כמו למשל החובה לדווח, המנויה בסעיף 9א לפיה: "תאגיד בנקאי ידווח לרשות המוסמכת על פעולות של מקבל השירות שלאור המידע המצוי ברשות התאגיד הבנקאי, נחזות בעיניו כבלתי רגילות." כך שהצהרה הכוזבת אותה אוסר סעיף 3(ב) לחוק, היא אם כל חטאת באשר היא מונעת מהתאגיד הבנקאי, האפשרות לדווח דיווח אמיתי ונכון על זהות מקבל השירות שנוקק לשירותיו.

"אשר ליחס בין העבירה נשוא סעיף 3(א) לחוק, ובין העבירה נשוא סעיף 3(ב) לחוק, נקבע ב-בש"פ 1542/04 מדינת ישראל נ' טובה אדר פ"ד נח(3) 613, מפי השופט חשין, כך:

"ליבתו של החוק... היא בהוראת סעיף 3(א). במקום זה מקבע החוק את האיסור העיקרי שבו, וסביבו של אותו איסור סובבות הולכות שאר הוראות-החוק. הוראת סעיף 3(ב) שלחוק מהווה, על-פי תכליתה, חגורת ביטחון הסובבת את ההוראה העיקרית שבסעיף 3(א). המבקש להלבין הון שהושג בעבירה - לרבות הון ששימש לביצוע עבירה או הון שאיפשר ביצוע עבירה - יעשה כל אשר ביכולתו כדי להסתיר את מעשיו מפני הרשויות. דרכו זו של העבריין מבקשת הוראת סעיף 3(ב) לשבש. מכאן חובת הדיווח המוטלת על תאגידים בנקאיים, כהוראת הסעיף 7 לחוק, וקביעת עבירה למי שעושה פעולה ברכוש במטרה לסכל דיווח לפי סעיף 7 (או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון)" (שם, בעמ' 620),

עמד גם השופט חשין על חשיבותה של חובת הדיווח, בפרשת אדר הנ"ל, בהבהירו:

"על חשיבותה של חובת הדיווח כנדבך מרכזי במלחמה בהון השחור יעיד הטיפול הדקדקני והנרחב בה בחוק; ובעקבות החוק - בהקמת מנגנון הדיווח אשר הוקם. אכן, הדיווח הוא אמצעי ולא מטרה,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

אך המדובר הוא באמצעי אשר בלעדיו ייגרע עיקרו של החוק... טול מחוק איסור הלבנה את חובת הדיווח - ונטלת ממנו את נשמתו."

מן האמור עולה, כי מטעם זה, מצא המחוקק לנכון לייחד בסעיף 3(ב) עבירה האוסרת פגיעה או שיבוש של חובת הדיווח, החלה גם על "רכוש" שלגביו לא הוכח שהיה מעורב בעבירה, בשונה מסעיף 3(א) המדבר על "רכוש אסור."

העבירה נשוא סעיף 3(ב) לחוק, איננה עבירה התנהגותית, אלא עבירת מטרה. רוצה לומר, אין העבירה הזו דורשת תוצאה, אך נדרשת לגביה הוכחת "מטרה" להשגת יעד, כמפורט בגוף הגדרת העבירה בסעיף.

היסוד הפיזי של העבירה, הוא עשיית פעולה ברכוש או מסירת מידע כוזב. היסוד הנפשי של העבירה, הוא, מודעות בפועל מצד הנאשם, לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, כשבצידה כוונה להשיג את המטרה "שלא יהיה דיווח לפי סעיף 7" או "לגרום לדיווח בלתי נכון" לפי הסעיף. על המטרה בקביעת העבירה, ניתן להסיק ממכלול הנסיבות הסובבות את הארוע, ... ואי קיום הוראות צו איסור הלבנת הון [חובות זיהוי, דיווח וניהול רישומים של נותני שירותי מטבע], התשס"ב... (תפ"ח 1068/05 מרואן נאסר נ' מדינת ישראל, תק' מח' 2008, 11993).

מכלול הנסיבות שפורטו בענין פתיחת החברות ורישום 'אנשי קש' כבעלי החברות, ובהמשך פתיחתם של חשבונות בנק על שם אותם 'אנשי קש' כבעלי ומנהלי החברות, כשברקע המעשים עמדה כוונת ההסתרה מצדו של הנאשם 1, מקיימת בנאשם 1 את היסוד הנפשי הנדרש לביצועה של העבירה. בעניינו של הנאשם 2, הרי שזה ידע בידיעה של ממש כי מדובר בכסף שנתקבל ממכירת כדורי הויאגרה המזויפים, קרי: רכוש אסור, כאשר ידע בזמן אמת שפתיחת החשבון על שמו 'מסווה' את פעילותו של הנאשם 1 בחשבון, ומונעת דיווח אמיתי.

סיכום אישום ראשון

אני מרשיע את הנאשמים 1+2+3+5+7 בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התשס"ה-2000 ביחד עם צו איסור הלבנת הון (חובות זיהוי, דיווח וניהול רישומים של תאגידים בנקאיים), התשס"א-2001 – 4 עבירות.

האישום השישי

אישום זה מייחס לנאשמים ביצוע עבירות של הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון ופעולה ברכוש אסור, לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון, כאשר הבסיס העובדתי לאישומים אלה מצוי בבעלותו ושליטתו של הנאשם 1 בחברות, כמפורט בחלק הכללי לכתב האישום, כאשר במסגרת ניהולו את החברות הנ"ל הוא עירב כספי החברות השונות על מנת שלא ניתן יהיה לאתר את מקורם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ואת בעלי הזכויות בהם, כאשר הערוב נעשה בין כספים שהתקבלו כפדיון מפעילויות חוקיות שהתבצעו במרפאות בגין טיפולי האין אונות שלא באמצעות מכירת כדורי ויאגרה, משחות וכיו"ב תכשירים, שהינה פעילות מותרת, עם כספים שהתקבלו כתוצאה ממכירתם של הכדורים המוברחים והמזויפים, הן בארץ במרפאות והן באינטרנט. כשבנוסף, נעשה עירוב בפעילות החברות במסגרת העסקית.

לטענת המאשימה, הקמתן של חברות ה-off shore על ידי הנאשם 1, נעשתה משתי סיבות עיקריות; האחת, נועדה לשמש 'קו הגנה נוסף' שימנע את חשיפת זהותו של הנאשם 1 כמי שעומד מאחורי פעילות הסחר בכדורי הויאגרה המזויפים והמוברחים בחברות הישראליות, והיותו הנהנה מפדיון מכירתם של אלה, מסיבה זו לא הסתפק הנאשם 1 בהקמת החברות בישראל ורישומן על שמות 'אנשי קש' כדוגמת נאשם 2, אלא דאג להקמתן של חברות 'off shore' בחו"ל, שגם בהן נרשמו 'אנשי קש' כבעלים, כאשר גם באותן חברות דאג שלא להשאיר עקבות לפעילותו וביקש למדר את בעלי המניות הרשומים מידעה על עובדת רישומם כבעלים, וקיומו של חשבון בנק בחברות הנ"ל.

הסיבה השניה – הנאשם 1 השתמש בחברות ה-off shore 'כצינור' להעברת כספים מחו"ל לחברות שהקים בישראל, כאשר מקור הכספים שמועברים לחברות ה-off shore הינו פדיון מכירת כדורי הויאגרה המזויפים, והכל במטרה להלבין את כספי מכירת הויאגרה.

להלן יובא הפירוט העובדתי והמלא של האישום השישי, המונה את פעולות העירוב וההטעה שבוצעו. בהמשך תפורטנה ראיות המאשימה לביצוע הפעילות הנ"ל והסברי הנאשמים והתיחסותם, באם יהיו כאלה.

א". העובדות:

1. החברות המצוינות בחלק הכללי היו בבעלות ובניהול בפועל של נאשם מס' 1, והוא שהיה אחראי על כל קבלת ההחלטות והניהול השוטף של החברות.
2. במסגרת תכנון פעולות נאשם מס' 1 להלבין הון, עורבו כספי החברות השונות, על מנת שלא ניתן יהיה לאתר את מקורם ואת בעלי הזכויות בהם; נעשה ערוב של כספים שהתקבלו כדין מפעילויות חוקיות שהתבצעו במרפאות עם הכספים שהתקבלו כתוצאה מביצוע העבירות המפורטות באישומים שלעיל, וכן נעשה עירוב בפעולות החברות במסגרת הפעילות העסקית.
3. בין היתר הורה נאשם מס' 1 לפקידה לענות לטלפון בשם "מור אס", שעשה שלכאורה עבדה בחברת "הרדוף", ת.ד. אחד שימש את כל החברות, נאשם 1 הורה לפקידות לציין על המעטפות שנשלחו ללקוחות עם התרופות המזויפות והמוברחות, כי מדובר במסמכים ולא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- בתרופות, והורה לפקידה לכתוב על המעטפה, במקום המיועד לפרטי השולח שם שאינו שם השולח הנכון, אלא שמות בדויים אותם נהגה להמציא הפקידה, על פי הנחיית נאשם מס' 1.
4. נאשם 1, תוך שימוש במצגים המתוארים בחלק הכללי, ביצע בעצמו, ונאשם מס' 2 ביצע בהנחיית נאשם 1, פעולות בכספי המכירות במטרה להסתיר את היות הנאשם 1, באמצעות אנשי קש, השולט בחברות, השולט בתנועת כספי התרופות ומקומם, והנהנה מהכספים. הפעולות בוצעו על מנת לטשטש את מקור הכספים, את זהות בעליהם, את מיקומם, את התנועות בכספים ואת עשיית הפעולות בהם, ולטשטש את ההבחנה בין כספים שמקורם לגיטימי לבין אלה שמקורם בעבירות מקור.
5. בין היתר, הנאשמים התקשרו עם חברות האשראי הן תחת שמות הנאשמות, והן תחת שמות אתרי האינטרנט. באופן זה, נאשמת מס' 3 נרשמה תחת השם my clinics, בהצטרפה להסכם עם חברת כרטיסי אשראי לישראל בע"מ, וכן תחת השם altar, בהסכם ההצטרפות לתשלובת ישראלכרט, ואילו כתובת הקשר שניתנה באינטרנט הינה של חברת LTMC. כל זאת על מנת להטעות ולהסוות את מקור הכספים, את זהות בעליהם, ואת התנועות הנעשות בהם.
6. בנוסף להפקדות באמצעות חברות כרטיסי האשראי, הופקדו ונמשכו מחשבונות נאשמות 3 ו-7, סכומים בגובה מיליוני ₪, במזומן ובהמחאות, שמקורם, בין היתר, בעבירות שצוינו בכתב האישום.
7. הנאשמים ביצעו את פעולות ההפקדה והמשיכה בידיעה שמקור הכספים, במישרין או בעקיפין, בעבירות שבוצעו על ידם, כמתואר לעיל, וכי המדובר ברכוש אסור.
8. הכספים שהועברו לחשבונות כמפורט באישומים שלעיל, נמשכו בהמשך גם במזומן ותוך שימוש בכרטיסי אשראי שהונפקו על שם נאשם מס' 2, כאמור באישום הראשון, ואשר בפועל היו בהחזקתו הבלעדית של נאשם 1, אשר משך באמצעות כרטיסי אשראי סכומים בגובה מאות אלפי ₪, לשימושו האישי.
9. נאשם 1 או מי מטעמו משך את הכספים במזומן במטרה להסוות את יעודם, ובידיעה כי הכספים מהווים רכוש אסור.
10. נאשם מס' 1 משך דרך קבע סכומי כסף גדולים במזומן מחשבונות הבנק, העביר כספים בין החשבונות השונים ובין הנאשמים, ובכך פעל כדי להסתיר את מיקום הכסף והתנועות הנעשות בו, וכן את הפעולות הנוספות שייצעו בהם. ההפקדות והמשיכות בוצעו ע"י נאשם 1 עצמו, או בהוראתו, ע"י נאשם מס' 2. בין היתר:
- א. נאשם 1 משך באמצעות אישורו של נאשם 2 לכך, במשיכות רבות מצטברות, מעל \$1,600,000 ומאות אלפי ₪, במזומן ובהמחאות מחשבון "מור אס" בשנים 2003-2004 וכן משך כספים מנאשמת 7.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- ב. ב- 13.2.03 הועברו \$50,000 מחשבון א.ל.ט.ר. לחשבון נאשם מס' 2 בבנק דיסקונט חשבון מס' 899623, בהוראת נאשם מס' 1.
- ג. כחלק מעירוב הפעולות בין החברות, החליטה נאשמת 3 ביום 23.2.03, לתת ערבות לכל חובותיה והתחייבויותיה של נאשמת 7 בבנק לאומי.
- ד. נאשם מס' 1, בעצמו או באמצעות אחרים, הורה על העברת כספים בסכום של מאות אלפי ₪ מחשבון א.ל.ט.ר. לחברת מור אוס, לחברת "הרדוף", ולריימונד או לחברות שבבעלותה, באמצעות המחאות.
- ה. כן הועברו, בהוראת נאשם מס' 1 או מי מטעמו, כספים מנאשמת 7 לנאשמות 3 ו-5, ולחברת אבסנטר ישראל בע"מ, שבבעלות ריימונד, ומחשבונה של ריימונד לנאשמת 3.
- ו. כן הועברו, בהוראת נאשם מס' 1 או מי מטעמו, כספים מנאשמת 3 לנאשמת 7 ולריימונד.
- ז. ביום 12.7.04 הורה נאשם מס' 1 על העברת כל יתרת הכסף מחשבון נאשמת 5 (א.ל.ט.ר.), בסך \$32,435.79 ו-7749 אירו, לחשבון נאשמת 7 ("הרדוף"), ועל סגירת חשבון א.ל.ט.ר.
- ח. במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, הועברו בהוראות שונות (שלא באמצעות חברות האשראי) לחשבון א.ל.ט.ר., ונמשכו ממנו, למעלה ממיליון ₪ ע"י הנאשמים.
11. בתאריך 12.8.04 חתמה ריימונד בפני נוטריון על החזקת מניות החברה שבבעלותה, חב' נברו טכנולוגיות בע"מ, ובנאמנות עבור חב' "אמיטה".
12. ביום 26.9.04 הורה נאשם מס' 2, לבקשת נאשם מס' 1 על העברת \$50,000 מחשבון נאשמת מס' 4, לחשבון חברת "אמיטה" בוינה, אוסטריה.
13. במעשים המתוארים לעיל, יצרו הנאשמים תשתית בינלאומית נרחבת להלבנת הון, באמצעות העבירו כספים מחברה ישראלית אשר נאשם 1 ניסה להסוות את בעלותו בה, והתכוונו להחזיר את הכסף לארץ באמצעות העברת כסף מהחברה הזרה לחברה ישראלית אחרת, בבעלות ריימונד, ללא הצדקה עסקית.
14. הנאשמים ידעו בעת העברת הכספים כי הם מהווים רכוש אסור, אשר מקורו בעבירה.
15. המעשים המפורטים לעיל נעשו על מנת להטעות, להסתיר ולהסוות את מקור הכספים, את מיקומם, את תנועותיהם, את היות הנאשמים בעלי הזכויות בהם ואת הפעולות הנוספות שייעשו בהם.
16. בהעברת הכספים מחשבון לחשבון כפי שפורט לעיל, ובמשיכת הכספים במזומן, בהמחאות ובכרטיסי אשראי, כמתואר לעיל, עשו הנאשמים פעולות הלבנת הון, ועשו פעולות ברכוש בידיעה כי מדובר ברכוש אסור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

העברת בעלויות "שתי וערב" בחברות ובין החברות

(1) בסעיף 6(ג) לכתב האישום בחלק הכללי שבו, מפרטת המאשימה את ההעברות שנעשו שתי וערב בנאשמת מס' 5. במהלך חקירתו הנגדית התבקש הנאשם 1 להסביר פשר העברות אלו שנעשו וכל פעם שנתקל בקושי להסביר את פשר המעשים, 'תלה' הנאשם 1 את קולר האשמה ב'טעות', בדרך כלל, 'טעות' מצדם של אחרים, כאשר המסקנה המתבקשת מסקירת תגובותיו של הנאשם 1 בענין זה, היא שאין כל הסבר שמניח את הדעת להעברות המוזרות שנעשו בנאשמת 5.

בפני הנאשם 1 הוצגו מסמכים מהם עולה כי **ביוני** 2001 הועברה הבעלות בחברת און ליין א.ל.ט.ר. מהנאשם 2 לחברת LTMC **ובנובמבר** 2001 הועברה הבעלות ממנה לחברת א"אורטה" (ת/34, ת/35). הנאשם 1 הסביר כי הקים חברת off shore שנקראה LTMC LTD במטרה לשמור על שם האתר, וכן הוקמה חברה בישראל תחת אותו שם, מתוך אותה מטרה.

שנה וחצי לאחר מכן הועברה הבעלות, שוב לנאשם 2 (ת/36). הנאשם 1 שהתבקש להסביר פשר העברה זו, תלה אותה בטעותו של עורך דין אבו סוויס, ובהמשך בטעות של "עורכי הדין". בהמשך טען כי עורך דין שפט העביר את הבעלות או "אני לא יודע מי עשה" (עמ' 552).

הנאשם 1 טען כי עורך הדין טעה משום שהיה צריך להעביר את הבעלות מנאשם 2 לחברת א"אורטה", ולא להיפך. אולם, הסברו זה אינו משקף את המציאות. שכן הבעלות הועברה לנאשם 2 לאחר שכבר נרשמה על שם חברת א"אורטה" (עמ' 553), ואז הוא שב וחוזר על ההסבר כי זו "טעות" של עורך דין. והנה, גם עורך דין שפט, אליו פנה כדי לתקן את ה'טעות' שעשה עורך דין אבו סוויס ב-ת/36, עושה אף הוא 'טעות' בהעברה שב-ת/37 (עמ' 555-556).

ביום 16.2.2003 שוב עוברת חברת און ליין מהנאשם 2 לחברת "אורטה" (ת/38). יום למחרת נפתחות החברות "הרדוף" ו"מור אס". לפיכך, נשאל הנאשם 1 מדוע היה צורך בהקמת החברות לאחר שאון ליין א.ל.ט.ר. הועברה סופסוף כפי שרצה לבעלות של חברה זרה. כן נשאל מדוע הקים יום לאחר מכן חברות ששוב היו בבעלות הנאשם 2 ואתל חברתו, שהרי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- הדבר סותר את מטרתו שהחברות תהיינה בבעלות חברה זרה. לדבריו, פעולות אלה אינן סותרות כי עשה זאת משום שרואי החשבון ביקשו להפריד בין הפעילות בייצוא לבין הפעילות בארץ והחברות נרשמו על שם הנאשם 2 וחברתו, ורק לאחר מכן הועברו לבעלותה של חברת "אורטה", משום שכך עורכי הדין אמרו לו.
- (2) כך נשאל הנאשם 1 על רישומה של חברת LTMC – אותה חברת off shore לראשונה שנרשמה על ידי עורך דין שפט, והשיב שלמיטב זכרונו, דוד מורר נרשם אז כבעלים. כך אישר שיתכן כי חברת LTMC נרשמה על שם הנאשם 2 והועברה לאחר מכן על שם מורר, אך לא ידע להסביר מדוע הוא עשה זאת "משום סיבה" כדבריו בעמ' 471. הנאשם 1 שב ונשאל על כך, אולם לא ידע ליתן כל הסבר המניח את הדעת (עמ' 474).
- (3) הנאשם נשאל מדוע במסמכי העברת הבעלות של חברת LTMC נרשם כאלו מעביר הבעלות הוא incorporated smithen (ת/171 – ת/91), והשיב כי אינו בקי בניירות וכי יש להפנות השאלה לעורך דין שפט (עמ' 505). תשובה בלתי מספקת בעליל באשר עורך דין שפט פעל על פי הנחיות ושמות שהנאשם 1 סיפק לו.
- (4) הנאשם 1 נשאל כיצד הוא מסביר את טענתו כי LTMC לא היתה חברה פעילה, כאשר בה בעת היה קיים הסכם בינה לבין Flying Cargo חברת שילוח בינלאומי, באמצעותה נשלחו מעטפות כדורים לחו"ל. הנאשם 1 הסביר זאת בכך שההסכם עם Flying Cargo אינו יכול ללמד דבר משהוא נעשה בשלב מסוים, כאשר הוא ביקש להפעילה, אך הלכה למעשה, זו לא הופעלה. ומכאן, שגם לא שילמה עבור המשלוחים שביצע ב-flying cargo.
- (5) הנאשם התבקש להסביר הכיצד זה הקים את חברת און ליין אלטר ולאחריה את חברת און ליין טיפולים רפואיים, תחת שם דומה מאוד, אם מטרתו היתה להסוות את פעילותו מפני נושיו. תשובתו היתה שחברת און ליין לא היתה קשורה אליו אלא היתה בבעלות חברתו, ריי (עמ' 511), עדיין התקשיתי להבין את הסברו של הנאשם לרישום הדומה עד כדי הטעיה.

ערבוב בפעילות החברות

- (6) מרי אור עבדה בחברת און ליין, העידה כי שלחה כדורים לחו"ל במעטפות לאחר שחייבה את הלקוח במכשיר החיוב של חברת און ליין (עמ' 81), כאשר בפועל מי שעסק בייצוא הכדורים לחו"ל היתה חברת "הרדוף" ו"מור אס".
- הנאשם נשאל מדוע נעשה החיוב בדרך מטעה, תוך ערבוב הפעילות העסקית של החברות, ותשובתו היתה שמרי אור 'טעתה', אלא שמרי אור לא עומתה עם טענת ה'טעות' שהנאשם מייחס לה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- (7) נעמי חגולי העידה שכל ההזמנות שבוצעו דרך האינטרנט חויבו במכשיר חיוב אחד, כאשר החיוב נעשה בגין המכירות באינטרנט בארץ וגם בחו"ל, בניגוד לטענת הנאשם 1 שהוא עשה 'הפרדה' בין הפעילות בארץ לבין הפעילות בחו"ל.
- הנאשם התבקש לספק הסבר לעדות זו ותשובתו היתה שחגולי 'טעותה', ושהיא כנראה לא זוכרת (516). גם כאן מיותר להזכיר שחגולי לא עומתה עם טענת ה'טעות', מה גם שלא הפריע לנאשם 1 לעשות שימוש חוזר בנימוק הטעות כל אימת שלא היה בפיו הסבר מניח את הדעת.
- (8) אף שהסברו של הנאשם 1 בדבר 'טעותה' של חגולי, אינו ראוי להתקבל בשל חזרתו של הנאשם 1 על טענת הטעות וחוסר עימותה של חגולי עם גרסת הטעות, נמצאה במחשבו של הנאשם 1 שנתפס ממנו בעת מעצרו רשימת הזמנות, ת/248, שנערכה על פי שמות המזמינים; ברשימה זו לא נעשתה כל הפרדה בין מזמיני חו"ל למזמינים בארץ, שכן ברשימה זו מופיעים שמות בעברית. הסברו של הנאשם 1 לרשימה המאוחדת של המזמינים דמיוני על גבול ההזוי; לטענתו, גם אם השם רשום בעברית הרי שהיו ישראלים שגרו בחו"ל מזמינים לחו"ל, ובמקרה כזה השם היה נרשם בעברית והדואר בחו"ל ידע לקרוא ולחלק משום שלהנחתו, הפקידה רשמה באותיות לועזיות את השם והכתובת (ע' 519).
- (9) הנאשם 1 מעומת עם גרסתו של יוסי צפיר, החוקר המשטרתי לפיהם, כאשר הוא התקשר למרפאת "הרדוף", ענו לו "און ליין". הסברו של הנאשם שוב "טעות", כנראה טעות של הפקידה, עמ' 509.
- (10) יעקב בוזגלו מדפוס האחים באשדוד שהדפיס עבור הנאשם 1 ולבקשתו, את עלוני השימוש בויאגרה ועבודות דפוס נוספות כמו למשל קבלות ע"ש אבסנטר חברה שהנאשם 1 הקים לצורך שיווק משקה אנרגיה, העיד (הודעתו של בוזגלו, ת/93 הוגשה בהסכמה), כי נכון ל-9/2004, כלל החשבוניות (ת/94), שהוצאו לנאשם 1 עבור פעילות החברות השונות שהיו בבעלותו והיו על שם חברת "און ליין", אף שאלו התייחסו גם לעבודות דפוס עבור מור אס ואבסנטר. הנאשם מסביר, שוב את הדבר ב'טעות' של בוזגלו משלטעמו, עקב כך שבוזגלו התחיל לעבוד עמו בזמן ש"און ליין" היתה פעילה נהג בוזגלו להוציא הקבלות על שם אונליין והוא (הנאשם 1), היה מבקש ממנו לתקן טעות זו. ואכן בוזגלו תיקן 'הטעות', חתם ליד התיקון ושם חותמת. הנאשם 1 אינו יכול להציג חשבוניות מתוקנות כאלה. יתרה מכך, בוזגלו שהודעתו הוגשה בהסכמה, לא עומת עם טענת ה'טעות'.
- (11) ביחס לטענה כי היתה הפרדה בפעילות החברות, בין הפעילות בארץ לבין הפעילות בחו"ל, הוצגה בפני הנאשם 1 הודעתו של רואה חשבון נוסיראת ונספחיה, ממנה עולה כי בעת הכנת דוחות מס הכנסה עבור חברת "הרדוף", הגיש לו הנאשם 1 הכנסות מחו"ל וחשבוניות ייצוא של "הרדוף".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הנאשם 1 חוזר להסברו המקורי שרואה חשבון נוסר את 'טעה' (עמ' 524-526). בהמשך לדבריו של רואה החשבון שהנאשם 1 ביקש ממנו לשנות את הרישום במסמכי הנהלת החשבונות של חברת "הרדוף", כך שישונה הרישום לפיו הוא נתן הלוואת בעלים לחברה ויירשם במקום זאת כי הלוואת הבעלים ניתנה על ידי חברת "אורטה", כשבתגובה ביקש ממנו רואה החשבון נוסר את, להביא מסמך המעיד על כך והמסמך לא הובא, הסביר הנאשם 1 בקשתו זו שוב בהסבר 'מקורי' נוסף, ברצונו להתחמק מנושיו (עמ' 530), כאשר רק עצם הבקשה מלמדת על כוונת ההסתרה ומגמת הערבוּב בה נהג הנאשם כענין שבשיטה.

12) ערבוב במקום העבודה

סמי מלכה העיד כי הוא עבד בחברת "הרדוף" בניגוד לדברי עדותו של הנאשם 1, כי מלכה ידע שהוא עובד בחברת "מור אס", וכי רק תלושי השכר מוצאים לו על ידי חברת "הרדוף". **עירית נבט** העידה כי למקום העבודה בו עבדה היו מספר שמות – "און ליין", "מור אס", "הרדוף" ושמות נוספים (ת/162, עמ' 6). **טלי צרפתי** העידה שחרף העובדה שעבדה בחברת "הרדוף", רשמה על המעטפות שנשלחו שמות אחרים, בין היתר, חברת "מור אס", כאשר לא ידעה אודות חברה זו דבר. כך העידה כי היא הונחתה לענות לטלפון במלים "מור אס". **מרי אור** העידה (עמ' 74) כי היא עבדה ב"און ליין" אבל על החשבונות שהוציאה ללקוח שקנה כדור, היה כתוב "הרדוף", כאשר הנאשם 1 אמר לה "שינינו שם". הנאשם 1 אישר כי כל העובדים נרשמו על שם חברת "הרדוף", משום שלחברת "מור אס" לא היה תיק במס הכנסה. בהקשר לערבוּב האמור, בשם מקום העבודה, אפנה שוב לדבריו של יוסי צפיר, מצוין בפסקה 9 כאן.

13) ערבוב פעולות בשיקים של החברות

נעשה שימוש בשיקים של "הרדוף" עבור משלוח המעטפות לחו"ל של חברת "מור אס", כפי שהעידה הפקידה עירית נבט. הנאשם 1 אישר זאת והסביר שאין כל רע בכך שהרי התבצעה התקזזות לאחר מכן בין שתי החברות. לטענתו, בהנהלת החשבונות ידעו לעשות הקיזוז (חרף העובדה שכל החשבונות והשיקים ע"ש "הרדוף"), והוסיף שמאחר והוא הבעלים של שתי החברות, לא היה כל צורך בהליך חשבונאי מסודר או הודעה מסודרת בין שתי החברות, ודי בכך ש"פניתי מצד ימין לצד שמאל ודרשתי, בפועל מה שנעשה זה הנה"ח של החברה והיה רשום בהנה"ח שחברת "הרדוף" שילמה עבור "מור אס" ואז "מור אס"

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- נתנה לה כדורים ואז גם זה נרשם שנתנה כדורים והיא לא שילמה אלא קיזזה כספים שהיא שילמה לה. (עמ' 534 שו' 5-2).
- ההתנהלות המתוארת דומה יותר להתנהלות של מכולת שכונתית ולא להתנהלות מסודרת בין שתי חברות. בנוסף לקושי הנעוץ באופי הפעילות המתוארת, קיים קושי נוסף הנעוץ בעובדה שלא נמצא דבר שיאשש טענת הנאשם 1 בכל הנוגע לחשבונויותיה של "מור אס". משטען כי הנה"ח שהתנהלה באינטרנט הועלמה על ידי בר עוז. הסבר שלטעמו של הנאשם 1 פוטר אותו מלהוכיח את טענותיו ההזויות.
- הנאשם עירב אפוא בין הכספים על פי צרכיו מבלי לקיים ישיבות כנדרש, מבלי לקבל החלטות מסודרות, כאשר כל שנעשה, נעשה על ידו.
14. חיזוק נוסף לכך שהתנהלות הנאשם 1 בחברות שהיו בשליטתו, דמתה להתנהלות מכולת, ניתן ללמוד מדבריו בעמ' 569, כאשר נשאל על הלוואה שקיבל עורך דין אבו סווים מחברת "הרדוף", כאשר בתמורה להלוואה מסר אבו סווים שיק ביטחון לנאשם באופן אישי ולא לחברת "הרדוף" שנתנה לו את ההלוואה. הנאשם 1 הסביר שלא היה כל צורך בניהול פרוטוקול של חברת "הרדוף", זו שנתנה ההלוואה משום שהוא בעל החברה והוא זה שמחליט בה.
15. ממסמכי חברת ויזה עולה כי הנאשם 1 אכן חתום על המסמכים הנוגעים לנאשמות 3+5 ו-7 כאשר במסמכי ההצטרפות צוין תחת שמה של נאשמת 7 מספר ח.פ. של נאשמת 5, כאשר בית עסק בשם אלטר בע"מ נרשם תחת מספר ח.פ. של נאשמת 3. כשעל גבי המסמכים נכתב כי בעל העסק הוא נאשמת 3.
16. עוד דוגמא לשימוש שעשה הנאשם בהסבר ה'טעות', נוגע ל- ת/73 שהינו מסמך שמולא על ידי הנאשם 1 (עמ' 580), לבקשתו של עורך דין שפט שביקש ממנו פרטים אודות מי שיירשם כבעל חברת "אמיטה". במסמך ת/73 נרשם כי הבעלים הינו עמירם בנימיני שכתובתו הינה רחוב המלך עזריה באשדוד.
- יצוין כי מקום מגוריו של הנאשם 1 היה ברחוב המלך חזקיה באשדוד, כאשר מספר הפלאפון שנרשם על ידי הנאשם 1 ב-73/ג, הינו מספר הפלאפון שלו (של נאשם 1). לכשנשאל הנאשם 1 מדוע רשם כתובת לא נכונה השיב "בטעות" (עמ' 583), וכאילו יתר הפרטים היו נכונים.
17. עוד בענייני הטעיה, ערבוב והתחזות העידה רונית גלסמן שעבדה במשרד כרטיסים "לאן", שהודעתה ת/51 הוגשה בהסכמה, כי מכרה כרטיסים לליאוניד אדז'רסקי, נאשם 2, כאשר בפועל מי שהתחזה בשמו של הנאשם 2 במשרד, רכש כרטיסים למופעים שונים, ושילם באמצעות כרטיסי אשראי על שמו של הנאשם 2, היה הנאשם 1. הנאשם 1 לא הכחיש כי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

רכש הכרטיסים וכי השתמש בכרטיסי האשראי של נאשם 2, לתשלום עבור הכרטיסים שרכש, אך הכחיש כי התחזה בשמו של נאשם 2.

(18) משיכות הכספים במזומן

הנאשמים משכו סכומי עתק במזומן מחשבונות בנקים, כל מספר ימים, כאשר נאשם 1 הסביר משיכות אלה לצורכי תשלום עבור אספקת הכדורים מ'דני ויאגרה' ותשלומים עבור חלקו בשותפות של אייל בר עוז, שלאור קביעתי בהכרעת הדין, המדובר בטענות שקריות. כך עולה מ-ת/203 – צֶבֶר פעולות בנקאיות שביצעו הנאשמים בחשבונה של הנאשמת 3, כי מדי מספר ימים התבצעה משיכת כספים במזומן מחשבונה, כאשר הנאשם 1 רשם את המזכר במסגרתו ביקש את סכום המשיכה המבוקש, ונאשם 2 חתם עליו והוסיף עליו חותמת החברה – נאשמת 3.

סכומי הכסף במזומן שנמשכו במשך חודש יוני 2003, עמדו על סך של 170,000, בחודש יולי 150,000 דולר ובחודש אוגוסט 172,000 דולר.

עובדה מעניינת היא שרוב המזכרים ב-ת/203 הינם מזכרים של נאשמת 7 עבור משיכות שביצעה למעשה נאשמת 3. כך גם מזכרי משיכת מזומנים על שם נאשמת 5 ונאשמת 6, לא נפקד חלקן ב-ת/203.

(19) התנהלות דומה ניתן לראות גם בחשבון בנק מספר 887587 – חשבונה של נאשמת 5. על פי ת/225, משכו הנאשמים מחשבונה של נאשמת ביום 5 בחודש פברואר 2003, למעלה מ-100,000 דולר. בנוסף, הועברו עוד 50,000 דולר מחשבונה של נאשמת 5 לחשבוננו "הפרטי" של נאשם 2, באותו סניף. כספים מחשבון זה הועברו לנאשמת 6, לריי (ת/232, ת/233), סכום של כ-100,000 דולר שהנאשם 1 אינו יכול להסביר.

כן הוצג לנאשם 1 ת/234, חשבון הבנק של אלטר, נאשמת 5, בו רישום על משיכות במזומן, המצביע על משיכות תכופות של סכומים גבוהים. הנאשם התבקש להסביר משיכות אלה, אך לא ידע להשיב וטען כי אינו זוכר (עמ' 610), כך גם לגבי סכום שנמשך בשיק ע"ס 194,000 ₪.

(20) לנאשם 1 הוצג גם ת/258 שעניינו העברה כספית שביצעה "מור אס" ל"הרדוף" ביום 23.7.2003, על סך של 10,000 דולר בשיק. הנאשם 1 אישר כי ספח השיק נרשם על ידו, אך לא ידע לומר מדוע הועבר סכום הכסף כשלדבריו, "היו דברים" ש"הרדוף" שילמה עבור "מור אס" והוחזרו לה כספים (עמ' 614). באותו הקשר אישר הנאשם 1 כי משך שיק ע"ס 1,000 ₪ לטובת תשלום עבור ועד הבית של אמו (עמ' 615), והוסיף כי "יש הרבה מאוד כספים שמשכתי לצרכים... שלי וזה נרשם בכרטיס שלי וגם בהרדוף.", אך כאמור, כרטיסיות וחשבונות לא הוצגו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

- (21) מכרססת הנה"ח של "הרדוף" לשנת 2003 (ת/65א), עולה תשלום אחד ששילמה "הרדוף" ל"מור אס" – 5,060 ₪ כאשר הנאשם 1 לא ידע להסביר מדוע "הרדוף" שילמה ל"מור אס". הנאשם 1 חזר שוב על גרסתו שמשום שלא יכול היה להחזיק חשבון בנק על שמו, נהג להשתמש בכספי החברה, לצרכיו, האישיים, והדבר נרשם בהנהלת החשבונות (עמ' 637 שו' 8). מאידך, לא הוצגו רישומים כאלה. כך גם לא ידע הנאשם לומר מה היתה משכורתו מהחברות השונות. לטענתו, תלוש המשכורת מחברות "מור אס" ו"הרדוף" היה 4,000 – 5,000 ₪ עמ' 628, אך אישר כי במקביל משך סכומים גבוהים יותר שנרשמו בכרססת של "הרדוף" (עמ' 639). כאמור, כרססת לא הוצגה.
- (23) ת/189 הינו אסופת שיקים מתוכה הוצגו לנאשם 1 שישה צ'קים, כולם מחברת "מור אס" לפקודתו. אחד מהם על סך 41,500 ₪. הנאשם 1 לא ידע לומר מה היו הכספים הללו, אך טען כי נמשכו לצורך תשלומים של החברה וכי היה על כך רישום (עמ' 641), כאמור, רישום כנ"ל לא הוצג.
- (24) מתוך מסמכי בנק דיסקונט שהוגשו בהסכמה, ת/285, הוצגו בפני הנאשם 1 מסמכים להעברת כספים לניירובי, קניה, מומבסה (ענ/43, ענ/47, ענ/49, ענ/50), למרות שבתחילה הכחיש כי היו לו עסקים בניירובי, טען בהמשך כי מדובר היה בניסיון לייבא פחם מאפריקה על ידי ריי, והוא לקח לשם כך הלוואה מחברת "און ליין", אלטר והדבר נרשם בכרססת הנהלת החשבונות של החברה (עמ' 631). באופן דומה היה ניסיון לייבא פחם מבואנוס איירס (עמ' 633) וכן היו העברות לאוסטרליה וללימסול.
- (25) הנאשם נשאל על רכישת שני כלי רכב באוגוסט 2000, על שם חברת "און ליין אלטר" (ת/232), בתחילה טען כי אינו זוכר אך משהוצגו לו המסמכים, אישר כי הרכבים נועדו לשימוש שלו ושל הנאשם 2 (עמ' 635).
- (26) הנאשם 1 מאשר רכישת רכב על ידי בנו מאורי מור יוסף, באמצעות שיקים של חברת "מור אס". הנאשם טען כי כספים שמשך לשימוש האישי נרשמו בכרטיס שלו, אולם משאלו "נעלמו" באינטרנט אין הוא יכול להציג כל אישור על כך (עמ' 661).
- (27) עיון ב-ת/235, דפי פעילות בנקאית בחשבון של "און ליין אלטר" מלמד כי גם לאחר מועד סגירתה בפברואר 2003, נמשכו ממנה שיקים בסכומים גבוהים. כך שיק ע"ס 120,000 ₪ ב-3.3.2003, שיק ע"ס 15,000 ₪ ב-19.3.2003, שיק ע"ס 30,000 ₪ ב-20.5.2003. הנאשם 1 לא ידע לומר לטובת מה בוצעו משיכות אלו. לטענתו, מדובר בכספים שנותרו בחברה ושחלקם נועד לספקים (644), כך גם הועבר סכום של 68,000 ₪ מ"און ליין" ל"מור אס" ביום 9.9.2003.
- (28) ביחס להעברות כספים שקיבלה ריי מ"און ליין אלטר" לאחר מועד סגירתה, טען הנאשם 1 כי "היו כל מיני חשבונות מהעבר וגם כספים שלי" (עמ' 641 שו' 28). לדבריו, אף כי ריימונד לא היתה קשורה לחברת "און ליין אלטר" הרי שהיתה "קשורה" לחברת "און

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

ליין", והגיעו לה כספים לאחר סגירת "און ליין" ובגין הסכמתה לסגירת "און ליין". אף ש"און ליין" (נאשמת 6) נסגרה ב-99' המשיכה ריי לקבל כספים גם בשנת 2003 מנאשמת 5. לשאלה הכיצד זה ריי מקבלת כספים באיחור של שנים, מסר הנאשם ההסבר הבא: **"ריי לא קיבלה את כל הכספים שלה, זה ראשית כל ודבר שני גם היו כספים שאני רציתי למשוך לעצמי אז הייתי מפקיד אצלה בחשבון בשביל למשוך"** (עמ' 646 שו' 28). הנאשם לא ידע לומר לפקודת מי נכתבו השיקים שהוצאו לריי. לעתים, כך לטענתו, נכתבו השיקים על שמו והוא הפקיד אותם בחשבון שלה, ויתכן כי נרשמו שיקים לפקודתה. בדומה, הסביר הנאשם 1 את העברות הכספים מחברת "און ליין אלטר" לחברת "אבסנטר" שבבעלות ריי, בכך שריי תוכל לפתח את עסקיה. לטענתו, ב"רוב המקרים" הכסף לא הוחזר לו, משום שהוא וריי היו זוג ועסקיה היו גם עבורה וגם עבורו. (עמ' 647).
(29) הערוב וההטעיה שלטו גם בקבלות שהוצאו למטופלים במרפאות ממרפאת "הרדוף". כך למשל, גם על מכירת כדורים לשוטר, ת/177 נכתב 'עבור טיפול'. הנאשם הסביר את "משנתו" בעמ' 504 בכך ש"גם לקבל כדור זה טיפול", וזאת בניגוד לדבריו בעמ' 501 שנעשתה הפרדה בין פדיון מכירת הכדורים מחד, לבין פדיון הכספים שנתקבלו עבור טיפולים אחרים במרפאות.

העברות כספים לחו"ל

"ביום 12.8.2004 חתמה ריי בפני הנוטריונית פוטרונסקי על החזקת מניות החברה שבבעלותה חב' נברו טכנולוגיות בע"מ בנאמנות עבור חברת "אמיטה".
ביום 26.9.2004 הורה הנאשם 2 לבקשתו של נאשם 1 על העברת 50,000 דולר מחשבון הנאשמת 4 לחשבון חברת "אמיטה" בוינה אוסטריה."
יש להעיר כי בכתב האישום נפלה שגגה, כאשר ההעברה האמורה נעשתה מחשבון הנאשמת 3 – מור אס ולא כפי שנרשם שההעברה נעשתה מחשבון נאשמת 4.

לגרסת הנאשם 1 לשם הגנה עליו ועל בת זוגו מפני נושים, ולמרות שהיו לו שתי חברות זרות נוספות, הוא החליט להקים חברה נוספת, חברת "אמיטה" לצורך פעולות שבת זוגו ביקשה לעשות על מנת שנושיו לא יטענו כי המדובר בכספים שלו (עמ' 585), כאשר הפעילות של בת זוגו היתה לעשות "כל מיני דברים" (עמ' 585 שו' 28). תחילה הכחיש הנאשם כי המטרה בהקמת חברת "אמיטה" היתה השקעה בנדל"ן ישראלי, כפי שנכתב בתרשומת השיחה ת/76, על ידי עורך דין שפט. בהמשך הודה שזו

אכן היתה הכוונה אך לדבריו, לא יצא מזה כלום **"לא יצא מזה שום דבר. היתה כוונה... היתה כוונה שלה להשקיע בנדל"ן..."** (עמ' 586 שו' 8-1).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הנאשם אישר כי העביר מחשבון "מור אס" סך של 50,000 דולר לחברת "אמיטה" בהעברה בנקאית, והסביר כי העברה זו נעשתה כדי שנושיו לא יטענו שזה כסף שלו. לאור דבריו אלה, נשאל האם

"אתה"

מנסה להגיד, אני רציתי שהיא תשקיע עבורי בלי שהם ידעו? ת: בלי שהנושים שלי ידעו. כן. ש: אבל זה בעצם היה כסף שלך. נכון? ת: כן." (עמ' 586 שו' 25-21).

לדבריו, בהיותו הבעלים של חברת מור אס הוא החליט להעביר את הכסף לחו"ל לחברת "אמיטה". הוא נשאל מדוע היה צורך בהעברת הכסף לחו"ל במקום להשקיעו ישירות בארץ, שהרי גם טרם העברתו לחו"ל לא היה רשום על שמו אלא נרשם על שם אתל, ממנה הועבר לנאשם 2 וממנו לחברת "אורטה", שאז השיב שהיו אלה שיקולים של ריימונד, שהוא לא היה מעורב בהם וכי למעשה, המדובר בכסף שהיה גם שלה כבת זוגו (עמ' 588).

כאן המקום להעיר כי ריי לא זומנה להעיד כדי לשמוע את גרסתה הן לגבי "בעלותה" בכסף האמור והוראתה לפעול בדרך שבה פעל הנאשם 1. מכל מקום, תשובתו של הנאשם 1 אין בה כדי להפריך את הטענה כי מדובר בהעברה לחו"ל על מנת לטשטש את עקבות הכסף, כך שלא ניתן יהיה לעקוב אחרי מקורו - מכירת כדורי ויאגרה מזויפים.

משמוציגים לנאשם 1 ת/76 ו-77, וגרסתו של עורך דין שפט שהדברים נעשו ביזמתו והוראתו, כאשר הוא מנצח על כל המהלך, כאשר העברת הכספים היתה חלק ממהלכו של הנאשם, וריי שיתפה עמו פעולה, בניגוד לגרסתו כי פעל כך על פי רצונה, מכחיש הנאשם 1 את הדברים. בהמשך מאשר הנאשם כי ריי פנתה לנוטריון והעבירה החברה בבעלותה חברת נברו טכנולוגיות בע"מ, כנאמנה עבור

חברת "אמיטה", כל זאת כאשר "אמיטה" מצויה למעשה בבעלותו של הנאשם 1, וריי אינה קשורה אליה באופן פורמלי. יוער כי פעולה זו תואמת את התיקון שערך הנאשם 1 לתרשומת השיחה שערך עמו עורך דין שפט ולפיה, ריי תירשם כבעלת חברה ישראלית, כנאמנה עבור החברה הזרה (ת/77).

רכישת הבנין באשדוד

על פי חוזה הרכישה של הבנין באשדוד, עולה כי הבנין באשדוד נרכש באמצעות חברת נברו השקעות בע"מ. לטענת הנאשם 1 הבנין מצוי בבעלותה של ריי ולמעשה, בבעלות חברת נברו השקעות. הנאשם 1 הציג עצמו כאיש תחזוקה באותו בנין והכחיש בעלות כלשהי בו. משנשאל מדוע אורי מור יוסף מי שנתן לו ולריי הלוואה בסך 170,000 דולר לרכישת הבנין באשדוד, אמר כי הבנין שלו, וכי הוא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

הנאשם 1 היה מעורב בעסקת רכישת הבנין עם ריי, לרבות בנטילת ההלוואה למימון רכישתו, השיב הנאשם 1 כי מדובר באמירה סתמית של אורי מור יוסף, שהתבססה על כך שבעבר אורי מור יוסף נתן לריי הלוואה לרכישת הנכס ומכך הסיק כי הנכס שייך גם לו (עמ' 661). תשובתו זו של הנאשם 1 אינה יכולה לעמוד נגד הראיות המצביעות על כך כי היה לנאשם 1 חלק פעיל ברכישת הנכס ונטילת ההלוואה מאורי מור יוסף, כאשר בעלותו בבנין אינה מוטלת בספק, אף שהוא לא רשום כבעליו.

בנדון זה העיד אורי מור יוסף כי את סכום ההלוואה נתן בידי של הנאשם 1, כאשר בשיחותיו עם ריי שביקשה את ההלוואה, היא דיברה בשמה ובשם הנאשם 1. **"היא דיברה בצורת זוג – אנחנו רוצים לקנות. אנחנו במו"מ..."** (עמ' 190).

זאת ועוד. מעיון ב-ת/123 אישור ההלוואה שכתבה ריי לאורי מור יוסף, עולה כי ריי קיבלה מאורי מור יוסף הלוואה על סך של 170,000 דולר ובתמורה שיעבדה לו את הנכס באשדוד וכן שני כלי רכב, שהיו רשומים על שמה, כשבפועל היו אלה רכבים בשימוש ובעלותו של הנאשם 1 (בעמ' 635 הודה הנאשם 1 בבעלותו על הרכבים האלה).

מור יוסף הוסיף ואמר עוד כי הוא שוכר **"אצל נאשם 1"** בבנין שבאשדוד, יחידות דיור בהן משכן את הפועלים שעובדים אצלו בחברת הבניה שבבעלותו, כאשר ברור היה למור יוסף, כי הבנין השייך לנאשם 1 (למצער גם לנאשם 1).

הנאשם 1 חזר וטען כי הוא לא היה קשור לחברת נברו השקעות וכי ריי היא שרכשה את הבנין באמצעות הלוואה שלקחה. הנאשם נשאל לפשר החזקתו בחותמת של חברת נברו שנתפסה בתיקו בזמן מעצרו. תחילה טען כי אינו זוכר. בהמשך אמר **"לא יודע, יכול להיות שהיה (הכוונה לחותמת – ג.ק.), זה לא, זה לא בן אדם זר לי, אז יכול להיות שהיה ביקשה ממני לקחת, לחתום לשים חותמת בבנק או לשים חותמת באיזשהו מקום, או אני לא יודע למה על מה, אני לא זוכר. עכשיו באופן ישיר לא הייתי קשור לחברת נברו השקעות ועד היום אני לא קשור אליה."** (עמ' 662 שו' 22-25).

למרות דבריו אלה, אישר הנאשם 1 כי הוא זה שקיבל את כספי ההלוואה מאורי מור יוסף, על סך של 170,000 דולר, והעבירם לריי.

ואם לא די באמור, הרי שבתיקו של הנאשם 1 נתפס מסמך שסומן ת/122, שנחזה להיות ככזה שלכאורה אורי מור יוסף ממען אותו לחברת נברו השקעות בע"מ, כשכותרתו **"החזר הלוואה ע"ס 95,000 דולר"**, בו נכתב כי על פי הוראתו של מקס מור יוסף (אחיו של אורי מור יוסף), היושב בחו"ל ושליח מחלוקת שאין לו עסקים בארץ עם הנאשם, או ריי, או **"אמיטה"**, מוסר לנברו השקעות בע"מ שלושה שיקים על סך 427,000 ₪ **"לכיסוי חובו"** של מקס מור יוסף לחברת **"אמיטה"** בסך של 95,000 דולר.

משהתבקש הנאשם 1 להסביר את סיבת הימצאותו של ת/122 בתיקו, כאשר לגרסת אורי מור יוסף, מדובר במסמך שקרי ומפוברק, ועל כך אין אף מחלוקת מטעם הנאשם 1, השיב נאשם 1 כי המסמך

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

נערך כנראה בין ריי לבין אורי מור יוסף, והוא אינו קשור אליו, והגיע לתיקו כנראה משום שריי נתנה לו לעיין בו (עמ' 664).

הימצאות החותמת של חברת "נברו" במקרה' בתיקו של הנאשם 1, כשהוא מכחיש קשר לחברת "נברו" שאליה מצטרף עוד 'מקרה' של הימצאות ת/122 שקשור בחברת "אמיטה" וחברת "נברו" אינם אירועים שיכולים להסתדר עם "מקריית" גרידא, אלא עם העובדה שהנאשם 1 כבעל ענין שמר והחזיק באלה ששימשו אותו כאמצעים לרכישת הבנין באשדוד, בדרכיו הפתלתלות והכל על מנת להסתיר בעלותו בו, תוך שהוא מסתתר מאחורי התאגדויות שונות וכפי שפורט לעיל, והחשוב מכל כשהוא מצטייד במסמך החזר הלוואה פיקטיבית שנעשה כביכול, לחברת "אמיטה" – הלא הוא ת/122.

המסקנה המתבקשת מהימצאותו של ת/122 בידיו של הנאשם 1, היא אכן כפי שמציינת ב"כ המאשימה בסיכומיה, שהנאשם 1 ביקש "באמצעות מסמך זה ליצור מצג לפיו קיבל את הכסף מאדם המתגורר בחו"ל ואשר הורה לו כביכול להחזיר את כספי ההלוואה לחברה בבעלותו. הליכי החקירה בתיק זה קטעו את כוונת הנאשם להמשיך ולהלבין כספים באמצעות "אמיטה", ואולם אין ספק כי התכנית אשר נרקמה במסגרת ההתכתבויות עם עורך דין שפט – החלה להתממש."

סיכום

כעולה מכל המפורט עד כה, הוכיחה המאשימה כי הנאשם 1 ביצע את פעולות הערוב שעמדתי עליהן מתוך כוונה להסתיר את בעלותו ושליטתו בחברות, ולא מפני נושיו או נשותיו, הפעולות נעשו על מנת להסתיר את זהותו כמי שנהנה מן הכספים שבחשבונות הבנקים של החברות שתחת מעטה התאגדותן עסק בסחר בינלאומי בכדורי ויאגרה מזויפים. ביודעו כי כספים אלה הינם "רכוש אסור", ועל מנת להקשות על חשיפת זהותו ובעלותו בחברות אלה, הקים הנאשם 1 מערך נוסף של חברות off shore שבהן השתמש בהמשך להלבנת הכספים שהצטברו בחברות הישראליות שעסקו בסחר בויאגרה המזויפת על ידי העברתם של כספים אלה לחו"ל לחברות ה-off shore והעברתם חזרה לארץ, כשתחנתם האחרונה היתה השקעתם ב"עסק כשר" – רכישת נכסי נדל"ן בארץ.

אני מסכים אפוא עם דברי ב"כ המאשימה בסיכומיה כי במעשים שעשה הנאשם 1 – העברות הכספים המרובות בין הנאשמות 3-7 והעברת כספים לחברות זרות, הרשומות על שם אנשי קש, שבפועל היו בבעלותו, משיכת כספים במזומן והערבוב בין צרכים אישיים לצרכים עסקיים, עשה הנאשם 1 בדיוק ההתנהגות אותה נועד למנוע החוק לאיסור הלבנת הון. אופן ותדירות עשיית הפעולות והיעדר הצדקה עסקית מוכיחים כי הנאשם 1 ניסה להסתיר את מקור הכספים, וניסה ליצור מצב בו לא ניתן לעקוב אחר מקור הכסף.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

באשר לנאשם 2

הנאשם 2 לא חלק על עובדותיו של האישום השישי, וטען כי לא פעל מתוך כוונה לסייע לנאשם 1, בהלבנת הון, כאשר לא ידע גם על כך שהיה רשום כבעל מניות בחברות הזרות, והוא חתם לנאשם 1 בעיניים עצומות על מסמכים ושיקים מבלי להיות מודע לתוצאות השליליות שעלולות לנבוע מכך. כפי שצינתי בניתוח חלקו של הנאשם 2, בעבירות הייצוא האסור, שבאישום השלישי, הנאשם ידע כי נאשם 1 סוחר בכדורי ויאגרה מזויפים. הנאשם 2 אף שידע זאת, מכר כדורים אלה במרפאות בהן עבד ולא סירב לאף פעולה שהנאשם 1 ביקש ממנו לבצע. ומשכך, מצאתי כי יש לחייבו בדין, כך גם בעניינו של האישום כאן.

גם כאן מקובלת עלי מסקנתה של המאשימה, שאף שהנאשם 2 לא היה בגדר האיש המוביל והיוזם, עדיין חלקו בביצוע המעשים מחייב את הרשעתו בדין בעבירות הלבנת הון. "אין ספק כי הנאשם היה שותף מלא למעשיו של הנאשם 1, אף אם אכן שימש כאיש קש, ולא הוביל את המעשים - באשר לחלק גדול מהמעשים הוא ידע היטב כי הוא פועל בדרך שאינה תקינה ומקובלת אך בחר לעצום את עיניו מלראות את הדברים. באשר לפעולות אחרות, ידע הנאשם היטב כי מעשיו פסולים ומודעותו הינה מודעות של ממש, ולא על דרך של עצימת עיניים..."

הטענה כי לא היה שותף של ממש של נאשם 1 אינה מלמדת על שותפותו במעשים הפליליים ואין הכרח כי אדם יהיה שותף עסקי מלא של נאשם על מנת להיות שותף למעשיו בפליליים... הנאשם שימש כאיש קש גם לגרסתו, אולם עשה זאת מתוך הבנה מלאה להשלכות של מעשיו, הוא ידע כי הוא פועל בדרך שאינה תקינה ועשה זאת למטרות רווח והשתכרות."

עבירה לפי סעיף 3(א) הפן המשפטי

וזו לשונו של סעיף 3(א) לחוק:

"3. (א) העושה פעולה ברכוש, שהוא רכוש כאמור בפסקאות (1) עד (3) (בחוק זה – רכוש אסור), במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או עשיית פעולה בו, דינו – מאסר עשר שנים או קנס פי עשרים מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין –

(1) רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה;

(2) רכוש ששימש לביצוע עבירה;

(3) רכוש שאיפשר ביצוע עבירה."

ב-ע"א 9796/03 שם טוב נ' מדינת ישראל, פד"י נט(5) 397 התיחס השופט חשין לעבירה שבסעיף 3(א), כך: "ס"ק (א) עניינו ברכוש שנעברה בו עבירת מקור, קרא, עבירה "חיצונית" לחוק ההלבנה (עבירת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

סמים, זנות, הימורים וכדומה, הכל כמפורט בתוספת הראשונה לחוק). מטרת העברין המניע רכוש ממקום למקום היא להסתיר ולהסוות את מקורו הבלתי חוקי של הרכוש ובתוך כך לחסות על ביצוע עבירה "חיצונית" ל"חוק" (מתוך ס' 19 לפסק הדין).

בענייננו – עבירות המקור שיוחסו לנאשמים הן עבירות של הברחת טובין לפי סעיפים 211-212 לפקודת המכס, ועבירה על סעיף 60 לפקודת סימני המסחר, כאשר הכספים שנתקבלו מפדיון ממכירתם של הכדורים המוברחים והמזויפים הינם "הרכוש האסור" קרי: רכוש "שמקורו במישרין או בעקיפין בעבירה".

החוק מגדיר פעולה ברכוש, בסעיף 1 שבו, בצורה רחבה דיה להכיל את מעשי הנאשמים. כך שפעולה בנקאית, מתן או קבלת אשראי וכן ערבוב של רכוש אסור עם רכוש אחר, גם אם הוא אינו רכוש אסור, נחשבת לפעולה ברכוש אסור.

היסוד הנפשי בעבירה הינו מודעות בפועל מצד הנאשם לטיב המעשה וקיום הנסיבות. בענייננו, הנאשמים היו מודעים לכך כי הכספים שנתקבלו ממכירת כדורי הוויאגרה המזויפים הינם רכוש אסור.

לענין התממשות המטרה, הנאשמים היו מודעים גם לכך שהרי הנאשם 1 הקים את החברות ופתח את

חשבונות הבנק על שמות אחרים מתוך כוונה להסוות את פעילותו הבלתי חוקית הנובעת ממכירת כדורי הוויאגרה, כשנאשם 2 היה מודע לכך שהוא מסייע לנאשם 1 בהסתרת זהותו כמי שעומד מאחורי אותה פעילות פלילית, ואף נותן לו יד בסחר עצמו.

בנסיבות אלו, הוכחה אפוא אשמתם של הנאשמים על פי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, ואני מחליט להרשיע אותם בעבירה זו.

סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון

וכך קובע סעיף 4 לחוק:

"העושה פעולה ברכוש, בידיעה שהוא רכוש אסור, והוא מסוג הרכוש המפורט בתוספת השניה ובשווי שנקבע בה, דינו – מאסר שבע שנים או קנס פי עשרה מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין; לענין סעיף זה, 'ידיעה' – למעט עצימת עיניים כמשמעותה בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

"הרכוש האסור" בענייננו, הוא אותם כספים שהתקבלו ממכירתם של כדורי הויאגרה המוברחים והמזויפים. הנאשמים ידעו כי מדובר ברכוש אסור, והיו מודעים לכך כי עשייתם בכספים אלה היא עשייה ברכוש אסור.

על פניו ניתן היה לכאורה, להסתפק בהרשעת הנאשמים בעבירה לפי סעיף 3(א), אך משגישת פסיקה היא שמדובר בשני סעיפים הבאים להגן על ערך מוגן אחר, כפי שנאמר ב-ע"פ 8325/05, מאיר בלס ואח' נ' מדינת ישראל, ולאור הוראות סעיף 186 לחסד"פ לפיה "**בית משפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן התגלתה מן העובדות שהובאו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.**" החלטתי להרשיע את הנאשמים גם בעבירה לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

נאשמות 3 – 7

לענין אחריותן של נאשמות 3 – 7 בעבירות המיוחסות להן באישום זה, ככל הנוגע למקור האחריות הפלילית, אני מפנה לפסקה המסכמת באישום הרביעי.

סוף – דבר

אני מרשיע את הנאשמים בעבירות הבאות:

באישום שני –

הנאשם 1 בעבירה של הברחת טובין (ייבוא הכדורים) – עבירות לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס – בעבירה של השתמטות מתשלום מכס לפי סעיף 212(א)(1) לפקודת המכס ובעבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ, תשל"ו-1975 - השתמש בכל מרמה ותחבולה במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס.

נאשם 2 – יזוכה מכל העבירות המיוחסות לו באישום השני.

נאשמות 3-7 מורשעות בעבירות שבהן הורשע הנאשם 1, באישום זה, קרי: הברחת טובין לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס. השתמטות מתשלום מכס שיש לשלמו, עבירה לפי סעיף 212(א)(1) לפקודת המכס ועבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ תשל"ה-1975.

באישום השלישי –

כל הנאשמים מורשעים בעבירות הבאות:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

חובת מרשם, עבירה לפי סעי' 26(א) לפקודת הרוקחים [נוסח חדש] התשמ"א – 1981 יחד עם סעי' 60 לפקודה; מכירה קמעונאית של תכשיר מרשם, עבירה לפי סעי' 42(א) לפקודת הרוקחים ביחד עם סעי' 47 ב(א), (ב), (ג) לפקודת הרוקחים יחד עם סעי' 60; סעי' 47 לפקודת הרוקחים יחד עם סעי' 60 לפקודה; סעי' 60(א)(3) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש], תשל"ב 1972; קבלת דבר במרמה (עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין); מכירת טובין שייבואם אסור (עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המס; מעשה פזיזות ורשלנות (עבירה לפי סעיף 338(8) לחוק העונשין).

אני מזכה את הנאשמים מעבירה של שימוש במסמך מזויף (עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין).
הנאשם 1 והנאשמות 3-7 מורשעים גם בעבירה של ייחוד המקצוע (עבירה לפי סעי' 3(א) ביחד עם סעיף 48 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז – 1976.

באישום הרביעי –

כל הנאשמים מורשעים בעבירות הבאות:

הברחת טובין בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 211(א)(1) ביחד עם סעיף 211 (א) לפקודת המכס), מסירת הצהרה כוזבת (עבירה לפי סעיף 212(א)(6) לפקודת המכס), הטעיית פקיד מכס בפרט מסוים (עבירה לפי סעיף 212(א)(9) לפקודת המכס), הימנעות מלהגיש תעודות (עבירה לפי סעיף 212(א)(11) לפקודת המכס), מכירת טובין שייבואם אסור (עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המכס), ניהול פנקסי חשבונות כוזבים (עבירה לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק), מסירת ידיעות כוזבות או מסמך המכיל ידיעות כאמור (עבירה לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק), שימוש בכל מרמה או תחבולה במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס (עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק).

נאשמים 1, 3 ו-4 מורשעים גם בעבירה לפי סעיף 117(א)(4) לחוק מס ערך מוסף וסעיף 119 לחוק.

באישום החמישי –

אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירה לפי סעיף 211(א)(1) לפקודת המכס, ובעבירה של השתמטות מתשלום מכס, עבירה לפי סעיף 212(א)(1), ובעבירה של החזקת טובין מוברחים, או שייבואם אסור, עבירה לפי סעיף 211(א)(2) ובעבירה של החזקת טובין שייצואם אסור והוא מתכוון להבריחם, עבירה לפי סעיף 211(א)(3) ובעבירה של מכירת טובין שייבואם אסור, עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המכס.

אני מזכה את הנאשם 2 מעבירה של הברחת טובין לפי סעיף 211(א)(2) לחוק, ומעבירה של השתמטות מתשלום מכס שיש לשלמו, עבירה לפי סעיף 212(א)(1) לחוק.

אני מרשיע את הנאשם 2 בעבירה של החזקת טובין מוברחים, או שייבואם אסור, עבירה לפי סעיף 211(א)(2) ובעבירה של החזקת טובין שייצואם אסור והוא מתכוון להבריחם, עבירה לפי סעיף 211(א)(3) ובעבירה של מכירת טובין שייבואם אסור, עבירה לפי סעיף 212(א)(13) לפקודת המכס.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40238-06 מ.י. פרקליטות מחוז המרכז ואח' נ' רוזנבלט ואח'

באישום הראשון –

אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000, ביחד עם צו איסור הלבנת הון (חובות זיהוי, דיווח וניהול רישומים של תאגידים בנקאיים), התשס"א-2001 – 4 עבירות.

באישום השישי

אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירת הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000, וכן בעבירה לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

ניתנה היום, כ"ח סיון תשע"א, 30 יוני 2011, במעמד הצדדים

ג'ורג' קרא, שופט